

உள்ளத்தல் மட்டும்

மா.கி.கிறிஸ்தியன்

Digitized by Sankar Foundation
www.sankar.org

உள்ளத்தில் மட்கும்

(இரண்டு குறுநாவல்கள்)

கி.கிறிஸ்தியன்

உள்ளத்தில் மட்கும் (இரண்டு குறுநாவல்கள்)
முதல்பதிப்பு - சித்திரை 1998

(C)உரிமை ஆசிரியருக்கே.

M.G.CHRISTIAN
3 VILLA DE MAUPASSANT
91860 EPINAY SOUS SENART
FRANCE

விலை 30F00

அட்டைப்படம் ஓவியர்.சாம்சன்
(பிரான்ஸ்)

வெளியீடு - திரு. திருமதி அருள் அருளானந்தம்
(பிரித்தானியா)

பதிப்பித்தோர் : ரஜிந்தாஸ் அழுத்தகம்
(பிரான்ஸ்)

புத்தகம் கிடைக்குமிடம்
ரஜிந்தாஸ் அழுத்தகம்
21, rue perdonnet
75010 Paris

இது.....

என்னைப்பெற்ற

அன்னையைப்போல்

ஊட்டி உயர்வுபெற

வளர்த்த என் சீற்றன்னை

தருமத் அந்தோனப்பள்ளை

செபமாலை அம்மம்மாவிற்கு. . .

தரண்ததை

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

இதுவரை வெளிவந்தவை

கவிதைகள் தொகுப்பு

உயிர்ப்பில். .

வீணாகிப்போகாத நாட்கள்

சிறுகதைத்தொகுதி

திருப்பம்

வெளிவர இருப்பவை

கவிதைத்தொகுதி

நாடு கடந்தவர்கள்

நாடகங்கள்

கவிஞன் கண்ட கனவு

(முன்று நாடகங்கள் அடங்கியது)

சிறுகதைத்தொகுப்பு

கோலங்கள் மாறவில்லை

மதிப்பிற்குரிய வாசகர்களுக்கு

உள்ளத்தில் மட்டும் எனும் இந்த படைப்பில் உள்ளத்தில் மட்டும், கடலோரக்காற்று எனும் இரண்டு குறுநாவல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. உள்ளத்தில் மட்டும் எமது நாட்டில் இடம்பெற்றுவரும் இனப்பிரச்சனையின் தாக்கங்களினால் தங்கள் கனவுகளை சிதைத்துவிட்டு ஐரோப்பாவிற்கு இடம் பெயர்ந்துவிட்ட இரு இளைஞர்களின் மனப்போராட்டங்கள், காதல், அவர்களின் இருவரது குடும்பங்களின் உறவுகள், அன்னியமண்ணில் ஏற்படும் பிரச்சனைகள் பற்றியது.

இரண்டாவது கடலோரக்காற்று. அதில் வரும் நாயகனுக்கு ஏற்பட்ட உடல்ஊனம் அவனது திருமணவாழ்வை தடைப்படுத்துகிறது. அதனால் அவனுக்கு ஏற்படும் மனஉழைச்சல், பக்கத்து வாழும் மனிதர்களின் கேலிப்பேச்சுகள் போன்றவற்றால் ஊனமுற்றவர்கள் அடையக்கூடிய வேதனைகள் பற்றி சொல்கிறது.

இரண்டு கதைக்கான கருவோட்டங்களும் நிஜங்களின் பதிவுகள் என்பது ஒரு சிறப்பு. அத்தோடு பிரதேசமொழி வழக்கிலேயே தன்பாணியில் தான் கண்டதை கைதேர்ந்த ஒரு புகைப்படக்கலைஞனின் நேர்த்தியோடு படம் பிடித்துள்ளார். இன்னும் எம்மோடு அரவிந்தன், தவேந்திரன், சீதா, சூசை என்போர் எங்கள் சமூகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். சூசைகள், சீதாக்கள் வாழ்வு பெறவேண்டும். அரவிந்தன் போன்றவர்கள் திருந்த வேண்டும்.

புலம்பெயர் படைப்புக்களை நூலுருப்படுத்த வேண்டும் எனும் ஆவலில் முதலாவதாக இந்த குறுநாவலை பதிப்பித்திருக்கிறோம். புலம்பெயர் இலக்கியத்துறையில் நன்கு அறிமுகமான கவிஞர் திரு ம.கி.கிறிஸ்ரியன் அவர்களின் குறுநாவலை முதலாவதாக பதிப்புச் செய்வதில் மகிழ்வு கொள்கிறோம். இன்னும் தொடர்ந்து பல படைப்புகளையும் வெளிக்கொணர்வது தாங்கள் இந்த நூலுக்கு தரும் ஆதரவிலேயே தங்கியுள்ளது.

பாரிஸ்
28-02-1998

அன்புடன்
இணுவையூர் பவன்-கணபதிப்பிள்ளை
ரஜிந்தாஸ் அழுத்தகம் (பாரிஸ்)

முன்னுரை

‘உண்டால் அம்ம இவ் வுலகமே

பிறர்த் தென்னா வாழார் உண்மை யானே’ (புறநானூறு)

தமக்கென வாழாமல் பிறர்க்காகவே வாழும் சான்றோராலும் பண்புடையோராலும்தான் இந்த உலகம் வாழ்கிறது என்று வலியுறுத்தும் புறப்பாடலின் வெளிப்பாடாகும். சமூகத்தின்பால் பற்றுக்கொண்ட பண்புடையோரால்தான் உலகம் இயங்குகின்றது. இல்லையேல் உலகம் பூமிக்குள் புகுந்து அழிந்துபோய்விடும் என்கின்றார் வள்ளுவரும்!

இத்தகைய நிலைப்பாடுள்ள மானிட தர்மத்திலும், பண்பிலும், நேயத்திலும்தான் சமுதாய மறுமலர்ச்சியே பிரதான கண்ணோட்டம் ஆகின்றது. இதன் அடிப்படையிலான நுண்ணறிவும் நல்லிதயமும் சமுதாயத்தின்பால் கொண்ட பற்றுதலும்தான் இலக்கியத்தினுள் முகிழ்த்தெழ வைக்கின்றன. படைப்பாளியின் இதயம் அவன் வாழ்ந்த சூழலை உசுப்பி விடுகின்றது. மானிடநேயத்தின்பால் உள்ளம் சகஜீவி அன்பின் ஒளிக்கீற்றின் சிதறலாய் சித்தரிக்கப்படுகின்றது.

இதில் இடம்பெறும் இரண்டு குறுநாவலும் சமூகத்தின்பால் கொண்ட அக்கறையாகும். அதனடிப்படையில் எழுத்தான நிர்ப்பந்தமுமாகும்! சமுதாயத்தின்முன் செல்லாத எந்தப்படைப்பாளியையும் மக்கள் கலைஇலக்கியவாதியாக ஆதமார்த்தப் படுத்துவதில்லை. இலக்கியத்தின் ஆணிவேர் காலம், சூழல், வாழ்வு, போராட்டம், மானிடநேய மிளிர்வில் சமூக முன்னேற்றத்தின் உறுதியில் ஆழவேருன்றி நிற்பது.

படைப்பாளிகள் மக்களோடு வாழ்ந்து அவர்கள் பிரச்சனைகளை அலசி ஆராய்ந்து ஏற்படும் தாக்கங்களை, நோக்கங்களை மக்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள விழைந்தோரால்தான் இலக்கிய இன்பம் இதபதமாகக் கொடுக்க முடிகிறது. இத்தகையோரால்தான் மானிடநேயமும் சமூகமாற்ற முன்னேற்றத்தின் உந்துசக்திகளான கலை இலக்கியங்களையும் வெளிக்கொணர முடிகிறது.

தூய இலக்கியத்திற்கு வஞ்சனை செய்வோர் நிர்ப்பந்தமின்றி நிந்தனைக்குரியவர்கள். போலிகளை இனம் கண்டு கொண்டால்தான் தமிழ்ச்சமூகத்தின்பால் போடப்பட்டுள்ள கொடிய நெடிய நீள்துயர்வேலிகள் அகற்றப்படும். அரசியலாலும்சரி, பேரின ஆட்சியின் ஆணவத் திமிரினாலும் சரி போலிகள் ஆர்ப்பாட்டமாக ஆர்ப்பரிப்பதை சமூகம் அனுமதிப்பதில்லை.

கடலோரக்காற்று நாவலில் அங்கவீனரான சூசையின் துன்பவியற் பாடுகள் சிலுவைப்பாடுகளை மிஞ்சிய கோரணியத்தை துல்லியமாக விளக்குகின்றது. சமூகத்தினராலும் இன அடக்குமுறை அனர்த்தங்களாலும் சூசையைப் போன்ற அங்கவீனர்கள் அடையும், அடைந்து கொண்டிருக்கும் அவலங்களை அலசிப் பார்த்தால் பரிதாபத்திற்கும், படுபாவத்திற்கும் உரியது எனப்பலப்படும்.

அடுத்த கதையான **உள்ளத்தில் மட்டும்** நாவலில் தாய்மண்ணின் அனர்த்தங்களுக்கு அஞ்சி பனிமண்ணான பிரெஞ்சு மண்ணின்புகலிடத்து வாழ்வியல் பண்பாடு தடம்பூண்டு ஒழைத் தண்டவாளத்தில் ஓடும் தொடர் வண்டி ஆகிவிடுகிறது. இவ்விரண்டு கதைகளும் நான் வாழும்காலத்தில் கண்ணால் கண்ட நிஜநிதர்சனங்களாக பரிணாமம் பெற்றுள்ளது.

கடலோரக்காற்று நாவலில் வருகின்ற சூசையைப் போன்ற அங்கவீனர்களின் ஆசை, உணர்ச்சிகள், குமுறல், ஊரவரின் கவனிப்பற்ற "நமக்கென்ன அவன் கிடக்கிறான்" என்ற நழுவல் போக்குகளும், பேரின ராணுவத்தின் அராஜகத்தின் விளைவுகளும் எத்தகைய கோரமாக படுபயங்கரமாக நடைமுறைப்படுவதன் வேதனைப்படலம்தான் இக்குறுநாவல். நாட்டில்வாழும் பல்லாயிரம் அங்கவீனர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தினை மானிடப் பண்பாடு நோக்கும்போது அப்போக்கில் முதலில் நான்வாழ்ந்த சுற்றாடலை கண்ணெடுத்து நோக்கினேன். நிகழ்காலத்தில் என் இதயத்தின் ஆழப்பதிந்த ஒரு மானிடனை, நல்ல ஜீவனை சோரா உழைப்பாளியை, பாலியல்ரீதியான உணர்ச்சியின் குமுறலில் உழல்பவனை இனங்காட்டியது. அவர்தான் சூசை. அவரது உணர்ச்சியின் குமுறலை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டதுதான் கடலோரக்காற்று. இக்கதையில் துன்பவியலை அணுஅணுவாக அனுபவிப்பவர்கள் மேரியம்மாவும், சூசையும். இக்கதையில் நடமாடிய இருபெண்களைத்

தவிர மற்றையவர்கள் யாவரும் பேரினவாத இராணுவ கோரத்தாக்குதலினாலும், (ஷெல், விமானக்குண்டுகள்) நோயினாலும் மறைந்து போனார்கள்.

இக்கதைகளை நான் வெளிக்கொணர காரணங்கள் பல. ஒன்று நான் வாழ்ந்த சூழல். இன்னுமொன்று என் இளமைக்கால நட்பு. நல்ல நண்பர்கள் மூலம் பழகிய, ஊரில்கண்ட சம்பவங்கள். பிற்பாடு பிரெஞ்சுமண்ணில் புகலிடவாழ்வில் தொடர்ந்து கண்ட நிகழ்வுதான் உள்ளத்தில் மட்டும் குறுநாவல். இக்கதையின் துன்பவியற்பாட்டை அரவிந்தன், தவேந்திரன், சீதாபோன்றோர் அனுபவிக்கின்றனர். இருந்தும் அரவிந்தனே கதையின் போக்கில் பண்பாடு தவறிய பெண்ணால் துன்பப்படுவதாக நியாயப்படுத்தப் படுகிறது. என்வரையில் துன்பத்தை அதிகம் அனுபவிப்பவர்கள் சீதாவும், தவேந்திரனும். அவர்கள் துன்பத்தின் உணர்வுக்கோலங்கள் மனதில் கனக்கக் கவலையை சுமக்கின்றனர் என்பதை வெளிப்படுத்த முடியாத முன்னிற்பில் எழுந்தாடுகின்ற போதினிலும் "நம்பிக்கை"யின் பிடியோடு துன்பச் சுமையை தென்புடன் சுமக்கின்றனர்.

சீதாவை மேலும்மேலும் இரக்கத்தோடும் தமிழ்ப்பண்போடும் எண்ணிஎண்ணி மகிழ்கின்றேன். இக்கதையில் சீதாவை அதிகம் காணவில்லை என்பது வியப்புத்தான். தமையன் தவேந்திரன் பாகத்தில் மட்டுமே காணமுடிகிறது. இக்கதையின் உயிர்நாடி இலட்சியதீபம் சீதாதான். அரவிந்தன் பிறந்த மண்ணில் வாழ்ந்தபோது இருந்து தெளிந்த ரோசமும், பாசமும், ஜீவதாடிப்பும் பிரான்ஸ் மண்ணில் அறுபட்டு அமுங்குப்பட்டுப் போகின்றது. புகலிடத்தில் இவன்போல் பலருண்டு . வெள்ளைக்காரியின் அழகின் அணைப்பில் திறந்தவெளி முத்தத்தின் சத்தத்தில் காமக்கண்முடலில் சிக்குண்டவர்களில் அரவிந்தன் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. வெள்ளைப்பெண் மனதுக்குள் மசிந்து நசிந்து நாசமாகும் வாழ்வியற் பாடம்தான் அரவிந்தன் பாத்திரம். அவன் ஆடிய ஆட்டம் அடிபட்ட வடுஆறுமுன் வெட்கத்தைவிட்டு தவேந்திரனை பார்த்து கேட்கும் கேள்விக் கணைவீச்சில் என் முச்சே ஒருகணம் ஸ்தம்பித்து நின்றது. புளோறன்ஸ் தன்மனைவி! காதலி!! இன்னுமொருவனோடு கொஞ்சிக் கும்மாளம் போட்டுக் கொண்டிருப்பதை கண்டதும் பனிமண்வாழ்வு, பனிமண் பெண், பனிமண் உழைப்பு, பனிமண் பிரஜை எல்லாவற்றையும்

உதறித்தள்ளிவிட்டு பிறந்த மண்ணோடு சங்கமமாக புறப்படுகின்றான். இந்த நேரத்தில்தான் தவேந்திரனைப் பார்த்து கேட்கின்றான் "இனிமேல் தீதாவின் உள்ளத்தில் மட்டும் எனக்கு இடம் கிடைக்குமா?" மனிதப் பண்புள்ளவன் சம்மதம் என புன்னகையோடு தலையாட்டு கின்றான். நான் பெருமிதம் கொண்டேன். திருந்திய மனிதனாக அரவிந்தன் ஊர்போய்ச்சேரும் முடிவோடு புறப்பட்டுவிட்டான். இத்துடன் இக்குறுநாவல் முடியவில்லை. தொடரவேண்டுமானால் நானும் பிரெஞ்சு மண்ணை விட்டு ஊர்போய்ச்சேர வேண்டும்.

கடலோரக்காற்று கவலைக்கிடமாக வீசியதால் கல்லறையாகிவிட்டது. உள்ளத்தில் மட்டும் பாத்திரங்கள் உயிரோடு நடமாடுகிறது. தாய்மண்ணில் தொடங்கி பிரெஞ்சுமண்ணில் புயலாய் வீசி, அடங்கி, தென்றலாய் தாய்மண்ணைத் தழுவுகின்றது. இக்கதைகளை எழுதும்போது உணர்ச்சியின் உந்துதலால் அதிகநேரம் அழுதிருக்கிறேன். கண்களால் கண்ட உண்மைகள் என் எழுத்தில் வெளிப்பட வேண்டும் என்ற உணர்வே இப்படைப்புகளாகும்! சிறுகதைகள் கவிதைகள் எழுதினேன். இப்படியொரு பாரிய பணியில் நுழைகின்றேன் என்ற பயம், மொழியறிவு, நிகழ்வின் தாற்பரியம், விளக்கம், விபரிப்பு, கதையின் ஊடுருவல் போன்றன என்னை ஆட்கொண்டதுடன் பயத்தையும் உருவாக்கியது. இந்தப் பயத்தின் மத்தியில் என் தூரிகையை துணிவோடு பதித்தேன். பலநாட்கள், சிலநாட்கள் இடைவெளிவிட்டு அதிகமாக சிந்தித்தேன். கவிதைகளையும், சிறுகதைகளையும் எழுதிக்கொட்டிய எனக்கு இதுவுமொரு சவாலாகவே சுள்ளிட்டு நின்றது. பரிச்சயம் கொள்வது பழக்கத்தில் எழும் புரட்சியே. அந்தப் புரட்சியின் வடிவங்கள் தான் படைப்புகள். விடாப்பிடியாக நான் கண்ட அனுபவங்களை தந்தேன் என்பதால் என் உள்ளம் மகிழ்கின்றது.

இந்நூல்வடிவம்பெற இயந்திரங்களோடு இயந்திரமாக செயற்பட்ட திரு. தேவா அவர்கட்கும், இந்நூலை வெளியீடு செய்த என்றும் என் உயர்வில் கரிசனையுள்ள திரு. திருமதி அருள் அருளானந்தம் அவர்களுக்கும் இக்கதைகளை அழகுற பதிப்பித்து சிறப்புறத்தந்துள்ள ரஜிந்தாஸ் அழுத்தகம் (பிரான்ஸ்) முகப்போவியம் வரைந்த தி. சாம்சன், ஆகியோருக்கும், என் மனமார்ந்த நன்றிகளை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

01-04-1998

M.S. Christian

அன்பன்

கி.கிறிஸ்தியன்

உள்ளே.

1. கடலோரக்காற்று

2. உள்ளத்தில் மட்டும் (குறுநாவல்கள்)

கடலோரக்காற்று

இந்தக்கதை எழுந்த பின்னணிபற்றிக்
கொஞ்சம்.....

குடைபோல் நிழல் பரப்பும் கொட்டாங்காய் மரத்தடியின் கீழ் காணப்படும் ஓர் ஆத்துமா! கால் ஒன்று இல்லாமல் காலத்தைக் கடத்தும் கோலம். அவன் மனசுக்குள் மரணித்தப்போகும் ஆசைகள் அளவிடற்கரியது. திறந்து வெளியில் கொட்டினாலும் கொட்டியதைத் தூக்கியெடுத்துத், துயர் துடைத்து, விவாதிக்கும் பக்குவமிருந்து செத்துப்போன தந்தை, பெற்ற பாசமிகுதியால் பல வீட்டுப் படலைகள் திறந்துபோய் வாய்விட்டு பெண்கேட்டு வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு வந்து வேதனையோடு கண்ணீர் வடித்துத் தினமும் மூக்கு சிந்தும் தாய். அவனது உபாதைகள் புரியாத உடன் பிறப்புக்கள் இருவர். இவர்கள் பற்றிய ஆய்வின் ஆழத்தில் அடிக்கடி தத்தளித்து எழும் ஏழ்மை நிறைந்த உள்ளம். கோபத்தில் கொதித்துக் கொண்டிருப்பதையும், தாகத்தில் தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பதையும் முகபாவத்தில் காணக்கூடிய நேரங்கள் பல கோணங்களில் வெளிப்பாடனதும் உண்டு.

கடல் காற்று கறையில்லாத் தூயகாற்று. சூசையின் மனப் புழுக்கத்தைப் போக்கிட, பிறந்த இடத்தால் பாக்கியம் பெற்றவன், நொண்டியானாலும் பிழைக்க வழியுள்ள ஊர். வலை பின்னுவது சாதாரணமான தொழிலுமல்ல! மிக நுணுக்கம் நிறைந்தது. கூலிக்கு ஆசைப்பட்டு போலிக்கு வேடம் போடமுடியாத தொழில். சூசை வலைபின்னும் ஸ்ரைலையும், கெதியையும் தினம் பார்த்தவர் முக மலர்ச்சி கொள்வதும், சிலர் சினத்தில் சிலிர்த்துப் போவதும் உண்டு. பாலர்வகுப்பிலிருந்து ஒன்றாகத் திரிந்தவர்களும், பிற்பாடு நைலோன் தொழிலில் ஒன்றாகத் தொழில் பார்த்த நண்பர்களும் கல்யாணம்

முடித்து பிள்ளை குட்டிகளோடு மிக நெருக்கமாய் போவதைக் காணும் போதெல்லாம் என்ன வாழ்க்கை? நான் திருமணப் பந்தத்திற்குப் பொருத்தமில்லாத உணர்ச்சியற்ற, கானகத்தில் பிறந்த கருங்காலிக் கட்டையா? என்று விசனத்தோடு இருக்கும் சூசையின் உள்ளத்து உணர்வுகளை என் சிறுவயதிலிருந்து பார்த்து வந்திருக்கிறேன்.

பாடசாலைக்குப் போய்வரும் நேரங்களில் எல்லாம் அவரோடு அளவளாவி இருக்கிறேன். கதைப்பதற்கு கூச்ச சபாவம் உள்ளவர். இரண்டு வார்த்தைகள் கதைக்க கனநேரம் பிடிக்கும். சில நேரங்களில் விழிகள் கண்ணீர் நிறைந்து காணப்படும். அவர் மனசைத் துழாவிக்கண்டுபிடிக்க முடியாமலும் இருக்கும்.

"சூசையண்ணை நான் உங்களைத் தர்ம சங்கடப் படுத்துறன் போலிருக்கு. நான் இங்கிருந்து போறதெண்டால் ஒண்டு கேப்பன் கோவிக்க மாட்டாயா அண்ணை?"

அவர் என்ன ஏதென்று முழிசிப் பார்க்கும்போது கேட்டேன்!

"இந்த மரத்திலை கொட்டாங்காய் பழுத்திருக்கண்ணை, அதைப்பிடுங்கிக்கொண்டு போகட்டா"?

"நீ நல்ல பையன்" அண்ணாந்து பார்த்தபடி

"அந்தோ! அதில நிக்கிற முண்டையும் ஏறிப் பிடுங்கியிட்டுப் பாஞ்சோடியிடணும்"

குரங்குபோல் தாவிஏறி பழத்தைப் பிடுங்கிய நான் மரத்தின் கொப்பிலிருந்து தொங்கிப் பாய்ந்து ஓடும்போது.. பகிடியாக் கத்திக்கொண்டு ஓடினேன்.....!

"சூசையண்ணை உனக்கு எப்ப அண்ணை கல்யாணம்? உனக்குப் பொம்பிள இல்லையாண்ணை இந்த ஊரில்? நீயென்ன சுவாமியாப் போயிற்றீயா"

இப்ப நினைத்தாலும் அப்படியேன் கத்தினேன்! என்று என்னுள் ஒரு சிலுவைப்பாடு நடக்கும். சூசையின் உள்ளத்தில் எத்தகைய தாக்கத்தை உருவாக்கியிருக்கும். அந்த மனநிலையை எழுத்தில் வடித்திட வேண்டும் என்ற கனவு கிடந்தாடும். இன்று அந்தக் கதையைத்தான் படைக்கிறேன்.

இனி

கடலோரக்காற்றை சுவாசிப்போம்.

சின்ன அலைகள் சிரித்து மகிழ்ந்து கடலோடுதான் விளையாடுகின்றது, தென்றலில் அசையும் தென்னங் கீற்றும் தன்னுணர்வை மறந்து சிரிக்கின்றது, கடலில் ஆடி அலுப்புத் தீரக்கிடைக்கும் ஓய்வில் தொழிலாளிகள் களியாட்டங்களில் பங்கெடுக்கின்றார்கள், எந்நாளும் சூசை தனியாளாய் வலையோடு அளம்பிக் களைத்துப் பகலோடு இரவு கைகோர்க்கும் வேளையில்தான் வீட்டு வாசல்ப்படி ஏறுவான்.

எப்பவாவது ஒருமுறை தங்களது தேவைக்கென வருகின்ற உடன் பிறப்புக்களும்... சூசையின் தலைக் கறுப்பைக் கண்டதும் மாயமாய் மறைந்து அறைக்குள் ஒடுங்கிவிடுவர். எந்நாளும் முகம்முட்ட சினத்தின் சீற்றத்தோடு, வீட்டில்..... வளவுக்குள், விறாந்தையில், கிணற்றடியில் யார் வந்தாலும் சீறிப்பாய்வதே பழக்கம். தோழமை, அன்பு, ஆறுதல் எல்லாம் கால் இழந்த ஆரம்பத்திலிருந்து விட்டுப்போனது. நெக்குருகும் தணல் தவிப்பாகத்தான் சூசையின் வேதனை இருக்கும் என்பதையும் நான் அறிந்துகொண்டேன்.

மரத்தின் கீழும் தனிமை, வீட்டுக்குள்ளும் தனிமை, வயதான தாயின் முகமும் சிரிப்பிழந்து அழுகை நிரம்பியிருக்கும், இந்நிலை ஒரு சோகப்படர் நிலை. அறைக்குள் சென்ற சூசை வலக்கால் இரும்புக் காலைக் கழட்டி வைத்துவிட்டு தெத்தித்.... தெத்தி சுவர்களைப் பிடித்தும் தரித்தும் சாய்ந்தும் கிணற்றடிக்கு வந்தான்.

தண்ணீரைக் கைகளில் ஏந்தி முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு நின்றவனின் காதுக்குள் எறும்பு உள் நுழைந்தது போன்ற துடிப்பில் குனிந்து கிணற்றுக்கட்டில் இடக்கையை ஊன்றியபடி வலக்கையால் காதைத் தட்டினான்....! திரும்பவும் கரகரத்த குரல் காதைக் கடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. முகத்திலே போட்ட தண்ணீர் நெஞ்சில் விழுந்து குண்டுகளாய் நின்றன. கிணற்றடிச்

சுவரை, தள்ளிநின்ற வேப்பமரத்தைத் தொத்திப் பிடித்து நின்றதும் ஏட்டிப்பார்த்தான். அம்மாவோட கொட்டாங்காய் மரத்துப் பக்கத்து வீட்டு மரியான் சீர்ப்பாய்ந்து கொண்டுநின்றான்

"இருவருக்கிடையிலும் என்ன விவகாரமாக இருக்கும்?"

சுவரைப் பிடித்து முன்வாசல் வருவதற்குள் மரியான் வீதியேறி விழுந்தடித்துப் போய்க்கொண்டிருந்தான். சூசை அடிவயிறு அலற ஆவேசக் குரல் கொடுத்தான்.

"என்னவாம் அந்த வெறிகாற நாய் கத்தியிட்டுப் போறான்?"

"நீ அதிலையிருந்து வலை பொத்துறது அவனுக்குப் பிடிக்கயில்லையாமடா"

"எனைய அவன்ர அப்பன் வீட்டுக் காணியாமா? காவாலிப்பயல் அவற்ற முகத்தையும், மொகரக்கட்டையும் பாறேன் நான் வரமுன்னாடி போயிற்றான். இல்லாட்டி இரண்டு சாத்துச் சாத்தியிருப்பன்".

"டேய்! ஏன்ரா வீண் பொல்லாப்பை விலைக்கு வாங்கிறாய்?"

"நீ என்னனை என்னில பிழைமாதிரிக் கதைக்கிறாய்?"

"இல்லையடா அவன்ர மனசில என்னமோ **கூவு** இருக்குது. நீதான் கொஞ்சம் அனுசரித்து நடந்தாபென்ன குடிமுழுகிப்போச்சு ?

"அப்ப நான் நெடுக இருந்த இடத்தை விட்டுட்டு எங்க போயிருக்கச் சொல்லுறாயனைய்?"

"சம்பேதுறுவார் மடத்தடி நல்ல இடந்தானே, அதில போயிருந்து பொத்துறதுதான்ரா"

"அந்தத் தொலைக்கு எவன் போவான்? வேறு யாரிட்டையும் போய்ச்சொல்லணை. நான் செத்தாலும் இந்த இடத்தைவிட்டு ஒரு இம்மியும் நகரமாட்டேன்"!

இந்த நேரம்தங்கை புஸ்பம் தன்னுடைய பிள்ளைகள் இருவரோடும் வாசல் ஏறியபோது தாய்க்கும் மகனுக்கும் மறுபடி வில்லங்கம் எனகிரகித்துக் கொண்டவள், திடீரென சூசையின் நெஞ்சில் கிடக்கும் தண்ணீர் குண்டுகளைக் கண்டதும் பதகளிச்சபடி

"தடிமன் காய்ச்சல் பிடிச்சிடப்போகுது" அறைக்குள் போனவள் துவாய் எடுத்துவந்து கொடுத்தாள். புஸ்பத்தை ஏற இறங்க சிறிது சினத்தோடு பார்த்துவிட்டு, பின் சற்றுப் பாசம் இழையோட செருமியபடி கேட்டான்.

"என்னடி! இன்றைக்கு இங்கால சாஞ்சிட்டா... புருஷனோட கொழுவலோ?"

"அப்படி ஒன்றுமில்ல அண்ணை! உங்கள் ஒருக்காப் பார்த்திட்டுப் போகலாம் எண்டுதான்"

சூசை அவளது கண்களைப் பார்த்தான், கலங்கிக்கிடந்தது. தணிந்த குரலில் சொன்னான்

"நல்லாக்கிடந்த ஊரெல்லாம் அல்லோல கல்லோலப்பட்டுக் கிடக்கு. அறுவான் அடிக்கிற செல்லுக்கும், குண்டுக்கும் தப்பினாயெல்லோ சனங்கள் சுகமாகவும், சமைகளற்றும் இருக்க.சரி வந்தனி அழாமல் புள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் இருந்து தின்னு"

அறைக்குள் போன சூசையின் வாய் இனிதான பாடல் ஒன்றை முணு முணுத்தது... மூன்றாம் பிறையில் கவிஞர் கண்ணதாசன் சினிமாவுக்காக எழுதிய கடைசிப்பாடலான கண்ணே கலைமானே கண்ணின்மலியெனக் கண்டேன் உனை நானே. பாட்டுச் சத்தம் கேட்ட மேரியம்மா அறைச்சுவரில் காதை வைத்துக் கேட்டுவிட்டு குசினிக்குள்ள சென்றாள்.

"இப்ப கொஞ்சம் குசியாய் இருக்கிறான் போலகிடக்கு. சாப்பாட்டப் போட்டு வைச்சாக் கொஞ்சமாவது திண்டுட்டுப் போவான், பப்படம் இரண்டையும் பொரிச்சுப் போடுவம்" புஸ்பத்திடம் சொல்லியவாறே தாய் அவசர அவசரமாக அடுப்பப் பற்றவைத்தாள். எண்ணையில் போட்ட பப்படங்களோடு, சத்தமாய் அவள் பெற்ற மனமும் பொரிந்து கொண்டிருந்தது.

சங்குமார்க் வெள்ளைச் சறமும், பொலியெஸ்டர் சேட்டும் போட்டபடி சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்தவன் தனக்குள்ளாக எதை எதையெல்லாம் புறுபுறுத்துக் கொண்டிருந்தான். அறையை விட்டு எட்டிப் பார்த்த புஸ்பம் சற்றுத் தயக்கத்தோடு தண்ணீர் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் போனாள். பப்படத்தோடு வந்த மேரியம்மா தளதளத்த குரலில் பின்னால் சண்டை சச்சரவுகள் நடக்காத முறையில் அணைப்போடு அணுகினாள்.

"டேய் மகனே! இப்ப வெளியே போறாய்! அங்கின இங்கின அவன் மரியான் நிற்பான்! அவனோடபோய் பொல்லாப்பக் கட்டிக்காதேயடா"

ஒரு பிடி சோற்றைக் குழைத்து மென்றபடி, தாயின் முகத்தைப் பார்த்துக் கண்கள் பனிந்த நிலையில்

"அம்மா நானாப் போகமாட்டேன் அவனா வந்தா விடவும் மாட்டேன்" என்றான்.

"டேய்! நீ ஏலாதனியடா! உனக்கு சகோதரம் என்று ஒருவன் இருந்தாலாவது உதவியாக இருக்கும்... இருக்கிறவளுகள் இரண்டும் பொட்டச்சிகளாச்சு. அவளுகளும் கல்யாணம் முடிச்ச கையோட புருஷன்மார் வீட்டில் போய்கிடக்குறாளுகள். மகனே உன்னை விட்டா எனக்கு யாரடா இருக்கு" தாயின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிவதைக் கவனித்த சூசை உண்ட சோற்றைப் பாதியோடு விட்டு விட்டுக் கையைக் கழுவினான்! வயிற்றுக்குச் செய்யிற பாவத்தன்த மேரியம்மா கண்ணீரோடு, கவலையோடு கனத்த மனதோடு நோக்கி நின்றாள்.

வேகமாக எழுந்தவன் வலப்பக்கமாக சற்றுச் சரிந்தபடி வாசல்படியை விட்டு இடக்காலை இறக்கும்போது பின்னால் திரும்பி ஒருமுறை பெத்த ஜீவனையும், கூடப்பிறந்தவளையும் பார்த்தான். இந்நேரம் ஸி சையிக்கிளில் வந்த சற்குணம்

"வாங்கண்ணை நேரமாகுது"

என்றபடி இடக்கையால் முதுகைப் பிடித்து தாங்கித் தள்ளி பாரில் ஏற்றினான். டுள் போகும் இருவரும் ஒளிவாகக் காட்டும் வீடியோப் படம் பார்க்கப் போவது யாருக்கும் தெரியாது,

விடிந்ததும் வழக்கமான கோலம். தொழிலின் மீதான கவனத்தில் இறுக்கமாக இருந்த மனசைக் குழப்பியது போலத் தொனித்தது ஒரு குரல்!.

"டேய்! சூசை இந்த மரமும், வலையும்தான் உன்ர சீவியமாடா? வேறு சுகத்தையும் அனுபவிக்கிற பாக்கியம் இல்லையா உனக்கு?"

விக்ரரின் குரல் வீறாப்போடு அதேவேளை இரக்கம் நிறைந்து ஒலித்தது. சிநேகிதன் தான்....விக்ரரின் கேள்வியை உள்வாங்கிய சூசையின் மனசு ஊறிய பேத்தை உடைந்து நசுங்கியது போலானது. அவன் சிநேகிதர்கள் எல்லாம் கல்யாணம் முடித்து, பிள்ளைகள் பெற்று அந்தப் பிள்ளைகளும் கல்யாணம் முடிக்கிற வயதிற்கு வளர்ந்துவிட்டாங்கள்! சூசை மட்டும் வளர்த்த மரநிழலில் வாழ்கைக்கொரு நிழலின்றி தவிக்கிறான். விக்ரரின் கேள்விக்கணையில் அடிவயிறு நெருப்பாய் எரிந்தது. ஏக்கம், எதிர்பார்ப்பு, ஆசைகள் எல்லாம் அவன் சிந்திய கண்ணீரில் துடி துடித்து விழுந்தன!

க.கந்திரியன்

இரண்டு

வலைப்பின்னல்போல் கிடக்கும் குருநகரின்வீதிகள், குறுக்கு ஒழுங்கைகள் ஆயிரத்தித் தொள்ளாயிரத்தி எழுபத்தைந்துகளுக்கு முன்பு பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாகத் தோற்றமளித்தன. திட்டம் போட்டு, அமைப்பாகவும் ஒழுங்காகவும் திறந்த பெருவெளிகளும், அகன்ற ஒழுங்கைகளையும் சீர்பெறத் தோற்றம் காணப்பட்ட நகர், வீட்டு வளவுகளின் தென்னை நிரைகளும், வேலிப் பூவரசுகளும், சண்டி மரங்களும், புளிய மரங்களும், நிழல் பரப்பிச் சுகமளிக்கும் வேப்பமரங்களின் அழகோடு, கடந்தொழிலாளிகளின் விறு விறுப்பையும் காலை-மாலை நேரங்களில் காணலாம்.

பிரதான வீதியைப் பார்த்து மணிக்கூட்டுக் கோபுரம். ஆழ்கடல் ஓடி துறைநாடி வர ஒளிவழி காட்டும் கலங்கரை விளக்குப் போன்று சிலுவை ஒளி காட்டி வான் முட்டும் கோபுர அழகுடன் நம்பிக்கைத் தெய்வமாக பல நூற்றாண்டுகள் கண்ட "யாகப்பர்" ஆலயம். ஊர்மக்களின் காவலர். இன்று எதிரிகளின் குண்டுவிச்சுக்கு இரையாகி கலைவடிவம் சிதைந்து கிடக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணம் மாநகரசபை சந்தி மேற்கால் திரும்பினால் நீளும் கடற்கரைவீதி, ஐநூறு யார் தாண்டினால் அலுப்பாந்தி. இப்பெயர் இடைக்காலத்தில் வழங்கப்பட்ட பெயர், இவ்விடத்தில் இந்தியாவில் குறிப்பாக தமிழகத்தில் நாகபட்டணம், இராமேஸ்வரம் இருந்துவரும் ஓடு, சக்கரை, புகையிலை என்பன பாதுகாப்பாக வைப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட பெரும் அறைகள் கொண்ட இடம் அலுப்பாந்தியென அழைக்கப்பட்டது, இத்தோடு குருநகர் துறைமுகம் யாழ்ப்பாணத்தின் பெரும் துறைமுகமாகவும் விளங்கியது. இதற்கொரு காரணம் உண்டு! தமிழகத்திலிருந்து வரும் டிங்கிகள் நாம் அன்று கப்பல்கள் என்று இவற்றைத்தான் கண்டு களித்தோம்.

இத் துறைமுகத்தில் நூற்றுக்கணக்கில் வந்து தரித்து நிற்கும். இந்த துறைமுகத்தை அண்டிய தெருக்களுக்கு கிட்டங்கித் தெரு (புகையிலைக் கிட்டங்கி) எனும் பெயர் ஊரவரால் வழங்கப்பட்டிருக்கும் என்று தோன்றுகின்றது. தெருக்களின் ஓரங்களில் செழித்து நின்ற அலரி மரங்களின் அழகும், கட்டைச் செவ்விள தென்னைகளின் நிரையும் தோணிகள் மூலம் கொண்டுவந்து கும்பம்

கும்பமாகக் பறிக்கப்பட்டுக் காட்சி கொடுக்கும் குருமணல்கும்பங்களில் குழந்தைகளும், காதலர்களும், பெரியவர்களும் மகிழ்ந்திருக்கும் காட்சி இன்றும் மறக்க இயலா மாட்சியாகும். நீண்ட கடற்கரை வீதியின் நடுவே தெற்கில் உள்ளது சம்பேதுறுவார் சிறிய ஆலயம். மடம் என்றும் அழைப்பார்கள். வயது வந்தவர்களின் ஓய்வுநேர அலம்பலுக்கும் பேர்போன மடம். இவ் ஆலயத்தின் கிழக்கில் உள்ளது கலைக்குக் கரைகண்ட மக்களின் நீண்டநாள் கனவின் பயனாகக் காட்சி கொடுக்கும் நூல் நிலையமும், கலையரங்கமும் ஊருக்கு அழகும், அறிவும் சேர்த்து பழமையிலும் புதுமையுடன் காணப்படுகின்றது. அதன் மேற்கால் நீண்ட இரண்டாம் குறுக்குத்தெரு. இதன் முடிவு கடற்கரைப் பாலத்தோடு கடலுக்குள் விழுந்துவிடும்! இங்கு வலப்பக்கமாக உள்ளது சின்னஜெற்றி கிழக்கே பாலத்தின் கட்டேறி நடந்தால் பெரியஜெற்றி பழையகால வாணிபத்திற்கு பேர்போன இடம். அதுமட்டுமல்லாது, கிறிஸ்தவர்களின் புனிதர்கள் எழுந்தருளி இருக்கும் ஆலயங்கள் உள்ள தீவுகளுக்கு இங்கிருந்துதான் பக்தர்கள் யாத்திரை செல்வதுண்டு. இரண்டாம் குறுக்கு வீதியின் நடுவே பாடசாலை. பாடசாலைக்கும் ஐஸ்பக்ரறிக்கும்போற குறுக்கு வீதிக்கும் இடையே சந்தியில் தேநீர்க் கடை. அதன் அருகேதான் குணமக்காவீடு. அவள் வீட்டு முன்வாசலோடு நிற்கிறது முன்சொன்ன கொட்டாங்காய் மரம் இதன் கீழ்த்தான் குசையின் வாழ்க்கைப் போராட்டம்.

துவாயை உதறித் தோளில் போட்டபடி வந்து குந்தினார் பொன்னர். சில்லாலை நீள்காம்பு வெற்றிலையை, பழப்பாக்கு, நாற்பாக்கோடு சுண்ணாம்பும் சேர்த்து குதப்பி சலுக்குச் சலுக்கெனச் சத்தம் எழுப்பிச் சப்பினார். அவரின் வாயைப் பார்க்கிறவனுக்கும் ஆசை வருமாப்போல் சிவந்த மைபூசிய வாயோடு குசையிடம் கதை கொடுத்தார். மத்தியான நேரம் வெய்யில் அடிச்சுக் கொழுத்தியது. சொறிப்பிடிச்ச வீதியின் தார்களும் உருகி ஆவியாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

"என்ன தம்பி குசை நெடுகவும் இப்படியே காலத்தைக் கழிச்சிடப் போறியா மகனே?"

"என்னண்ணை என்னச் செய்யச் சொல்லுறீங்க?"

வாய் குதம்பிய வெற்றிலை துப்பலை இரு விரல்கள் விரித்து உதட்டில் ஒட்டித் துப்பினார். அது புழுதியில் கலந்து நிறம் மாறியது. திரும்பவும்

கீ.கீ.ஸ்ரீயன்

கதையைத் தொடங்குமுன் சூசையின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு. முன்னெவிட கொஞ்சம் மாறியிருக்கு! குறுக்கே பேசி பேச்சைக் குழப்பமாட்டான் கேக்கிற கேள்விக்கு கோப்ப்படாது அமைதியாகப் பேசுவான்.... நம்ம விடயத்திற்கும் விருப்பம் சொல்லியிட்டான் என்றால்! சரியாகப் போய்விடும் வந்த அலுவல் என எண்ணிக்கொண்டார்.

பொன்னரும் பிழைப்புக்காக மயிலிட்டியிலிருந்து வந்தவர். அவருக்கு சூசையைப் பற்றிய விஷயங்களை அறியவேணும் என்ற ஆவல் அதிக நாளாகவே மனசில் நெடுமுரல் பாய்ச்சல்போல் கிடந்து பாய்ந்தது.

"தம்பி சூசை கோவிக்காதே என்னண்டு உந்த வலக்கால் இல்லாமல் போனது?"

"அண்ணை பெரிய மனிசனெண்டு பார்க்கிறேன்! உந்த நக்கல்தான் எனக்குப் பிடிக்காது"?

"இல்லை மகனே உன்ர வயசும்-வட்டுக்க போச்சு. வளர்த்த மரநிழலில் வாழ்க்கைக்கு ஒரு நிழலின்றி ஒண்டியாய் இருக்கிறாய்..... நீ நல்லா உழைக்கிறாய் அப்ப ஏன் உனக்கு இந்த ஊரில் பொம்பிளை எடுக்க முடியாம இருக்குது"?

ஒரே முச்சில விழுந்த கேள்வியால் சூசையின் முகம் வாடிக் கண்கள் சோர்ந்தன. பொன்னரின் பொய்யற்ற பேச்சையும், வழுவழுப்பற்ற காரணத்தையும் செவிமடுத்தவன் வலையையும், முங்கில் ஊசியையும் பொட்டெனப் போட்டுவிட்டு. கைகளை உதறி, விரல்களை மடக்கி நெட்டி முறித்து சற்று வலப்பக்கமாகத் திரும்பி மரத்தோடு முதுகை முட்டு வைத்தான். தள்ளி இடப்பக்கமாக குந்தியிருந்த பொன்னரும் சூசையின் நேர்எதிரே சப்பணம் கட்டினார்.

சூசையும் தன்னை ஒருமுறை சிறந்த மேடைப் பேச்சாளனாகச் சுதாகரித்துக்கொண்டு இருமுறை செருமிக் குரலை வசப்படுத்திவிட்டு சோகக் கதையின் வேதனைச் சுமைகளை கீழிறக்கினான்.....

"பொன்னண்ணை! நானும் சின்னனிலை எல்லாரையும் மாதிரி அமைதியாகப் படிச்சுக் கொண்டுதான் இருந்தனான். அப்பன் என்ற படிப்பைப் பாதியில் நிப்பாட்டிவிட்டுத் தன்னுடைய தொழிலைக் கவனிக்க ஒருஆள் தேவையெண்டு நைலோன் தொழிலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனார். இந்த ஊரிலை மற்றவங்களைப்போல் வெள்ளை வேட்டி, சேட்டுடன் கரையில் நின்று

சம்மாட்டி என்று தெம்படிக்கத் தெரியாத என்ற அப்பன்... தானும் கூடவே தொழிலுக்குப் போய்வந்த சீமான். எனக்கு போட் கூட்டுக்குள்ள குனிஞ்ச நிண்டபடி எஞ்சினைத் துடைக்கிறப்போ அடிவயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வரும். ஓங்காளத்தையும் அடக்கி அடக்கி அலுத்துப் போச்சு. காலமும் கண்முடித் திறக்கிறதுக்குள்ள ஓடிப்போச்சு. பதினேழு வயசு இருக்கும் ஒருநாள் அயந்து போய் எஞ்சின் கூட்டு டெக்கில் படுத்துக்கிடந்தன். அப்ப போட்டும் துறையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. மீன்பாடும் மேல்டெக்கு நிறைய கிடந்தது. கடவுள் கண்ண முடியின்றான் என்று நினைக்கிறேன்! இஞ்சின் பிளைவீலுக்குள் சறம் சுத்துப்பட்டு வலக்காலையும் சேத்து இழுத்து சுத்திக்கொண்டுது..... ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோய் முழங்கால் மூட்டோடு கழட்டிவிட்டு இரண்டு தடியோடு தொங்க விட்டாங்க. சனமெல்லாம் நான் உசிர் பிழைப்பேன் எண்டு நினைச்சும் பாக்கேல்லை!.

அன்று தொடங்கிய என் கண்ணீர் இனி வத்தப் போறேல்லை. என்ற ஏக்கம், எதிர்பாப்புகள், ஆசைகள் யாவற்றையும் இழந்தன்..... பாவம் என்ற அப்பன். நாளும் பொழுதும் என்னைப் பாத்துப்பாத்து கோவில் குளமெண்டு தீவுகள் எங்கும் உள்ள தெய்வங்களை எல்லாம் வணங்கி நேர்த்தியும், சோறு அவிச்சப் போடுறதுமாக இருந்தார்.

கச்சேரியில் வேலைசெய்யிற சதாசிவம்..... அவற்ற மகன் கொழும்பில் டாக்குத்தராக இருக்கிறார். சதாசிவத்திடம் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கேட்டு.. கட்டாக் கருவாப அள்ளிக் குடுத்துத்தான் இந்த இரும்புக்கால் பூட்டின ஒழுங்கைச் செய்தார். அப்பன்ர அம்மாவட வேண்டுதல் பேந்துதான் எனக்குத் தெரிஞ்சது.....

கொழும்பிலுள்ள பெரியாஸ்பத்திரியில் பெரிய டாக்குத்தரோடு சதாசிவத்தின் மகன் கதைச்ச இரும்புக்கால் நீட்ட, மடக்கக் கூடிய வசதிகளோட போடப் போறதும்! தன்ர தலைபோற வேலைகள் எல்லாத்தையும் விட்டுவிட்டு எங்கட அலுவலுக்காக் கஷ்டப்படுகிறார் என்றும்..... தெரிய வந்தது. டாக்குத்தர் மனசும் வெள்ளை மனசு! அடுத்தநாள் யாழ்ப்பாணம் றெயில்வே ஸ்ரேசனிலிருந்து றெயின் ஏறிக் கொழும்புக்குப் போனம். அப்பனுக்குப் புளுகம், தான் முதல் முதலாகத் தலைநகரைப் பார்க்கப் போகிறென்று. றெயின் பெட்டிக்குள் ஓரமாக கண்ணாடி யன்னல் பக்கமாக இருக்கையில்

முகத்துக்கு நேர்நேராக இருவரும் இருந்து கொண்டம். இரவு இருட்டு என்பதாலை ஓடிக் கொண்டிருக்கும் காட்சிகள் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் இருந்தது. ஏதும் பேசாமல் இருக்கும் அப்பனைப் பார்த்துவிட்டுப் பார்வையை வெளியில் செலுத்தினேன். மனிசன் தலையைப் பலமுறை ஆட்டிவிட்டு சிரிச்சபடி என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்துச்சு.... அப்பன்ர பார்வையின் பாவம் பாவமாகவே கிடந்தது. கொலை பாதகக் குற்றம் பண்ணின குற்றவாளியாகத் தன்னைத் தானே நொந்து, தண்டனைக்குப் பரிகாரம் தேடுற மாதிரி இந்தக் கால்போடும் படலத்தை செய்து முடிக்க துடி துடிப்பாக நிண்டது போல இருந்தது.

காலை ஆறுமணிக்கெல்லாம் கொழும்புக் கோட்டை றெயில்வே ஸ்ரேசனிலை வந்து இறங்கினம். பிளாட்பாரத்தின் நடுவே நிண்ட எங்களுக்கு அந்தரமாகவே இருந்தது. இந்தச் சன நெருசலுக்குள்ள எப்படி எங்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ளப் போறார்? நானும் தடிய ஊண்டி ஊண்டி எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியின் போதும் என்ற அப்பனைத் கேட்டு துளைச்சன்.

"எனேய்! எங்களைப் பற்றிய அடையாளம் எப்படியெனை கொடுத்தனீ? இந்தா இவ்வளவு நேரமாச்சு டாக்குத்தர் ஒருவரையும் அனுப்பாமல் இருக்கிறார்".

"டேய் எனக்கும் அதுதான்ரா புரியாமல் இருக்கு? சதாசிவம் பிழையான ஆளில்ல.. எங்களைப் பற்றியும் நாங்க வெளிக்கிட்டு வாறது பற்றியும் முன்கூட்டி அறிவிக்காமல் விட்டிருக்கமாட்டாரே".

"எனேய்! நான் அந்த வாங்கில இருக்கிறேன்! நீ எங்கினையும் இந்தச் சனத்துக்க மாநிடாமல் ஓரமாக நிண்டு பாரணை".

கோட்டை புகையிரத நிலையத்தின்ர கோலம் அப்பன்ர மனத்தை கொஞ்சமும் பாதிக்கேல்லை, ஏனெண்டா நாங்கள் படப்போற அலைச்சலும், அறியாத முகங்களும், விளங்காத பாஷையும், பிளாட்பாரத்தை விட்டு வெளியேறி எங்கு போவது என்ற சிந்தனையின் சிதறலும் திக்குமுக்காட வைத்தன.

திடீரென ஒருவர் கிட்ட வந்ததும் வராததுமாகக் கேட்டார்! "நீங்கள்தானே மனுவல்? அதில வாங்கில இருப்பவர்தானே சூசை?" களங்கமற்று சிரிச்சு நின்ற மனிசனைக் கண்டதும் நான் விளங்கிக் கொண்டன்! இவர்தான் டாக்குத்தராக இருக்கவேணுமெண்டு. அவருடைய ஆடை அணிவும் அந்தளவுக்கு

அடையாளம் காட்டிக்கொண்டது.

"நான்தான் சதாசிவத்தின் மகன் தெய்வேந்திரன்"

என்று சொல்லி, சொண்டு திறக்காமல் சிரிச்சார். வாங்கிலிருந்த நான் தடுமாறித் தடியுன்றி எழும்பி நிண்டன்.

"என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கள்... நேரம் பிந்திவந்து உங்களைத் தவிக்க விட்டதுக்கு"

"ஐயோ! தம்பி அப்படிச் சொல்லாதீங்க உங்கட எத்தனை பெரிய அலுவலுக்குள்ளாயும் எங்களைக் கூட்டிப்போக நீங்க வந்திருக்கிறீங்கள்"...

அப்பன்ர குழைவு தெய்வேந்திரன்ர மனசுக்கு பதமாக இருக்கு எண்டதை நான் அவற்றை முகத்தை வைச்ச தெரிஞ்சுகொண்டன்..

முன்று

தெய்வம் மாதிரி டாக்டரின் செயல்கள் எனக்கு ஆச்சரியமா இருந்தது! காரின் முன் சீற்றிலிருந்த அவற்றை மனிசியை பின் சீற்றில் என்னோடை இருக்கச் சொல்லியிட்டு அப்பனை முன்னுக்கு தன்னோட இருத்தியபோதே அவற்றை படிப்பு மட்டுமல்லாமல், அகத்தூய் மையையும் பெரியோர்வணக்கத்தையும், மரியாதையையும் பாக்க எனக்கு தெம்பா இருந்திச்சது.

கார் போய்க் கொண்டிருக்கேக்கை தலைநகரின் உயர்ந்த கோபுரங்கள் என்ர அப்பனுக்குத் தலையைச் சுற்றுவது போலிருந்தது. பாவம் ஊரைவிட்டு அகலாமல், பக்கத்தூரில் என்ன நடப்புகள் நடக்குதென்று தெரியாத நல்ல ஜீவனுக்கு புதிய சொர்க்கத்தை தரிசித்த புளுகம்தான். அம்மா சொல்லுறமாதிரி பாவம் அப்பன்! குழந்தைதான், வயசுஏறி அனுபவங்கள் கூடினது தொழிலில்தானே ஒழிய, வெளிநடப்புகளில் ஒழிஞ்சிருக்கும் கள்ளங்களும், கயமைத் தனங்களும், குறுக்கு வழியளும், மோசநாச வேசங்களும், நாற்றமெடுத்த வாழ்வின் நாகரீக மோக நடிப்புக்களும் அறியாத ஜீவன் என்பதை மேலும் கண்டன். காரின் முன் சீற்றிலிருந்து அங்கும் மிங்குமாக மிரண்டு கொண்டிருந்த அப்பனைக் கவனித்த டாக்டரின் மனைவிக்கு சிரிப்பு வந்தது. பெலத்துச் சிரிக்கப் பயந்தவளாக அடக்கிக் அமுக்கிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தா. எனக்குப் பெரிதாக

கீ.கே.ஸ்ரீயன்

எழுந்த கொட்டாவியை நாசுக்காக வாயில் கையைவைச்சு அழுக்கி விட்டன். மௌனமாக இருந்த மனிசன் திடீரெனப் போட்டகேள்விக் குண்டு....! காருக்குள்ளிருந்த எங்களை திகைக்க வச்சது....!

"டாக்டர்தம்மி இந்தம் பெரிய கட்டிடங்களை எல்லாம் எப்பதம்மி கட்டினாங்க? ஏன்தம்மி எல்லாத்தையும் ஒரே இடத்தில் கட்டியிருக்கிறாங்க? குப்பையா இல்லையாதம்மி? எங்கட ஊரிலயும் கட்டியிருக்கலாமே! நாங்களும் இங்கினை வருவதுபோல் இங்கிருப்பவர்களும் அங்க வந்தால் என்னதம்மி வந்திடப்போகுது?"

டாக்டர் விறைச்சுப்போய் உதட்டில் விரலை வைத்து காரின் வேகத்தையும் குறைத்துக்கொண்டார், பின் சீற்றிலிருந்த அவர் மனைவி சகுந்தலாதேவியும் சற்று நிமிர்ந்து ஆடியமர்ந்து தயங்கிய சிந்தனையை ஒங்கிய மூச்சில் வெளிப்படுத்தினாள். நான் மௌனமாகத் தலை குனிந்தபடி சின்னச் சிரிப்போடு முகத்தை கார் ஜன்னல் வழியே திருப்பிக் கொண்டேன். திரும்பவும் அப்பனர் அடைச்ச குரல் கரகரத்தது. பின் பலமற்ற மாற்றுத் திட்டமொன்றை சொல்ல தணிந்து தொனித்தது... "சனமெல்லாம் சந்தோசமாக வாழணும் என்றால் முதலில் ஓரவஞ்சனையோடு தலைநகரில் குவிய்பதெல்லாம். ஒரினத்தின் பாவனைக்கென்று இராது பரவலாக்கவேணும். தம்மி நாங்க எங்கட கடத்தொழிலுக்கு வேண்டிய சாமான்களை எங்கட ஊரில் வாங்கமுடியவில்லை! இங்கதான் வந்து வாங்குறோம். தொழில் செய்யும் இடத்தில் கிடைக்கவேண்டிய பொருள்களை இங்க வைச்சு என்னதம்மி செய்யுறாங்க? இதிலிருந்து தெரியயில்லையா ஒரு இனத்தை இன்னொரு இனம் நசுக்குது என்பது! இதானால்தானே அதிக நாளா இந்த இனச் சண்டை, மொழிச்சண்டை, படிப்புச்சண்டை, பதவிச்சண்டை, பாகச்சண்டைகள் நடந்துவந்து இன்று வேறுவிதமான மனம்போற்றும் சண்டை வலும்பெற்றுவிட்டது இல்லையா டாக்டர்தம்மி?"

மூச்சுவிடாமல் அடுக்கிய ஆழ்ந்த கருத்துக்களை ஒரு பாமரனிடமிருந்து எதிர்பார்த்திராத தெய்வேந்திரனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. பொறுமை இழந்த நான்

"எனைய்! வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் இரணை" என்றேன். டாக்டர் மகிழ்வும், பெருமிதமும் கொண்ட சின்னக் கோபத்தோடு பேசினார்.

"ஏன் சூசை உனக்குப் பிடிக்கயில்லை என்றால் பேசாமல் இரு! இப்படியொரு கேள்வி ஞானத்தை என்னுடைய படிப்பிலையே நான் அறியவில்லை"

பின்னால் ஒரு திடீர்ப்பார்வையுடன் மனைவி தேவியைப் பார்த்துவிட்டு

பெருமகிழ்வோடு திரும்பவும் சொன்னார்! அச்சாணி போன்றதோர் சொல் அறிவு, ஞானம், அன்பு, அடக்கத்தைப் பார்த்தீரே. . . . தேவி. அகமகிழ்ச் சிரித்தவாறு..... தேவியும் அப்பனைத் தேனொழுகப் புகழ்தாள். அப்பன்ர நசங்கின கேள்வியில் கிடந்த எதிர்காலத் திட்டத்தை அறிந்து அளவிடற்கரிய பெருமையடைந்தேன். காரும் வீட்டு வாசல்முன் போய் நின்றது.

வெகுநேரமாக இருந்து அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கழுத்தும் நொந்து கொண்டது. காட்டிக்காமல் இறங்கி உள்ளேபோனேன். வீட்டு வாசல் ஏறி உள்ளே போகமுன் சற்றுத் தயங்கி நின்றேன். பளிங்கு போல் கிடக்கும் நிலத்தில் என்ர ஊத்தத் தடியோடு ஊண்டிச் சத்தம்போட்டு நடப்பதற்கு... நேரம் உணர்த்தும் வார்த்தையிருக்குதே! அந்த ஆதரவுதரும் அர்த்தம் பொதிந்த அழைப்பு எனக்குமுன் உள்ள போன தேவியின் குரலில் தொனித்தது.

"என்ன யோசிக்கிறீங்க? பறவாயில்ல அப்படியே உள்ளே வாங்க நிலமென்றிருந்தால் நடைநடந்து தான் ஆகவேண்டும். அறையென்றிருந்தால் பலர் அமர்ந்து உரையாடல் நடத்தித்தான் ஆகவேண்டும் இல்லையாங்க?"

என்றபடி கணவன் முகத்தில் எழுந்த புன்சிரிப்பை உள்வாங்கி உளம் மகிழ்ந்தாள் தேவி. தேவியின் தேவையுணர்ந்து பரிமாறும் பாவனை பார்ப்பதற்கு சந்தோசமாக இருந்தது. வீட்டில் இருந்து அம்மாவைப் பிரிந்து வந்த கவலைதெரியாத தெம்பு தேவிமூலம் எங்களுக்குக் கிடைத்தது.

"என்ன உங்களுக்குக் கோப்பியா? தேத்தண்ணியா?" என்று கணிரென்ற குரலில் அன்பொழுகக் கேட்டுநின்றாள். நாங்கள் யாரும் வாய்திறக்கவில்லை.....திரும்பவும் செல்லக் குரலில் தானாகவே ஊகித்து அறிந்து கொண்டவளாக....

"எனக்குத் தெரியும் உங்க இருவருக்கும் கோப்பி பிடிக்காது!... ரின்பால்தேத்தண்ணிதான் குடிப்பீங்க" என்றாள்.

நான் விறைத்துப் போனேன்! அதிகமாக கரையோரப் பகுதிமக்கள் ரின்பால் அதுவும் நோனாமார் (Tin)ரின்பால் தேத்தண்ணி குடிப்பதில் விருப்பமுள்ளவர்களாக உள்ளனர். இந்த உண்மை எப்படி தெரிந்து கொண்டாள் என்பதை அவளிடம் கேட்டுவிடவேணும் என்ற அவசரப்புத்தி என்னை மேலும் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது.

கோட்டை றெயில்வே ஸ்டேஷனில் நேரே பார்க்கும்போது ஏற்பட்ட சந்தேகம்! வீடு வந்ததும் இல்லாதுபோனது கரையாளன்-வெள்ளாளன் என்ற சாதித் தடிப்பு தரக்குறைவு தேவியிடமும் இருக்குமா? என்று எழும் எண்ணம் என்னைச் சங்கடப் படுத்தியிருந்தது! டாக்டரும் -தேவியும் காட்டிடும் அன்புப் பிணைப்பு பிரிக்க முடியாத பாசப் பூமணமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. மானிடப் பண்புகள், நேயத்தின் நேர்த்தி, தப்பற்ற தாளங்களை அவ்வீட்டில் நான் கண்டுகொண்டேன்.

முதலில் செய்திருந்த ஒழுங்கானதால் பிரச்சனை எதுவுமின்றி இரும்புக்கால் பூட்டப்பட்டது. உண்மைக் கால் வந்த புளுக்கு எனக்கு. அப்பனைப் பார்த்தால் தரையில் நிக்காத துள்ளல். காசு, சாமான், கொடுப்பனவு பற்றிய கவலையே மனுசனுக்கு சொற்பமும் தோன்றவில்லை. தண்ணீராய் இறைச்சார். இரண்டு நாட்கள் எப்படிக் கழிஞ்சது என்பதே தெரியாத களிப்பு. இன்பத்தைப் பங்குபோட அம்மா தங்கச்சிகள் இல்லாத குறையைத்தவிர எங்களது ஆனந்தத்தை அளந்து பார்க்க முடியாதிருந்தது. இந்த சொற்பநேர இன்பத்துக்கு வெள்ளிடி விழுந்தது.

ஊரிலிருந்து தந்தி ஒன்று வந்தது. சதாசிவம் டாக்டரின் பெயருக்கு அனுப்பியிருந்தார்! தந்தி என்றதும் சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் ஏற்படுகின்ற நடுக்கம் அந்நேரம் எங்களுக்கு ஏற்படவில்லை? தந்தியுடன் கோல் கதிரையிலிருந்த எங்களை நோக்கிக் கிட்ட வரவர டாக்டரின் முகமும் மாறிக்கொண்டிருந்தது. என்ன ஏதென்ற பதகளிப்பு எனக்குமுன் அப்பனுக்குத் தோன்றிற்று. டாக்டரும் வாய்விட்டுப் பேச அச்சம் கலந்த ஆயாசத்தோடு நின்றார். ஒருவிதமான ஆழ்ந்த அமைதி அவரிடம் காணப்பட்டது. குசினிக்குள்ளிருந்து கோலுக்குள் துள்ளிவந்த தேவியின் குரல் ஆனந்தமாக ஒலித்தது.

"நெடி எல்லாரும் எழும்பி வாருங்க சாப்பிடுவம்" சந்தோசக் குரல் கொடுத்து வந்தவள் ஹோலுக்குள்ளிருந்த மயான அமைதி கண்டு கிறுதியுற்றவளாக அசைவற்று, எங்கள் மூவரையும் மாறி மாறிப்பார்த்தாள். அப்பனர் மனசு அடிக்கிற அடி என் காதுக்குள் கேட்டது. நான் பிறந்தபோது அடையாத மகிழ்ச்சியில் குளித்த ஆத்தமம் ஆண்டவனை வசைபாடிக் கொண்டிருந்தது. டாக்டரும் வாய்திறந்து பேசும் சுபாவத்தை இழந்தவராய் அருகில் கிடந்த

கதிரையில் மெதுவாக இருந்தார். எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவராகிவிட்ட இரண்டு உள்ளங்களும் நாங்கள் அடையும் சந்தோசத்திலும், துக்கத்திலும் பங்கு கொள்பவர்களாகவே காட்சி கொடுத்தனர். வாய் விட்டுச் சொன்னால் தானே மனம்விட்டுப் பரிமாற்றம் கொள்ளலாம். நல்லதும், கெட்டதும் வாழ்க்கையில் சகஜம்தான். டாக்டரின் வாய்விட்டு வரப்போகும் வார்த்தைகளால் ஏற்படப்போகும் தாக்கத்துக்குரியவர்கள் நாங்கள் இருவரும்தான் என்பதை நேரம் போகப் போகப் புரிந்துகொண்டேன். அதற்கு முன்னதாக தேவி இருப்புக்கொள்ள முடியாதவளாய் பாய்ந்து டாக்டரின் கையிலிருந்த தந்தியைப் பறித்து பெலத்தப் படித்தாள். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த வாசகங்களை பின் தணிந்த குரலில் தமிழில் மொழிபெயர்த்தாள்... இனிக்கும் இனிய குரலில் இழையோடியது சோக ராகம்.

"கடலுக்குப்போன போட்டையும் ஆட்களையும் இரண்டு நாட்களாகக் காணவில்லை! உடன் வரவும், இச் செய்தியை மனுவலுக்கு அறிவிக்கவும்"

இப்படிக்கு,
சதாசிவம்

அப்பன் தந்தியின் வாசகங்களால் கலங்கிப்போய் கூனிக் குறுகி உயிரற்ற சடலமாய் அசைவற்று இருந்தார். என் நெஞ்சில் நெருஞ்சிமுள் குத்திக் குதறுவது போலிருந்தது. சொற்ப நேரம் அடைந்த ஆனந்தக் களிப்புக்கு ஆண்டவன் விட்ட சோதனை! இதென்ன நரகவேதனை! தேவியின் கண்கள் கலங்கி இரண்டு கண்ணீர் குண்டுகள் அவள் கையில் விழுந்தன. புறங்கையால் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி விக்ки விக்ки ஆறுதல் வார்த்தைகளால் எங்களைச் சமாதானப்படுத்தக் கையாளும் முறைகண்டு என் நெஞ்சு வெடித்திடும் போலிருந்தது. எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவராகிவிட்ட இரண்டு உள்ளங்களையும் விட்டுப் பிரியப்போவதை எண்ணித் துஞ்சி மாய்ந்தார் என்ற அப்பன். அந்த மனிசன் திடீரென கதிரையை விட்டெழுந்து விக்கிய வேதனைக் கக்கலைக் கக்கினார்...

"தம்பி இப்ப நாங்க யாழ்ப்பாணம் போறத்துக்கு நெயின் இருக்கா?" சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த அந்தக் காலத்து தொம்சன் மணிக்கூட்டை தலை நிமிர்த்திப் பார்த்துவிட்டு சற்றுநேர அமைதியின்

பின்பு டாக்டர் வாயெடுக்கும்முன் தேவி.....

"இப்பஇல்லை இரவு ஏழு மணிக்குத்தான்.....இப்ப வாங்க முதலில் சாப்பிடுவோம்"

என்றவள் வைத்தவிழி பிசகாமல் நின்றாள்.

டாக்டர் எழுந்து சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றிப் போடப்பட்டிருந்த தேக்கு மரத்தாலான பாரமான கதிரையை ஊண்டி இழுத்து ஆடாமல் அசையாமல் இருந்து கொண்டார். வட்டமான மேசைக் கண்ணாடியின் பள பளப்பில் டாக்டரின் முகம் தினுசு தினுசாசத் தெரிவதை உணர்ந்தேன். அன்பும் அணைப்பும் ஆதரவும் அளித்த நல் உள்ளங்களின் வேண்டுதலைப் புறக்கணிக்காமல் நாங்களும் சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றியிருந்தோம். தேவி சாப்பாடு பரிமாறும்போது நாங்கள் கவலையை மறப்பதற்காக கையாண்ட பகிடிய இப்ப நினைச்சாலும் எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வரும் பொன்னண்ணை....."

"பிறகென்ன அதையும்தான் சொல்லுதம்பி கேட்பம்"

"தோசை கையில காசு பையில

எடுங்க எடுங்க காசு காசு

தோசை கையில காசு பையில

எடுங்க எடுங்க காசு காசு"

பிள்ளைச் சிரிப்பில் ராகம்பாடி எங்களைச் சாப்பிடவைத்த திருப்தியோடு கவலையும் சற்றுத்தூரவே நின்றன. புறப்படும் நேரத்திலும் நெஞ்சம் நிறைந்த மகளாய் புளகாங்கிதம் அடைய வைத்தவள் மௌனமாய் நின்ற தோரணையைப் பார்த்து மிகவும் வேதனையான நிலையிலே புறப்பட ஆயத்தமானோம்.

இரவு ஏழுமணிக்கு யாழ்ப்பாணம் போற ரெயின் ஏறும்போது நினைவில் நின்றகலாத தெய்வங்களாகத் தெய்வமும், தேவியும் கண்முன் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தனர். சகோதரத்துவத்தின் துணைக்கரங்கள், அன்பின் அருள்மறைகள், பாசத்தின் புதிய புத்தகங்கள் வாழ்க நீடு... என ரெயின் கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாக வாழ்த்துக் கூறினேன். அவர்களண்டை போயிருக்கும் என்றுதான் இன்றும் நினைக்கிறேன்.....

நான்கு

றெயினுக்குள் இரண்டாம் வகுப்பில் முன்னும்-
முன்னுமாக இருந்தோம். திடீரென எழுந்த புகைமூட்டம் கொண்ட
மனசிலிருந்து குரல் தள தளத்து வந்து விழுந்தது.

"டேய் மகனே! உனக்குப் பொய்க்கால் வந்ததேரம் நம்ம காலத்துக்கு
இருள் குவிஞ்சிட்டலா"

"எனைய அப்படி ஒன்றுமில்ல. நாம போய் இறங்கவும் நம்மட போட்டும்
ஆக்களும் கரையில் நிக்கிறாங்களா இல்லையா என்று பாரணை".

"அப்படி நடந்திட்டெண்டா! பாலைதீவு அந்தோனியாற்ற கூரையில்லாத
கோவிலுக்கு கூரை போட்டுக் குடுத்துக் கும்பிடுவேன்ரா"

மிகுதியை மனசுக்குள் அடக்கினார்.

"அந்தோனியார் கைவிடமாட்டார். மனசப்போட்டு அடிச்சிக்காம சரிஞ்சு
படணை"

என்று சொல்லும்போது என்ற சதிரம் என்னையறியாமல் நடுங்கியது.
மனுசனப் பார்க்கும்போது அழகை வருமாப்போலிருந்தது.
யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்தில் வழமைக்கு மாறாக
நேரத்தோட வந்து தரித்து நின்றது றெயின். காலை ஐந்துமணி
சனமெல்லாம் அங்காங்கு சிதறி ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.
அவசரப்பட்ட அப்பனும் டாக்ஸி பிடிக்க ஓடினார். திரும்ப வரும்போது
டாக்ஸிக் கதவைத் திறந்து பிடிச்சபடி கெதியா வந்தேறடா என்று
பெலத்து கத்தினார்.

"எனைய நீ டாக்ஸியில் போணை, நான் நடந்து வாரேன்"

"டேய் மடையா, நடக்கமாட்டாயடா வந்து கெதியா ஏறடா"

இல்லையென்று நான் அடம்பிடிப்பதை உணர்ந்த மனிசன் என்னைக்
கெதியா வரும்படி சொன்னது பாதி சொல்லாதது பாதியா கதவை
இழுத்து முடினதும் டாக்ஸி உறுமிக்கொண்டு போனது. எந்த வீதிச்
சனமெல்லாம் என்னை நொண்டி! இரண்டு தடியோட ஊண்டி ஊண்டிப்
போனதைப் பார்த்து பரிகசித்தனரோ அவர்கள் இன்று இரண்டு காலோடு
வாற அழகைப் பார்த்து வியப்புறட்டும்.... ஸ்ரேசன் படிகள் வழியே
இறங்கும்போது ஒரு நூறு மீற்றர் ஓட்டப்போட்டி வீரனைப்போல்
ஓடவேண்டும் என்று மனசு துடி துடித்தது. மாட்டின்றோட் வீதியின் நேரே
நடந்துவந்து பிரதான வீதி ஏறும்போது எனக்குள் ஒரு மனப்போராட்டம்
நடந்து கொண்டிருந்தது.....

காலம்புறப் பூசைக்கு வந்திருக்கும் ஊர்ச் சனத்தின்ர முகத்தில் நான் எப்படியேனும் முழிச்சிடவேணும். நினைப்பெடுத்த வேகம்போல் நடையும் வேகம் கண்டது. புதிதாகப் போட்டுப் பழக்கமில்லாத வெலிற்புகள் நாரியச் சுற்றியும், காலின் பிடிப்புத் தளராமல் தோள் மூட்டு வழியாகவும் இறுக்கிக் கிடந்த வெலிற்புகளின் அரைப்பு வேதனை உயிரை வாங்கிக் கொண்டிருந்தது. அள்ளி அப்பிவிட்ட மிளகாத்துாளின் எரிவாகவும் நரம்புகள் புடைசூழச் சுருண்டு அகோரப்படுத்தின. யாகப்பர் கோயில் வளவுக்குள்ளே போயிடவேணும் என்னும் ஏக்கதாபம் ஏறு ஏறு என்ற படைநடையில் பட படப்போடு நடந்து வந்தேன். தள்ளு கைவண்டில் கிறீச் கிறீச் சத்தத்தோடு சரிஞ்சு நடந்து வந்ததை பிரதான வீதியால் வேலைக்குப் போன சனத்தின்ர கண்களும் என்னைப்பார்த்து இரங்குவது போலிருந்தது.

காலை நேரத்து ஓசையின் கதகதப்பு என் காதுக்குக் கேட்டது. காகங்களின் கரைந்து செல்லும் ஒற்றுமை எனக்கு வாழ்த்தாகப்பட்டது. பறவைகளின் கூட்டான சிறகடிப்பு என் ஊரவரின் மகிழ்ச்சிச் சிலிர்ப்பாகச் சில்லிட்டது. எரிந்து கொண்டிருந்த தெரு விளக்குகள் அணைந்து..... புதிய கதிரவனின் எழும்புதல், நான் பட்ட இருண்ட வாழ்விற்கு ஒளியேற்றுவது போல் பட்டது. பிரதான வீதியும் கலகலவென நடமாட்டமுடன் வாகனங்களும் வழமைக்கு வந்தன. ஆட்கள் அதிகமாக எதிர்பட்டார்கள். யாகப்பர் ஆலய வளவுக்குள் கால் வைக்கும் போது திருந்தாதிப் பூசை முடிஞ்சு சனமெல்லாம் அடுக்கான படிக்கட்டில் நின்று என்னை வரவேற்பது போன்ற மகிழ்ச்சியில் குதித்தேன்.

ஒருகால் இல்லாமல் இருந்த நொண்டி இரண்டு காலோடு வருகிறான் என்ற ஆனந்தத்தோடு அயல் வீட்டு சிறுவர் சிறுமியரும் வயோதிபத் தாய்மாரும் என் கிட்டவே வந்து நின்றார்கள். வந்து நின்றவர்கள் புதிய மனிதனைப் பார்ப்பது போல் பாசாங்கும், பாசமும் கொண்டவர்கள், நாடியில் கைவைத்துப் பார்ப்பதும் சறத்தைக் கிளப்பிப் பார்ப்பதுமாக நின்றனர்.

வலது கையிலிருந்த செப்புத்தகத்தை இடதுகைக்கு மாத்திய டெசியக்கா துருவித்துருவி மேலும் கீழும் பார்த்து குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிச்சாள். அந்தச் சிரிப்பிலும் ஏதோ ஒரு தாபம் தவிப்பாக நின்றதையும் அறிந்தேன்.

"டேய்! தம்பி சூசை நீ எப்படா கால் மாத்தக்கொழும்புக்கு போனீ?"
மௌனம் திரும்பவும் டெசியக்கா பேசினாள்,

"இங்க நடந்த சங்கதி உனக்குத் தெரியுமாடா தம்பி?"

நான் அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பவும் மௌனமாக நின்றேன் .
வலது விரல்களைச் சொண்டில் வைத்தவள் சற்றுத் தயங்கி
நின்றுவிட்டு நடந்தவற்றை எனக்குச் சொல்லிவிடும் தூண்டல் மேலிட
நின்றாள்.

"தம்பி வாடா என்னோட, நடந்தே கதைச்சுக்கொண்டு போவோம்"

அன்புப் பார்வையுடன்

"உனக்கு உன்ர அப்பன் அலையாய் அலைஞ்சு காலைப்
போட்டுட்டான், கடவுள் உன்ர குடும்பத்தின் தலையில் குண்டையும்
போட்டுட்டான்ரா தம்பி"!

உன்ர வீட்டில இப்ப என்ன நடக்குது? ஒப்பாரிதான் ஓலமாய் கிடந்து
மாரடிக்குது. கண்கள் கலங்க வெலிற்றின் வெட்டும் தோள் மூட்டிலும்,
நாரியிலும் இரத்தம் கசிவது கனதியான துன்பத்தைக் கொடுக்கும்
சக்கரச் சுழர்ச்சியோடு திரும்பி ஒருமுறை பார்த்தேன், அயல்
புள்ளைகள் என்பின்னால ஒரு இயந்திர மனிதனைப் பார்ப்பதுபோல்
சிரித்தபடி துள்ளிக் குதித்தாக் கொண்டு வந்தார்கள். வீடு நெருங்க
நெருங்க உணர்ச்சியின் உருவேறு சுழர்ச்சி கொண்டு நரம்புகளை
முறுக்கேற்றியது..

"இஞ்ச பாரு தம்பிசூசை நீ முதலில் போனதும் அறைக்குள்ளயே
ஓய்வெடுத்துக்கொள். உன்ர முஞ்சியின்ர மாற்றம் உனக்கென்னமோ
செய்வதுபோல எனக்குப்படுகுது".

டெசியக்காவின் அன்பான கூற்று சரியெனப்பட்டது. வீட்டுப் படியில்
கால். . . ! அதாவும், பலநாள் வலக்கால் வைத்தறியாத படியில்
வலக்காலை வைத்தேன்! அக்காட்சி காண யாருமே பிடிப்பற்று
இருந்தார்கள். கைகளைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு கும்பல்
கும்பலாக ஒப்பாரி வைத்தவர்கள் என் தலைக்கறுப்பைக் கண்டதும்
மூக்குச் சளியை முந்தானைத் தலைப்பால் துடைத்துத் துடைத்து
குழறி அழத்தொடங்கினார்கள். மயக்கம் வருவதுபோல் தலைய
மெல்லச் சுற்றியது. தலை தலையா அடித்துக் குழறியமுத என்ற
அம்மாவுக்குக் காலைப்பற்றிய கவலையிருந்ததாக எனக்குத்
தெரியவில்லை.....என்னைக்கண்டு வைச்ச ஒப்பாரிதான் எனக்கு

நான் பெற்ற மவனே
 நீபோன நேரமல்லோ
 நான்பெற்ற செல்வம்
 கடலோடு போய்ற்று
 ஊமைக்கால் வந்தநேரம்
 கடல்போன போட்டும்
 கரைவந்து சேரயல்லையே
 என்பறப்புக்கள் எந்துடிப்புக்களின்
 ஆறாத்துயரம் இப்போ
 ஆறுபோல் வருகுதப்பா
 தீராததுயரம் இப்போ
 தீரண்டோடி வந்ததப்பா
 சோளதமோ வாதையோ
 சோடைபோத என்றசெல்வங்கள்
 ஆண்கடலோடி பெண்கடல்
 வந்துசேரும் வீரமக்களை
 இன்னும் காணயல்லையே...!

"ஐயோ! என்ற செல்வமே நம்ம ஆத்துமாக்கள் மூன்று நாளாச்சு இன்னும் காணயில்லையடா?"
 மேரியம்மாவை டெசியக்கா பிடிச்சு வீட்டு வாசல் வெளிப்படியில் இருத்தினாள்.

தொழிலுக்குப்போன நாலு ஜீவன்களின் பெண்சாதி, புள்ளைகளால் வீடு வளவு நிறைஞ்சிருந்தது. எங்கிருந்தோ டக்கெண்டு எழும்பிய தங்கச்சி புஸ்பம் என்னை பார்த்து விறைச்சுப் போய்நின்று கண்ணீர் சிந்தினாள்... நான் அப்போது அவள் எனக்குக் கால் போட்ட ஆனந்தத்தில் கண்ணீர் விடுறாளா? அல்லது போட்டு இன்னும் வந்து சேரவில்லை என்று கண்ணீர் வடிக்கிறாளா? .. என்று வியப்பேற முகத்தோடு முட்டக் கேள்வி கேட்பதுபோல் நின்றேன். புஸ்பம் இரண்டு கையாலயும் என்ற தேகத்தைத் தடவி தன் முகத்தில் ஒத்தியபடி

"அண்ணை உன்னைப் பார்க்கிறப்போ என்ற தேகமெல்லாம்

புல்லரிக்குது, அந்தச் சந்தோசத்தத் கொண்டாடிக்கிற நிலையிலயா வீடு கிடக்குது! நீ உள்ள போய் உடுப்பை மாத்து. உன்ரு முகம் காஞ்சு கருவாடு மாதிரிக்கிடக்கு. கண்ணெல்லாம் சிவந்து கொவ்வம் பழம் போலிருக்கு. அண்ணை புதிசாப் போட்ட கால் வெட்டுது போல எனக்குப் படுகுது!"

தங்கச்சி புஸ்பத்தின் கண்ணீரைப் பார்த்துத் தேம்பி நின்ற நேரம்.... சின்னத்தங்கச்சி செல்லமணி ஓடி வந்து சறத்தைக் கிழப்பி காலைத் தடவிக் கொண்டிருந்தாள். அவளக் கையில் பிடிச்ச எழுப்பினேன். குழறியே அழுதுபோட்டாள்! வளவுக்க நின்ற சனத்தட நினைப்பு! போட்டக் காணயில்ல என்றுதான் சோகம் சேர்க்கிறாளுகள் என்று. அவளுகளுடைய ஆனந்தக் கண்ணீர்தான் நான் கண்ட பாசநிலைகள். தாங்கமுடியாத துன்பத்துக்குள் தங்கைகளின் பரிவான பார்வைகளும், இதமான சொற்களும் மனச்சமைகளைக் குறைத்தன. செயற்கைக் காலும் அதன் பிடிப்பிற்காகப் பூட்டப்பட்ட வெலிறின் உரசலில் தேய்ந்த காயங்களின் இரத்தக் கசிவும் விட்டகன்றிருந்தன. அறைக்குள்ளிட்டதும் ஜன்னலைத் திறந்து விறாந்தையைத் திரும்பவும் ஒருமுறை பார்த்தேன். தலையிலடித்து அழுவதை நிறுத்தாமல் இருந்தார்கள் பெண்கள். அம்மாவைப் பார்த்தால் மூன்று நாளும் சாப்பிடாத களைப்பு தொய்யும் உடல் வேதனை..... மேலும் எனக்குத் துன்பத்தைக் கொடுத்தன. இந்நேரம் ஆலாய்ப் பறந்து வந்தான் ஆனந்தன்.....!

"எனைய் மேரியக்கா ! ஐஞ்சு போட்டுக்கள் உங்கட போட்டத் தேடப் போகுது... மனுவல் அண்ணைஆயிரம் ரூபா காச வாங்கிக்கொண்டு கெதியா வரச்சொன்னார்க்கா".

ஆனந்தனின் மேல் முச்சு கீழ் முச்சு தணியுமுன்னம் அம்மா எழுந்தோடி துடிச்சுப் பதைச்சபடி ஒரு செக்கனுக்குள் கட்டாகக் காசை ஆனந்தனிடம் கொடுத்துவிட்டு... திரும்பவும் விறாந்தை மூலையில் குந்திக் கொண்டாள். என்னைப் பார்க்கவேணும் என்ற எண்ணம் மனசில் மசிஞ்சாலும் மூன்று நாளாகத் தங்கட வீட்டு வாசல் ஏறாமல் ஏக்கவாய் சிரசில் அடிக்க, கண்ணீரும், கம்பலையுமாக இருக்கிற சனங்கள் என்னமா நாக்கு வளைச்சுக் கதைப்பாங்க எனும் மனவருத்தம்தான் என்று நானும் அவவட போக்கில் விட்டுட்டேன்.

சரசு..... பக்கத்து வீட்டு வயித்துப் புள்ளைத்தாச்சி.

கல்யாணம் முடிச்ச ஒரு வருஷம்தான் இருக்கும்..... அவளையும், அவளது கோலத்தையும் பாக்கக் கண்ணாவியாக்கிடந்தது,

பெரிய மனிசிகள்

வெட்கத்தைவிட்டு தலையிலடித்து ஒப்பாரியை ராகத்தோடு தங்கட புருஷன்மாரின் கெட்டித்தனங்களை, சண்டித்தனங்களை, கிடைச்சகாசில வாங்கித்தந்த சீலை சட்டைகள், சீப்பு, கடிகாரம், படுக்கை விரிப்புகள் பத்தியெல்லாம் சீறிச்சீறி அழுகினம்.. அவள் பெட்டை பேசா மடந்தையாக நாறின் மீனாட்டம் எல்லாத்தையும் மனசுக்கபோட்டு அடைச்சபடி பிதுங்கிய கண்ணோடு தலைமயிர்கள் சிலிம்பி நாடி சொக்கையென ஒட்டிக்கிடக்க வயித்தைப் பிடிச்சபடி... இருந்ததப் பார்க்கும்போது பத்தியெரிஞ்சது நெஞ்சு. என்ற கண்ணால அக்கண்ணாவியை கம்பி வழியே பார்த்துக் கொண்டே நின்றேன். இப்பார்வையைக் கவனித்த தங்கச்சி புஸ்பம் புகக்கென்று அறைக்குள்ள வந்து... கண்டபடி கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

"உன்ன உடுப்பு மாத்து. எண்டு சொன்னான். உன்ர உடம்புக்கு சுடுதண்ணி ஒத்தனம் பிடிக்கவேணும். கெதியா மாத்து இல்லாட்டி நானே கழட்டிப் போட்டுயிடுவேன் "

"அதுக்கு இப்பயென்னடி அவசரம்"

"முதலில கழட்டு இந்தச்சேட்டை"

"எடியே புஸ்பம் நீ அதைப்பார்த்துப் பயந்திடப் போறாயடி"

"எதைப் பார்த்து?"

"என்ர புண்ணுகளைப் பார்த்தடி"

"அதைத்தான் பார்க்கவேணும் என்கிறன்"

"சும்மா அடம் பிடிக்காதடி"

பொறுமையிழந்தவள் தானாகவே சேட்டுப் பொத்தானை கழட்டத் தொடங்கினாள். எனக்கு வெட்கமாகவும் இருந்தது. தங்கச்சிதான் அவளும் பொம்பிளைதான்... சேட்டை பின்முதுகாட்டம் நின்று இழுத்தவள்.... ஐயோ! என ஒருக்கா குரலெழுப்பிக் கத்தினாள்..... பட்டென்று திரும்பிய நான் வாயை இறுகப் பொத்தினேன்! அவள் மூச்சுவிடத் திணறினாள்.

"இதுக்குத்தான் சொன்னான் பிறகுபார்ப்போம் எண்டு"

"அது கிடக்கட்டும் சறத்த இறக்கு பார்ப்போம்"

"வேணாமடி.... இப்போதைக்கு வேணாமடி.."

அவள் பிடிவாதம் தாங்க ஏலாமல் சறத்தையும் இறக்கிக் கட்டினேன்.....!

நாரியச் சுத்தி றோட்டில விழுந்து வலிபட்ட காயங்களாகக் கிடந்தது. புஸ்பத்தின் முகத்தைப் பார்த்தேன்! வெப்பிசாரம் கொண்டவளாகக் காணப்பட்டாள். என்னைப் பிடித்துக் கட்டிலில் இருத்திவிட்டு...

"ஒரு இடமும் எழும்பி திரியாத நான் இந்தா வந்திடுவேன்..!"

அவளைப் போகவேண்டாம் என்று மறித்தநான், டக்கென்று சொன்னேன்?

"புஸ்பம் முதலில் இப்படித்தான் இருக்குமென்று டாக்குத்தர் சொன்னவர். போகப்போக வெலிற் படுகிற இடமெல்லாம் காஞ்சுவரும் கொஞ்ச நாளில் வெலிற் கிடக்கிற இடமே தெரியாமல் இருக்குமென்று"

"அவங்க அப்படி இப்படித்தான் சொல்லுவாங்க.... நீ இரு சின்னத் தங்கச்சியினர் அறைக்குள்ள இந்தமாதிரிக் காயத்துக்குப் போடுறநம்ம ஆயுள்வேத வைத்தியர் விசுவலிங்கத்தாரினர் ஊர் மருந்திருக்கு எடுத்து வாறன்" அவள் போனபிறகு ஜன்னல் கம்பிகளினூடாக சரசுவைப் பார்த்தேன். கன்னத்தில் கையைக் கொடுத்தபடி சுவரோடு உயிரற்ற ஓவியமாகச் சாய்ந்திருந்தாள். எங்கட றோட்டிலயே எண்ணக்கூடிய வடிவானவள். கொஞ்சம் படிச்சவளும். சரசு கிட்டப்போய் ஆறுதல் என்னவும் சொல்லவேணும் போலத் நினைச்சன். பிறகு தங்கச்சி வந்திடுவாள். என்ற அச்சத்தில் திரும்பவும் கட்டிலில் சாஞ்சிருந்திட்டன். நித்திரை வருமாப் போலவும் கிடந்தது.. சனத்தட சத்தம் என்ன செய்வது? அயலாக்களும் வாசல்முன் கிடந்த தென்னங்குத்தி, வேப்பங்குத்திகளில் குந்திக்கொண்டு சோகத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்...

வெய்யிலின் வெக்காரம் பிச்சப்பிடுங்கிக் கொண்டிருப்பது அறைச்சுவரின் அனல் தாக்கில் தெரிஞ்சது. நேரம் செல்லச் செல்ல சனத்தட வாய்களில் வராத வார்த்தைகள் வந்து விழுந்துகொண்டிருந்தன.

"போன போட்டுக்களையும் கானயில்லை! இண்டையோட நாலுநாள் பறந்திட்டுது".....வாறவங்க எண்டா இந்தளவுக்கும் வந்திருப்பாங்க. குறாவளிச் சுற்றல் அல்லவா.... சுழர்ச்சிக்க அம்பிட்டா தப்பியிருக்க மாட்டாங்க!"

சலித்துக் கொண்டபடி கதையை இடையிடையே நிறுத்தி நிறுத்தி

முடியப்பு சொல்லிக்கொண்டு நின்றது என்ற காதுக்கும் விழுந்தது. அனுபவமுள்ள மனிசன் கதைக்கும்போது நாமபோய் என்னத்தச் சொல்லுறது. காயத்தால் இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. இந்த நோவைக்காட்டிலும் மனிசற்ற வாயால வாற கதைதான் பெரிய நோவாகக் கிடந்தது. நேரமும் மஞ்சள் வெய்யில் நேரமானது. காலம்புறம் தேடப்போன போட்டுகளும் கரைவந்து சேதி சொல்வதாகயில்லை.

இந்நேரம் பட படப்போடு ஓடிவந்த புஸ்பத்தைக் கண்ட அம்மா, என்ன ஏதென்று பதைப்போடு பின்னால் வந்திட்டா. இதைக் கவனிக்காத நானும் அவள் சொன்ன சொல்லடிக்குப் பயந்து பிரண்டு படுத்திட்டேன். அவள் கொண்டுவந்த மருந்துக் களியை மெதுவாக காயத்தில் தடவினாள். பின்னால் வந்த அம்மா... நாய் நகரமீன் கலரில் இருந்த காயங்களைக் கண்டதும் ஒவெனக் குழறியழுதாள். வெளியே நின்ற சனங்களும் எனக்கு என்னமோ ஏதென்று பதறித்தடித்து அறைக்குள்ள குழுமியிற்று... நானும் சடலம் கிடந்த மாதிரிக் கிடந்திட்டேன். வந்த சனத்தில் அரைவாசி விடுப்புப் பார்க்கிற பெருஞ்சாளிகள். தங்கச்சி புஸ்பம் விளக்கம் சொன்னபடி எல்லாரையும் வெளிய கலைச்சிட்டாள். மெதுவாப்போன சரகவுக்கு மட்டும் நிமிர்ந்து ஒருமுறை பார்த்து தலையசைத்தேன். பதிலுக்கு அவள் ஏதும் பேசாது தக்கவைத்த விம்மலையும், கண்ணீரையும் பதிலேதுமற்ற பொம்மையாய்க் காட்டினாள். அவளது இதயத் துடிப்பு ஒவ்வொன்றும் கட்டியவன் கிட்டவேண்டும் என்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஊர் ஓலமீடும் சத்தம் பக்கத்துர் தாண்டிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. சோகம் கப்பிய முகங்கள் பலரின் மௌன ஓலங்கள் சின்ன அலைகளோடு அம்மாறு போட்டன. கால் வருத்தத்துடன் நானும் பாலத்துக் கட்டில் நின்றிருந்தேன். காலையும்-மாலையும் கல கலப்பான இந்த வாடியின் அமைதி புதுமையாகவே எனக்குத் தென்பட்டது. கடலில் ஆடிக் கிடக்கும் படகுகளும் வள்ளங்களும் தங்களோடு தோழமையான மனுவலின் போட்டைக் காணாத கவலைகளை அசைந்தாடி அம்பலப்படுத்திக் கொள்வதுபோல் எனக்குப் பட்டது. ஜஸ் வாடிக்குள்ளிருந்து அம்மாவின் தம்பி ஜயாத்துரை மாமா சாராயப் போத்தலை உருட்டிக் கும்மாளம் போட்டார். காற்று வாக்கில் வந்து

விழுந்த எஞ்சின் சத்தம் அவரின் வெறியை கொஞ்சம் நிதானப்படுத்தியது.

பக்கத்திலிருந்த பலர் எழும்பின வாக்கில் பாலத்தைத் தேடி ஓடினார்கள். அங்கங்கு வாடிக்குள்ளிருந்து வெறிபோட்டவர்களும் பாலத்துக் கட்டிலேறி முண்டியடித்துக் கொண்டு... இந்தா வெட்டியெறியிற ஆட்கள் மாதிரி திமிறிப் பாய்ந்து வந்தனர்! கரைதட்டிய சின்னப்புவின போட்டிலிருந்து பாலத்திற்கு பாய்ந்த தாசன்ர முகம் கறுப்புச் சாயம் பூசிய பேத்தையாட்டம் பொம்பிக்கிடந்தது. நன்றா அழுதிருப்பது அச்சடிச்சாப்போல் தெரிந்தது. போட் அணியத்தில் நின்று பாலத்துக் கட்டில் பாயும்போது நடுங்கி விழுந்திடுவான் போலிருந்தது..... நானும் இருந்த உடம்பு நோவோடு இருட்டு மறைப்பில் நின்று அழுத கண்ணீரைக் காட்டிக்காமல் நின்றேன்.... என்னை யாரும் கவனிப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.

தாசன்ர வாயிலிருந்து வரும் வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்கு அவன் நடுவே குழுமி நின்றவார்கள் ஒருவர் ஒருவராக இழுபறிப் பட்டுக் கொண்டனர்... அவனும் வாய்திறந்து எதுவும் பேசவில்லை..... முடியப்பண்ணைதான் பேசிக்கொண்டு நின்றார்.

"என்ரா தாசன் வந்து பாஞ்சா! உடனே கட்டில் குந்தினா, பிறகு அவன் ஊமையன் உதயன் போல் இருக்கிறாய்? மற்றவங்களும் நிழல் கூட்டவிட்டு, இறங்காமல் இருக்கிறாங்க, நீயாவது பறையன்ரா என்னத்தையாவது"

தாசனின் சொண்டுகள் துடி துடித்தன. தடித்த சொக்கைகள் குலுங்கின, கைகளை உசத்தியபடி

"எங்கயண்ணை தேடுறது! அவங்க வலைபோட்ட குறிப்பை சிறில் போட்டுக்காரன் சொன்னான்... அந்தக் குறிப்பில் இருந்து அறிஞ்ச கரைவரைக்கும் கனநேரமாகத் தேடிப்பார்த்தோம்... இயலாத கட்டத்தில்தான் மனுவல் அண்ணை நீங்கள் துறைக்குப் போங்க. நாங்க இன்னுமொருக்கா இராமேஸ்வரப் பக்கமாக ஓடிப்பார்க்கிறோம்... என்று சொன்னார். அதற்குள்ள ஒரு இராமேஸ்வரப் போட்டுக்காரரைக் கண்டோம்! அவங்கட்டையும் விசாரிச்சோம்... பச்சை-சிவப்பு மை அடிச்ச போட்டக் கண்டிங்களா என்று? அவங்களும் கைவிரிச்சிட்டாங்க"

சொன்னவன் நடுங்கி நடுங்கி அழுத்தொடங்கியிற்றான். நானும் நின்ற இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தேன்....

"இனிமேல் அவங்கள் கரைவந்து சேருவாங்கள் என்பது நடக்காத காரியம்! தேடுகிறதைக் கைவிட்டு விட்டு ஆகவேண்டிய காரியங்களைக் கவனிக்கிறதுதான் எனக்குச் சரியாகப்படுகுது" இப்படியாக முடியப்பர் முணு முணுத்துக் கொண்டவர், ஐஸ் வாடியைத் தேடிப்போற ஐயாத்துரையைக் கூப்பிட்டார்....

"வீட்டில் உள்ளவங்களோட கதைக்கிறதைப் பக்குவமாகக் கதை, உன்ர வெறிப் புத்தியக் காட்டியிடாதே"

இப்படி முடியப்பு சொன்னது ஐயாத்துரைக்கு மிக்க வெப்பிசாரத்தைக் கிளப்பிற்று. உம்மென்று தலையாட்டியபடி

"பெரியமனிசனென்று பாக்கிறன்.... இல்லாட்டி இந்தத் திமிரான கதைக்குத் தலைய வாங்கிவிட்டுடுவேன்"

என்று கனத்த குரலை அடக்கி முடக்கியபடி ஐயாத்துரை ஆடி ஆடிப்போனவர் திரும்பினார்! பின்னால் நான் வருவதைக் கண்டு எனக்குத் துணையாக ஒட்டி வந்து கொண்டிருந்தார் . வெறியில் என்னமோ எல்லாம் புலம்பினார். நான் அப்புலம்பலை நிதானமாகக் கேட்கும் நிலையில் இல்லை. போயிலை கிட்டங்கி முன்வாசல் வளவால் உள்ளூட்டு நடந்தோம், கம்பி வேலியோடு நிரையாக செழித்து நின்ற அலரி மரங்களும், கட்டைத் செவ்விளமரங்களும் சோகத்தை சோடைபோகாது ஆடிக் காண்பித்தன. சிவந்த, வெள்ளைப் பூக்கள் பனியின்றிக் கண்ணீர் வடித்தன. இயற்கையின் கண்ணீரை உள்வாங்கியதால் கிறீச்.... கிறீச் என்ற சத்தம் ஒரே சீரற்று ஒலித்திட சரிஞ்சு மேலும் சோகத்தால் கூனி நடந்தேன். மரக்காலைக்குள் கிடந்த நாய்களும் வள்வள்ளென்று குரைக்க, ஊரும் அரவங்கள் பயமுறுத்த, தவளைகளின் முளவு கொட்டும்சத்தம் பீதியைக் கிளப்ப. திரும்பிப் பார்த்தேன், ஐயாத்துரையைக் காணவில்லை! ஒரு முறை என் சடலம் ஸ்தம்பித்தது, சற்றுத் திமிறி பயப்பீதியைக் கலைத்தேன்.... தொனிகள் வகை வகை வார்த்தைகளோடு.... வசை, இசை, தூசணங்களோடு ஒரு பட்டாளமே பின்னால் வருவதைக் கண்டதும், காதைத் தீட்டினேன்....." இது என்னபெரிய சூறாவளி... ஒரு குட்டிச் சூறாவளி, றேடியோவில் எவன்ரா படிச்ச முட்டாள இருக்கிறான்? பாவிப்பயலுகள் சூறாவளி அடிச்சோஞ்ச பிறகு சொல்லுரான்ரா இண்டைக்கு இரவு

சூறாவளி திரும்பவும் அடிக்கும் என்று"

அடுத்தவன் "ஓமடா மச்சான் விஞ்ஞானக் கோமாளிகள் இவங்கள் இல்லாமல் ஆக்கணும் முதலில்! அறுபத்தி நாலம் ஆண்டு அடிச்சதுதான் சூறாவளி, இந்த எழுபதாம் ஆண்டு அடிச்சது சூறாவளியா புயலாடா" இன்னுமொருவன்

"புயலோ, சூறாவளியோ நம்ம புள்ளைகளைக் கொண்டு போச்சு"

இப்படிப் பேசிக் கொண்டு வந்தவர்கள் என் தனிமையையும், தயக்கத்தையும், கவலையையும் கண்டு

"என்ன சூசை மன வருத்தப்படுறியா? வா போய் நடக்க வேண்டியதைப் பார்ப்போம்" என்று தங்களோடு அணைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். வீடு செத்தவீடாகவே மாறிப்போனது. ஊரெங்கும் அழுகுரலாகவே அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. இப்படியே போனநாட்களும்.... மறக்கமுடியாத சோகநாட்களானது.

வலை-போட்டுப் போன கவலையில்லை. நாலு ஜீவன்களைக் காணாத துக்கத்தில் அப்பன்ர ஆயுளும் குறைஞ்சு போனது. தொழிலுக்குப் போய்வந்த நாலுபேற்ற குடும்பத்திற்கும் பார்த்துப் பாராமல் கொடுத்துதவி வந்த நல்ல ஆத்துமாவும் கொஞ்சக் காலத்தில் மாரடைப்பால் தன் ஆவியைப் போக்கிப் படையில் விழுந்திட்டு... புருஷனப் பிரிஞ்சு துக்கம் மனசவிட்டகலாத, என்ற அம்மாவின் உருவத்தை என்னால பார்க்க முடியாதிருந்தது. அந்தக் கவலையும், குடும்பப் பொறுப்பும் என் தலையில் விழுந்திட்டு...

"அப்பன் அருமை மாண்டால் தெரியும்"

உம்பின் அருமை உம்பில்லா விட்டால் தெரியும்"

அன்றெடுத்த வலைப் பொத்தல்தான் இன்றும் நான் நடிக்கும் நாடகம். அதற்கெனப் போடப்பட்ட மேடைதான் இந்த மரநிழல். கடல் வற்றினால்தான் என்ற பிழைப்புக்கும் மண்விழும! இப்படியே என்ற பிழைப்போடு தங்கச்சிகள் தாங்கள் பார்த்த பொடியங்களைக் கல்யாணம் கட்டித் தரும்படி.... ஒப்புக்காக ஒவ்வொருத்தியும் வந்து ஒடுங்கிப்போய் நின்றபடி கேட்டாளுகள்

"அண்ணை நான் கல்யாணம் முடிக்கப் போறேன்" எண்டு, நான் இனி வேணாம் என்றா சொல்லப்போறேன்? அப்படித்தான்

க.கிருஷ்ணன்

மாட்டென்றாலும் விட்டுவிடவா போறாளுகள்? கல்யாணப் பேச்சு காதில் விழும்போதெல்லாம் நானும் படாத பாடுகளைப் பட்டேன்....? ஒவ்வொருத்தியையும் ஒப்பேற்றிய அம்மா. அடுத்தடுத்து அழுத கண்ணீரைப் பெருமழையாகத்தான் நான் பார்த்தேன். ஓராயிரம் உணர்ச்சிகளை அடக்கியபடி ஒட்டல் சுறாவாட்டம் இருக்கும். என்னைப் பார்த்து அம்மாவும் மீளாத சோகத்தில் முழுகிவிட்டாள்" கல்யாண மேளதாளங்கள் கேக்கிறப் போதெல்லாம் என்ற உசீரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் போகாமல் ஒரேயடியாகப் போயிடாதா என்று துடிப்பேன்.! கல்யாண நாளில் எங்காவது கண்காணாத தேசத்துக்கு ஓடிவிடவேணும் போலத்தோன்றும். மனசு பட்டுவராததாலும், அம்மாவின் முகம் வந்து திரையிடுவதாலும், மூலையில் முடங்கிக் கிடந்துடுவேன். தங்கச்சிகளும் கல்யாணம் முடிச்சப் புள்ளைகளும் பெத்திட்டாளுகள்!

எங்கட முறைப்படி வீடு, வளவு பொட்டச்சிகளுக்குத்தான் கொடுப்பது முறை. என்ற அம்மா அவளுகளுக்கு எழுதி வைக்கயில்லை. பல வருடங்கள் மாநகர சபைக்கு வாடகை கட்டிவந்த வீட்டுக்காரரை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்திய நாள். ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்தி எழுபத்தொன்பதில் ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். அவரவர் வீடு அவரவருக்குச் சொந்தமென்று உறுதி எழுதிக் கொடுப்பதாக, விரும்பினவர்கள் தங்களுக்கு விருப்பமானவர்களுக்கு எழுதி வைக்கலாம் என்று.... என்ற அம்மா வீட்டையும் வளவையும் என்ற பெயருக்குத்தான் எழுதி வைத்துக் கொண்டாள்.....

எனக்கென்று ஒருத்தி பிறக்காமலா இருப்பாள்... அப்படி என்னைக் கட்டிக்க வருகிறவள், வசதி அற்றவளானால் இருக்க ஓர் இடம் வேணுமல்லவா? அதுதான் என்னமோ அம்மாவட முன் யோசனைதான். தங்கச்சிகள் புஸ்பம், செல்லமணி இதனால்தான் புருஷன்மாரின் வீட்டில போயிருப்பதாக அம்மா அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. இன்று நாற்பது வயதைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்....! மலைபோல் கவலையோடு, வலையோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய வாழ்க்கை இந்த உலகத்தில் யாருக்கும் வரக்கூடாது பொன்னண்ணை

எண்டு மூச்சை சூசை விடும்போது பொன்னரைக் கவனித்தேன்! ஏதோ ஒரு கர்வத்தோடு காணப்படுபவர் போலிருந்தார். மூன்று மணித்தியாலச்

சோகப் படம் காசின்றிப் பார்த்த பிரமிப்பில் மனச விட்டு அகல முடியாத கண்ணீர் காட்சிகள் திரும்பத் திரும்ப நிலைத்தபடி இருக்க... சூசையிடம் சொல்லிவிட்டுப் போவதற்காக குண்டி மண்ணைத் தட்டியபடி எழும்பினார்.....

ஐந்து

அந்தநேரம் சனமெல்லாம் ஒரே பாட்டமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்... விறைச்சுப்போய் நின்ற பொன்னரும் துடி துடித்தபடி

"டேய் தம்பி சூசை காலை எடுத்துப் பூட்டடா அறுவான்ர செல்லடி தொடங்கியிற்று அதுதான் சனமெல்லாம் இங்கால பறக்குதடா"

சூசையும் பதட்டப் பட்டவனாக வலையக் கிடந்த இடத்திலேயே விட்டுட்டு, நூல், கத்தி, ஊசிப்பைய எடுத்துக்கொண்டு இரும்புக்காலை பூட்டினான். அந்தரப்படும் அவலநிலை அந்த நேரத்தில் பார்த்து நின்ற என்னால் எழுத்தில் வாடிக்க முடியவில்லை.... இரும்புக் கால் கிறீச்சென எழுந்து ஒருபக்க சரிவு இழுவையோடு பொன்னர் பின்னால் போய்க் கொண்டிருந்தான். அவனைத் தேடி சீலையைத் தூக்கிப் பிடிச்சபடி ஓடிவந்த மேரியம்மா.. சூசையை பின்னால் வந்து அணைச்சுப் பிடித்தவள் குழறி அழுதாள்.

"புதுமை மாதாவே இந்தச் செல் அடிக்கிறவனுக்கு ஒரு வெள்ளிடய விழுத்திறாயில்லையே"

இருள் கும்மிக் கொண்டுவரும் நேரம் ஊர்ச் சனமெல்லாம் கண்ணீர் ஓலம். அறுவான் செல்லடியில் நிலம் அதிரும் அதிர்வேட்டுச் சத்தம். அந்தரப்படும் மக்கள் அவலம். உலகத்துத் தெய்வங்களை அழைத்து அலறும் அழுகுரல்கள். விடிவற்ற சீவியம். வன்முறையாளரின் அலங்கோலம், துறைமுகத்தடியில் விழுந்த செல்.... மூன்று குழந்தைகளைக் காவுகொண்ட பேரிடி. இப்பயங்கர வெள்ளிடி நம் சனத்தைவிட்டும் போகுமோ தெரியாத தலையிடி. சூசையின் கண்கள் கசிஞ்சு கொண்டிருந்தன... பொன்னரின் வெற்றிலை வாய் வரண்டு. காஞ்ச இலைகள் காலடி பட்டு நொருங்கும் சத்தம்போல்... குரல் வெளிவந்தன.

"எடதம்பி சூசை நீயும் மெத்தக் கவனம் தொலைவான் எப்பயண்டு தெரியாமல் குண்டையும், செல்லையும் போடுறான். உன்ர காலைக்

களட்டி வைச்சிட்டு இனிமேல் வலையைப் பொத்தாமல் அந்தக் காலைப் போட்டபடி இருந்து பொத்தினா என்ன வந்திட்டு மகனே?"

"அப்படியிருந்து பொத்த ஏலாதண்ணை".

மேரியம்மா கும்பிட்ட கை பிசகாது கடவுளை வேண்டினாள். இரக்கத்தோடு இறுகிய மனசு இளக விழுந்த குரலில் பொன்னர் பொசுங்கிப்போய் நின்றார்.

"தம்பி சூசை! நீ இப்படியே அம்மாவையும் கூட்டிக்கொண்டு, உன்ர றோட்டாக்களுடன் வீட்ட போய்ச்சேர்ப்பா. நான் நாளைக் காலையில் வாறேன்".

மௌனமாகத் தலையாட்டி "கவனமாகப் போங்கண்ணை" என்றான்.....

கரையும் காகங்களின் இரைச்சலை மிஞ்சிய பேச்சு ஊரெங்கும் உருவேறியது. ஆண்கடல் போய்வந்த போட்டுகளும்- பெண்கடல் வந்து தரை தட்டின. ஒவ்வொரு போட்டின் தொழில்பாடு, மீன்கணக்குகள் றவுன் கணக்கில் மனசற்ற வாய் மொழிமூலமாகச் செய்திபோல் பறந்து கொண்டிருந்தன..... சூசையின் அன்றாடப் பொத்தலுக்கான பீத்தல் வலையும் குணமக்கா வீட்டுச் சந்தியில் காயப்போட்டுக் கிடந்தது. சம்மாட்டி ராசநாயகம் மடவலையைப் தூக்கிப் பிடித்தபடி தெருவில்வரும் சூசையை நிலைகுத்தப் பார்த்தான். சூசை அந்தரப்படாத அமைதியுடன் பக்கத்தால வந்த சற்குணத்துடன் கதைத்துக் கொண்டு வந்தான். சற்குணம் அபிநய பாவங்கள் அதிகம் புலப்பட பெலத்துக் கதைப்பதும் நசுக்காக் கதைப்பதுமாக.. சூசை கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் இறுத்தான். அவன்தான் என்னத்தக் கேட்கப் போறான் இண்டைக்கும் பின்னேரம் எங்கவும் படம் ஓடுதா என்றுதான் கேட்டிருப்பான். அதற்குச் சற்குணமும் தகுந்த பதில் சொல்லியிருப்பான். காரணம் அவனுக்கு இதுதான் தொழில்.....

"அண்ணை எங்கட பொடியங்கட பயத்தில..... இப்ப படம் ஓடப் பயப்பிடுறாங்க!".....

சூசையின் மனசத்தேற்றக் கண்டு களிக்கும் காட்சிக்கும் இடையூறு. சுறுக்கோடு போனாலும் கம்மாசு விளையாட்டில் ஆள் சேர்த்து டுவாங்க..... நமக்கு சான்ஸ் இல்லையென்ற விரக்த்தி குடியிருக்கும். நடையில் இத்தனை பிரச்சனைகள். வரைவிலக்கணமாகத் தொடர்ந்திருக்கும்... சூசைக்கு! தவிப்போடு தடுமாறிய

வாழ்க்கையாகவே தொடர்ந்தது. தென்னங்கீற்றுக்கள் காற்றோடு சாய்ந்து பாடும் போதெல்லாம் ஆனந்தமில்லாத அடிவயிறும் அழும். தினம் தினம் கரையைத் தொடும் சின்ன அலைகள் நிறைவேறாத ஆசைகளையும், நிம்மதியில்லாத நினைவையும் நிர்மலமாக்கும். வாசலில் ஜோடி சேர்ந்திருப்பவர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எள்ளளவு இன்பத்தைக்கூட அனுபவிக்க முடியாதநான் இருந்தென்ன! இறந்தென்ன!! கடவுள் ஏன் என்னை இப்படிப்போட்டுச் சோதிக்கிறான்? என்ற சொற்ப நேரத்து வேண்டுதலையும் ஏக்கப் பெருமூச்சை விட்டு, வானத்தின் பார்வையில் நிலைகுத்த நடந்து வந்தவனை... சம்மாட்டி ராசநாயகத்தின் அடைச்சகுரல் மேலும் அதட்டியது....

"டேய் சூசை என்ன பகல் கனவா காணுறாய்?" திடுக்கிட்டபடி

"இல்லையண்ணை சும்மா"

"சும்மாவும் வம்பாவும் வலை கிடக்கிற கிடையப்பாற்றா!"

மோ வலையைத் தூக்கிப் பிடித்தபடி சூசை

"கல்லில கில்லில விழுந்திட்டுப் போலகிடக்கண்ணை! இப்படிப் பிஞ்சு கிடக்குது"!

மௌனமாக நின்ற ராசநாயகத்தின் முடிய வாய்ச்சொண்டு எழும்பும்முன்.....உருவமற்ற உணர்ச்சிகளால் சின்னா பின்னமாகிவிட்ட என் இதயம் இந்த வலையின் நிலையில்தான், என்று முணு முணுத்தான்... சின்னச் சிரிப்பை உதிர்த்தபடி ராசநாயகம் கேட்டார்?

"ஏன்ராப்பா வலையைப் பொத்தாலாம்தானே?"

"இதில மெனக்கெடுகிற நேரம் மற்ற வலையில் மெனக்கெட்டால் பிரயோசனமாயிருக்கும். இப்ப பொத்த உதுக்கு ஒரு நாத்தல் நூல் வேணும். இந்தவலை பழசாப் போச்சண்ணை! கழிச்ச விடுவோம். நான்தான் எப்பவோ சொன்னான். என்னமோ உங்கட இஷ்டம்"

சலித்துக்கொண்ட சூசையப் பார்த்த ராசநாயகத்திற்கு முகம் மாறிப்போனது.

"சீச்சீ ஒரு நாத்தல் என்ன...முன்று நாத்தல் நூல் போனாலும் பறவாயில்லை, இந்த வலையைப் பொத்தத்தான் வேணும். ராசியான வலை சூசை! உன்னால முடியாட்டி இந்த ஊரில வேறு எந்தக் கொம்பனால முடியும்".

வேகிற வெக்கையோடு நின்ற சூசையின் தலையில் ஜஸ் வைச்சது

போலிருந்தது ராசநாயகத்தின் தலையடி. மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணி வெய்யில் மனிசனை வாட்டி எடுத்தது. நடுச்சந்தியில் நின்ற சூசை மடவலையைக் கூட்டிக் கட்டிக் கொண்டு, கொட்டாங்காய் மரத்தைத்தேடி மெது மெதுவாக இழுத்து வந்து மரநிழலில் நீட்டா விரிச்சுப் போட்டான்... பக்கத்து வீட்டு மரியான் வாசல்வரை வலை நீண்டு..... கிடந்தது. பையில் இருந்த ஊசி, நூல் எடுத்தான்... சமையலை முடிச்ச வெளியேவந்த மரியான் மனைவி பவளம், முத்துப்போன்ற பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தாள்.

இலைகளின் இடையே விழுந்த கதிரவன் ஒளி அவளது கேசங்களில் சிந்திக் கிடந்தன. தென்றலின் அசைவில் கீச்சிடும் இலைகளின் ஓசைபோல் அவளது மனசு மசிஞ்சு கிடந்தது. அறுந்து அக்கு வேறாக-ஆணிவோறாகக் கிடக்கின்ற வலையோடு போராடி! உறங்காத உணர்ச்சிகளை ஒப்பேற்ற ஒருத்தியில்லாமல் தவிக்கும் சூசையைத் தினம் தினம் பார்த்துப் பரிதாபப்படுபவள் பவளம். அவளும் கள்ளமில்லாச் சிரிப்போடு நின்றாள்..

குனிந்தபடி திரும்பிப் பார்த்தான். சூசை. அலையின் ஓசையை வெல்லும் திருவாய் ஓசை சிந்திய பவளத்தின் இதழ்விரித்த பற்கள் தெரிந்தபடியே இருந்தது. சூசையின் கடவாய் இழுப்பில் இசக்குப் பிசகான எண்ணம் எழுவதுபோல் பவளத்திற்குப் பட்டது! சூசைக்கு அவள் அழகைப் பார்த்தால் கிள்ளித் தின்றுவிடலாம் போலிருந்தது. மௌனத்தைக் கலைக்கத் துடித்தவளாய் சிலும்பிக்கிடந்த தலைமயிரை வலக்கையால் கோதி இடது பக்கம் தள்ளியபடி மேலும் கழுத்து நெடுப்பின் அழகில் கிடக்கும் முகத்தை தெரியக் காட்டுவதைக் கவனித்த சூசை.. ஊசியக் கீழ்போட்டுவிட்டு அசைஞ்சு, பவளத்தை நேராகப் பார்த்தபடி சற்று மகிழ்ந்தவனாய்

‘ஏழைக் குடிசையிலே

ஏன் பறந்தாய் பவளம்?

அழகே அழகே அழகன் உயிரே

மயக்கமுந்தான் தராதோ?

உன்னழகு மதயத்து வலய்யல்ல

மயக்கமும் தான் தராதோ?

என்ன பவளம் இன்றைக்கு இவ்வளவு குஷியாக இருக்கிறாய்?"

"சனிக்கிழமை அல்லோ காலம்புறமே முழுகிப் போட்டேன். மனசுக்கு

லேசாக இருக்கு சமையலும் முடிஞ்சிற்றண்ணே! உள்ளேயிருக்க விசராகக் கிடக்கு அதுதான்... நீங்களும் சாப்பிடப் போகாமல் இருப்பது தெரிஞ்சதும்... வெளியவந்திட்டன்"

"நீ கொஞ்சம் வடிவுதான். உந்த வடிவுக்குப் புள்ளையில்லாமல் போனதுதான் குறையாப்போச்சு"

"அதெல்லாம் அவன் விட்டவழி"

"அப்படிச் சொல்லாதே தப்பு! புள்ளைக்கும் ஒரு வரம் வேண்டும்!"

"என்ன வரம் வேணும்?"

"அப்படி ஒரு வரம் உண்டு?"

"அதென்ன அப்படியொரு வரம்"

"உன்ர புருஷனைக் கேள்.....!"

"நான்தான் நெடுகக் கேக்கிறேனே"

"நெடுகக் கேக்காதே இருந்திட்டுக் கேள்"

"என்னண்ணை கதைக்கிறீங்க..... என்ன.... என்ன?"

பவளத்தின் முகம் இரத்தம்போல் சிவந்தது.

சூசையின் சிரிப்பு ராகத்தோடு குலுங்கி நின்றது. திகைத்துப்போய் நின்ற பவளத்திற்கு சூசையின்மேல் சற்றுச் சந்தேகம் தென்பட்டது. இப்படியாக ஒரு நாளும் கதைத்தறியாத ஆள் இன்று பிழையாகக் கதைப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு மௌனமாக நின்றவளை குழப்பியது சூசையின் தணிந்த குரல்.

"நான் ஒன்றும் பிழையாக் கதைக்கயில்லை. உன்ர புருஷன் இரவும், பகலும் வெறியில் விழுந்து படுத்திடுவான்..... அதுதான்..... ம்..... ம்!"

"அவர் அப்படியில்லையே! உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்"

திரும்பிப் பார்த்த சூசை மரியான் வருவதைக் கண்டதும்

"அங்கபாரு உன்ர புருஷன் அந்த வேலியோடை இந்த வேலியோடை சற்(Z) கீறிக்கொண்டு வாறத"

வெளிய வந்து ஆமை தலை நீட்டியதுபோல் நீட்டிவிட்டு வெட்கம் கலந்த பயத்தோடு உள்ள ஓடியவள்

"சூசையண்ணை நீங்க ஒன்றும் பறயாமலிருங்க.. உங்களைக் கையெடுத்துக் கும்பிடுறேன்"

"நான் என்னத்தைப் பறையிறது, அவன்தான் வேணுமெண்டு கொழுவுவான்".

பவளத்தின் பால் நிலவு முகம் கவலையால் கறுப்பதைக் கவனித்த

க.கீஸ்ரீயன்

சூசையின் மனம் பனிக்கட்டிபோல் கரைந்தது. உச்சச் சூரியன் சரிந்ததால் மரநிழலும் அவள் வாசல் விட்டகன்றது. பவளத்தின் நிழலும் வாசலில் காணமுடியாது போனது. மனித நடமாட்டம் குறைவாகவே காணப்பட்டது. ஜேக்கப்பற்ற கடைக்கு கிட்டவந்தபோது... ஐஸ் பொட்டிகள் ஏற்றிவந்த லொறி சந்தி திரும்ப மெதுவாக ஊர்ந்தது. வெறியாடி வந்த மரியான் உடலைக் காணவில்லை!

சூசையின் மனசு துடித்தது. பாவிப்பயல் லொறியில் தட்டுப்பட்டு விழுந்து முறிஞ்சிட்டானோ? ஏக்கத்தோடு கையை உதறிக்கொண்டு நிமிர்ந்தவன் கொஞ்ச நேரம் அப்படியே இருந்தான். தேத்தண்ணிக் கடை பட்டறைய விட்டு வெளியே வந்த ஜேக்கப்பண்ணன்... நடு றோட்டா நின்ற மரியானைப் பார்த்து எரிஞ்சு விழுந்தார்.

"டேய் மடையா அவன்ர லொறிய விட்டா போக"

உரத்துக் கத்திக் கொண்டவர், ஆடிக்கொண்டு நின்ற மரியானை இழுத்து கடைச் சுவரோடு சாத்திவிட்டு முதுகால அமத்திப் பிடிச்சபடி நின்றார். லொறி றைவருக்கு இது பழக்கப்பட்ட நடப்புத்தான். இருந்தாலும் இந்த வெள்ளணயில் இப்படி வெறியில் மரியானைக் கண்டது விறைப்பாகப் பட்டது. மரியானை மறிச்சு நின்ற ஜேக்கப்பர், மறியலைத் தளர்த்தி நகரும் போது....

"நாய்ப்பயல் உழைக்கிற காசைக் குடிச்ச முடிச்சுத்தான் பாவம் அந்தப் பிள்ளையிட்டப் போறான்.. என்னத்துக்காக இப்படிக் குடிக்கிறானோ தெரியாமல் இருக்கு. தொழிலாலை வந்திறங்கியதும் மரக்காலைக் கள்ளுக் கொட்டில்தான் விசர்ப் பயலுக்கு தஞ்சம்"

புறு புறத்தபடி கடைப்படி ஏறியதும் நின்று ஒருதரம் பார்த்தார். இண்டைக்கு அவன் சூசையோட என்ன சேட்டை விடுகிறான் என்ற நினைப்பு மறையுமுன்னமே....

'நொண்டிமாருக்குப்

பொண்டில் இல்லையென்று

நுட்பமாகவே எப்படிச்

சொன்னவன்! இந்த நொண்டிக்கும்

பொண்டில்லை என்று..... என்று

நானும்தானே தீனமும் சொல்லுவேன்!"

மரியான் ராகத்தோடு பாடினான்.

சூசையின் மூக்கு நுனியில் நின்ற கோபம் மிதிபட்ட பாம்பாய்ச் சீற வைத்தது. நொண்டியோட சேட்டை விட்டால் தட்டிக்கேக்க ஆளில்லை என்கிற கொழுப்புத்தானே! இந்த வெறிகார நாய்க்கும். அலை அம்மாறு போட்டுப் பிரண்டெழுந்ததுபோல் சூசையின் நிலை.

"குடிகார நாயே! நான் என்ன உன்ர மனிசி, மச்சாளா தனகிறத்துக்கு?"

"நொண்டிப் பயலே உனக்கு இந்த இடந்தான் கிடைச்சது சதா இருக்கிறத்துக்கு?"

"நானிருந்தா உனக்கென்ரா செய்யுது? உன்ர முதுகில் ஏறியாடா இருக்கிறேன"

சூசையின் கண்கள் தேம்பிக் கசிந்தது. வீம்புக்கு நிற்கும் வம்பனைப் பார்த்து, பயந்துபோன உள்ளம் இருந்த தெம்பில் விடாமல் குதித்துக் கொண்டிருந்தான். கடையை விட்டு வரமுடியாமல் ஜேக்கப் பர் அந்தரப்பட்டுக் கொண்டு வாசலோடு நின்றார்.

கருவாட்டுக் கொட்டிலடிப் பக்கமாக நின்று கவனித்த பொன்னர் ஆத்துப்பறந்து வந்து கொண்டிருந்தார். அதற்கிடையில் மரியான் சூசைக்குக் காலால் இரண்டு உதை விட்டான். அடிவாங்கின சூசை ஒத்தக்காலோடு துடிச்சுப் பதைச்சு, எழுந்து விழுந்தடிச்சு, அங்கின கிடந்த கல்லுகளால் எறிஞ்சு அந்தரப்பட்டுக் கொண்டான். திரும்பவும் சூசைகிட்ட வந்த மரியானை சேட்டுக் கொலரில் எட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டான். சூசையின் பிடி தளராமல் இறுக்கமாயிருந்தது. இரண்டுபேரும் மேலும்-கீழுமாகக் கிடந்து உருண்டு புரண்டனர். வாசல் படலைவரை ஓடிவந்த பவளம் கூக்குரலிட்டுக் கத்தினாள்..... பதறித் துடித்தவள் வாசல் படலையைத் திறந்து வெளியே வந்துநின்று அந்தரப்பட்டாள்.

"இது என்ன கொடுமை குடிச்சா குடிச்சமாதிரி வீட்ட வாறத்துக்கு... இந்த பேய்க் கூத்து என்னத்துக்கு"

இருவரையும் விலக்குப் பிடித்தார் பொன்னர்.

"குரங்குப் பயலே ஏன்ரா ஒரு நொண்டியட்ட அடிவாங்குறா? உனக்கு வெட்கமாயில்லை?"

"என்ர வெக்கம் கிடக்கட்டும், இவன் நாளையில இருந்து இந்த இடத்தில இருக்கக்கூடாது"

"இதென்ன வில்லங்கம்? இன்றைக்கு நேற்றாடா இருக்கிறான்? இருபது வருஷமாக இருக்கிறான்"

கீர்ஸ்ரீயன்

"இப்ப எனக்குப் பிடிக்கல அதுதான்.... ஓ.... ஓ சொல்லுறன் இவன் வேற இடத்தில் போயிருக்கட்டும்"

"உன்ர நியாத்தை யாற்றா ஏத்துக்கிறான்? அவனப் போவென்று சொல்லுறத்துக்கு உனக்கு என்ன உரிமை இருக்கடா"

"இஞ்சை வா நீ எங்கினையோ கிடந்து வந்தனி? உதிலை உனக்குக் கதைக்க உரிமையில்லை. "

"டேய் மரியான் வாய்ப் பேச்சைக் கொட்டி, என்ர வயிற்றெரிச்சலுக்கு ஆளாகாதேடா".

இப்படி மரியான் பேசியதைக் கேட்ட சூசைக்கு ஆத்திரம் தலைக்கேறியது. கையில் வைச்சிருந்த ஒரு கல்லால் மரியான் நெற்றியைக் குறிவைத்து எறிஞ்சான்..... அவன் அந்த வெறியிலும் அம்மா. என்று கத்தினான். நெற்றியால் ஓடின இரத்தத்தைப் பார்த்த பவளம் சீறிப்பாய்ந்தாள். குறுக்கு வீதியோ அல்லோல கல்லோப்பட்டது. மரியானைப் பிடிச்சிழுத்தபடி பவளம் உள்ளே கொண்டு போனாள். வீட்டுக்குள் ஒரு பூகம்பம் எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. வாழ்க்கையில் குடும்பங்களிடையே ஏற்படும் சண்டை சச்சரவுகள் நாலு சுவருக்குள்ள கிடந்தாடும். குடிகாரனின் சண்டைகள் நாலு சுவரையும் கடந்து வளவுகள் கடந்து தெருவேறி பறிகொண்டு அள்ள முடியாத நிலையான வெட்கம் கெட்ட வாழ்வாக இருக்கும். பவளத்தின் அழுகரல் கேட்ட சூசையின் மனம் இரக்கப்பட்டது. அழிவான்ர அட்டுழியம் பொறுக்க முடியாத நிலைகண்டு கொதிப்பு அடங்காமல் பெருமூச்சை புயலாக வீசினான். பொறுமையிழந்த பொன்னரும் சூசையின் முதுகில் தட்டியபடி.

"தம்பி டேய் கனநேரமாய் கெந்திக்கொண்டு நிற்கிறாய்" கண்ணீரோடு நின்று அந்தரப்படும் அவனைப் பிடித்து இருத்திவிட்டு, தானும் பக்கத்தில் குந்திக் கொண்டார். மனசில் சுமந்து வந்த நல்ல செய்தியை சொல்லி ஆளை அமைதிப்படுத்தி..... சந்தோஷமாக்குவோம் என நினைந்து வாயைத் திறக்கும் முன்னம்..... மேரியம்மா குரல் வசைமாரி பொழிந்து கொண்டு... சோளகக் காற்றின் சீற்றம்போல் சீறினது. சீலையைத் தூக்கிவாரிப் பிடிச்சபடி வாசல் படலையை இழுத்து உலுப்பிவிட்டு....

"எடியே எங்கேயடி மரியான்?

டேய் பாவிப்பயலே!

நானடிச்சுப் பார்த்ததில்ல
என்றாசா தேகத்தல்
என்ற மன்னகும்
தொட்டதைத் தண்டதில்லை
எங்கே யோ க்டந்த நீயாற்றா
என்றாசா தேகத்தல் கைவைத்த
டேய் வாடா வெளியே.....!"

"எடியே பவளம் எங்கடி அவனை வெளியே விட்டி! நான் பாலுட்டிச் சீராட்டி மொழுகுபொல் வளர்த்த என்ற புள்ளையட தேகத்தில் தொட இவன் ஆரடி? குடிச்சா குடிச்ச இடத்தில் யாரோடையும் தனகிறத்துக்கு.... என்ற ராசாதான் கிடைச்சது".

இந்நேரம் சூசையின் குரல் வாடைக்காற்றாய் வீசிற்று. தாயை சமாதானப் படுத்தினான். அவனது அதட்டல் கண்ட மேரியம்மா சட்டென்று மௌனமானாள். எழுந்து மேரியம்மாகிட்டப் போன பொன்னர் அவள் கையை இறுகப்பிடிச்சு இழுத்துக் கொண்டுபோய் ஜேக்கப்பற்ற கடைச்சந்தி திருப்பிவிட்டு வந்திருந்தார்! சூசை நடந்த நிகழ்வால் மிக மோசமாக மனம் தளர்ந்து போனான். சூரியன் அடங்கின பின் இருள் சூழ்வதைத் தடுக்க முடியுமா? யோசிக்கிற அவஸ்தையிலிருந்து விடுதலையடையக் கையாளும் முறை பொன்னரிடம்தான் பொதிந்து கிடக்கின்றது.

ஆறு

அழ அழச் சொல்வார் தன் மனிதன்
சிரிக்கச் சிரிக்கச் சொல்வார் பிறர்.

கடவுள் கொடுத்த கம்பீரமான தோற்றத்துடன், பீறிட்ட கோபத்தோடு சையிக்கிளில் வந்த ராசநாயகம் சையிக்கிளை குணமக்காவின் வேலையோடு சாத்தினதும்! நிமர்ந்து பொன்னரையும், சூசையையும் முழுசிப் பார்த்து சினமேறியவராய் அவர்கள் சொல்லத்துடிப்பதை மெல்லக் கேட்கும் பக்குவமற்று, பவளத்தின்

கக்ரீஸ்ரீயன்

வீட்டுக்குள்ளடப் போற வேகத்தோடு நடந்து படலையை இழுத்துத் திறந்தார். ராசநாயகம் வந்ததை ஜன்னல் கம்பிகளினூடாக நின்று கவனித்த பவளம் இரு கைகளையும் கும்பிட்டபடி வெளிவளவில் வந்து அமும் ஓவியமாய் நின்றாள்.

ராசநாயகத்துக்குக் கோபம் வந்தால் முரட்டு மனிசன், கண்டதுகளாலும் எடுத்து அடிச்சுப்போடும். பின்னால் வருவதைப்பற்றி சிறிதேனும் யோசனை இல்லாத முன்கோபி... என்பதும், சூசை மீது அளவுகடந்த அன்பும், பிடிப்பும் வைச்சிருப்பவர் என்பதும் தெரியும். இந்த ஊர்ச் சம்மட்டிமார் எப்படா எங்களோட வருவான்.... வலை பொத்தாறுத்துக்கெண்டு போட்டி போட்டுக்கொண்டு இருக்கிறாங்க. அந்தளவுக்குத் தொழில் மீது பற்றுள்ளவன் சூசை! அவனைத் தன்னோடு ராசநாயகம் வைத்திருப்பது மட்டுமல்லாது, கிடைச்ச காசிலையும் பார்த்துப் பாராமல் கொடுத்து தன் புள்ளைபோல் வைச்சிருக்கிறார். வேறு எங்கினையும் கல்யாணம் முடிச்சாலும் தன்னை விட்டுப் போயிடுவான் என்ற சுயநலப் போக்கும் அவரிடமிருந்தது. இதனால்தான் சூசைக்கு ஒன்றென்றவுடன் துள்ளிக்குதித்து, ஓடிவருவதும் நியாயம் பிளப்பதும்.

பொன்னரைப் பிடிச்ச எழும்பிய சூசை, பவளத்தின் கண்களில் விழுந்த கண்ணீரைக் கண்டு மனம் நொருங்கிப் போனான். சம்மாட்டி ராசநாயகத்தை தாழ்ந்த குரலில் கூப்பிட்டுச் சாந்தப்படுத்தினான்.

"இனிமேல் என்னவும் நடந்தால் மரியானுக்குத் தண்டனை கொடுப்போம் இப்ப நீங்க வாங்கண்ணை" என்றழைத்தபோது பவளத்தின் முகத்தில் அரும்பிய வெளிப்பில் விழி இரண்டும் புரண்டு அகத்தில் ஒரு அன்பான அம்பு பாய்ந்ததென மகிழ்வடைந்தான் சூசை. ஊர்ப்பெரும் சண்டியன் நடையில் வளவுக்குள் நின்ற ராசநாயகம் சூசையப் பார்த்து சிரித்துவிட்டு, பவளத்தையும் பார்த்துச் சொன்னார். "உங்க இருவர் மேலும் மரியான் சந்தேகம் கொண்டுட்டான்... நீங்களும் பார்த்து நடவுங்க".

பொன்னருக்கு சிரிப்பு வந்தது. சூசை தலைகுனிந்தபடியே கெந்திக் கெந்திவந்து மரத்தில் பிடிச்ச வலைக்குக் கிட்டக் குந்தினான். பொன்னர் ராசநாயகத்தின் சந்தேகத்தைப் போக்கிற விதத்தில், அயலவரின் விடுப்புக்கு விரைவில் ஒரு போடு போட்டால்தான்

பவளத்தின் வாழ்க்கை ஓடும்! மரியானும் திருந்தி தன்மனைவி மீது நம்பிக்கை வைத்து வாழ்வான் என்ற நம்பிக்கைப் பிடியோடு சூசையை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார். மேரியம்மா வீட்டு வாசலோடு வழிமேல் வழிவைத்தபடியே குந்தியிருந்தாள். பொன்னரும், சூசையும் வருவதைக் கண்டாள். வீட்டுக்கு வந்தவர்களை வரவேற்றாள். மிகப்பெரிய ஹோல் நடுவே குசன்செற்றுகள், போடப்பட்டிருந்தன, ஜன்னல்களுக்கும் விலை உயர்ந்த துணி திரையாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. செற்றியில் பொன்னர் உட்காரும்முன் வீட்டை ஒருமுறை நோட்டம்விட்டு நெற்றியைச் சுருக்கி உட்காந்தார். பொன்னரைப் பார்த்து மேரியம்மா

"நீங்க இண்டைக்கு இரவு எங்களோடு சாப்பிடுங்க" என்றாள்.

பொன்னர் பொழுது பட்டிட்டு... கிட்டங்கித் தெருவையடுத்து பஸ்ராண்டுக்குப் போவது பாதுகாப்பில்லை என்பதால் சம்மதம் தெரிவித்தார். அடுக்களைக்குள்ள புகுந்த மேரியம்மா வெளிய வருவதென்றால் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணித்தியாலங்களாவது செல்லும். அதற்கிடையில் சூசையோடு தன்னுடைய மனசில் உள்ளதைக் கக்கிவிடவேண்டும் என்று அந்தரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

கிணற்றடிக்குப் போய் வாயைக் கொப்புளித்துவிட்டு முகத்தில் தண்ணீரைப் போட்டு துவாயால் துடைத்தபடி வந்த சூசை. வெளியில்போய் தென்னங் குத்தியில் குந்தியிருந்த சற்குணத்தைக் கூப்பிட்டு... பத்துருபா பச்சை நோட்டைக் கொடுத்து ஒரு கூல் ஒரெஞ்சு மார்லி சோபா வாங்கிவரும்படி அனுப்பிவிட்டு பொன்னர் அருகில் கிடந்த கதிரையில் அமர்ந்தான். சூசையைக் கவனித்த பொன்னர் அவனை நோக்கித் திரும்பினார்... கனமான விஷயத்தோடுதான் பொன்னர் இருக்கிறார் என்பது சூசைக்கு தெரிந்தது.

"பொன்னண்ணை நீங்க சந்திச்சுப் பேசியாச்சில்லையா?!"

"வெள்ளையே பொட்ட பகுதியோட கனநேரம் இருந்து பேசியிட்டேன். அவங்கட சம்மதத்துக்கான அத்தாட்சியும் என்னிடத்திலிருக்கு..."

"அது போதும் எனக்கு"

"எது போதும் சூசை"

"நீங்க பேசினால் நல்ல முடிவாக இருக்கும் என்பது"

சற்று யோசித்துவிட்டு "அதுயென்ன அத்தாட்சி"

க.கீர்ஸ்ரீயன்

"அதைப் பிறகு சொல்லுறேன்"

"உங்க அம்மாவோடும் கதைச்சிட்டன். சரியான புளுகில் இருக்கிறா. இப்பவே போய் மருமகளைக் கூட்டிவந்தாலும். நாளைக்குக் கல்யாணத்தை நடத்திடும் ஆனந்தக் களிப்போடு நிற்பதை நீ கவனிக்கவில்லை? அந்த மகிழ்ச்சித் தைரியத்தில்தான் மரியானத்தேடி வந்த சுறுக்கும்"

"அப்பன் போனப்புறம் கவலையோடு தினம் தினம் என்னைப் பார்த்து பார்த்து இளைச்சுப்போனது உடம்பு. சதா கண்ணீரும், கம்பலையுமாகவே இருந்தால் என்ன வாழ்க்கை? இந்தக் கல்யாணத்தோட என்றாலும் கொஞ்சக் காலம் உசிர்வாழும், என்னண்ணை சொல்லுறீங்க?"

"நெடுக நீ இப்படியே ஒண்டிக்கட்டையாக இருப்பதைப்பார்த்து எந்தத் தாய்மனசு தாங்கும்? புருஷன் செத்தப்பவே தானும் செத்திட்டால் என்னென்று நினைக்கிற நம்மட சமூகப் பொம்பிளைகள் மத்தியில அப்பன்ர் ஆத்துமாவும் கனவிலும் நனவிலும் அலைஞ்சு தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். என்ற புள்ளையை நான் சரியாக் கவனிக்கவில்லையடி, நீயாவது உசிரோடு இருக்கிற நாளில் அவன்ர கல்யாணம், காட்சியைக் கண்டுட்டு வாடியெண்டு".

"இந்த விஷயத்தை சமாளிச்சுப் போட்டியளெண்டா... என்னைப் பெற்ற தகப்பன் மாதிரிக் கும்பிடுவேன்"

"சரி.. சரி கண்ணைக் கசக்கிக்காதே".

இந்நேரம் சோடாவுடன் வந்த சற்குணம்

"என்ன விலை விக்किறாங்க நாளுக்கொரு விலையாகக் கிடக்கு, கொள்ளையடிக்கிறத்துக்கும் ஒரு அளவு வேணும். ஜேக்கப்பண்ணை சரியான மோசம், சும்மா சோடா ஒரு விலை. கூல் சோடா ஒரு விலை. என்றாலும் போனகிழமை வாங்கினப்போ ஐந்து ரூபா. இண்டைக்கு எட்டு ரூபா என்ன அநியாயம்"

பொறுமையிழந்த சூசை

"டேய் கதையைவிடு, சோடாவை இதில வைச்சுட்டு வெளியில் இரு பிறகு நான் கூப்பிடுறேன்" என்றான்.

சற்குணம் "எனக்கும் கொஞ்சம் வையுங்கண்ணை" என வேண்டுகோள் விட்டான்.

"உவன்ர கெலியப் பார்த்தீங்களா பொன்னண்ணை"

"பாவம்தானே அவனுக்கும் கொடேன்".

"சரி உள்ளபோய் அம்மாவிட்ட கேட்டு முன்று கிளாஸ் எடுத்து வாடா".
சற்குணம் மேரியக்கா.... மேரியக்கா என்று கூப்பிட்டபடி வருவதைக்
கண்ட மேரியம்மா, பால் தேத்தண்ணீரைக் கரைச்சுக்
கொண்டிருந்தாள். சற்குணம் வாயெடுத்துப் பேசும்முன்....

"நல்ல நேரத்தில்தான் வந்திருக்கிறாய், அந்தத் தட்டில் இருக்கிற
பூப்போட்ட றேயைஎடுத்துத் தாடா"

கைநீட்டி எடுத்து றேயை நீட்டியபடி

"என்னக்கா தேத்தண்ணி ஆருக்கு?"

"ஹோலில் இருக்கிற சூசைக்கும், பொன்னருக்கும்"

சற்குணம் தனக்குள்ள எழுந்த ஆசையில் சோடா இருக்கிற
உண்மையை மறைச்சுக் கொண்டான்..... றேயில் மேரியம்மா முன்று
வெள்ளைக் குவளையில் பால் தேத்தண்ணீரை ஊற்றி சற்குணத்திடம்
கொடுத்து விட்டு தன் சமையல் வேலையில் மூழ்கினாள். தேத்தண்ணி
றேயோடு வந்த சற்குணத்தைப் பார்த்த சூசைக்கு கோபம்
பத்திக்கொண்டு வந்தது.... அமசடக்காக இருந்து கொண்டான்.
சோடாவையும், தேத்தண்ணி றேயையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு
சற்குணத்தைப் புரிந்துகொண்ட சூசை.... அவன் இந்தச் சோடாவைக்
குடிக்கிற கெலியில்தான் அம்மாவிடமிருந்து தேத்தண்ணீரை வாங்கி
வந்திருக்கிறான் என்று கணக்குப் போட்டுக்கொண்டான்.

இந்நேரம் வீட்டுக் கதவு
திறக்கும் சத்தம் கேட்டது! யாராக இருக்கும் இந்நேரத்தில் என்ற
திகைப்போடு ஹோலில் இருந்தவர்கள் முகத்தில் வந்த திகைப்பு
மறையும் முன்னம், ஒரு பட்டாளமே வீட்டுக்குள் புகுந்தது.* உடன்
பிறப்புக்கள் புஸ்பம் குடும்பமும், செல்லமணி குடும்பமும் போருக்கு
ஆள் சேர்த்துக்கொண்டு வந்ததுபோல் தங்கட தங்கட புருஷன்
மாரையும் கன நாட்களுக்கு அப்புறம் கூட்டி வந்திருந்தார்கள்.
குசினிக்குள்ளிருந்த மேரியம்மா பலகூரல் சத்தம் கேட்டு ஹோலுக்குள்
வந்து குழந்தை குட்டிகளோடு சேர்ந்து இரையத் தொடங்கினாள்.

துக்கமான நிகழ்ச்சி போய் மகிழ்ச்சியான ஒன்றுகூடல் நேரத்தில்,
பொன்னரும் சட்டென்று ஒரு பாட்டம் தேன்மழையைப் பொழிந்தார்.
சூசையை ஓரக்கண்ணால் பார்த்துவிட்டு மயிலிட்டியில் இருந்து தான்

கொண்டுவந்ததாகச் சொன்ன அந்தாட்சியை பொக்கற்றிலிருந்து எடுத்து விட்டார்.... முன் விஷயம் தெரியாததால் வந்தவர்கள் மிகுந்த சிரமப்பட்டனர். சற்று நேரத்தின் பின் விஷயத்தை அவிட்டார்....

"இந்தப் போட்டோவில் இருக்கிற பெட்டையைத்தான்..... சூசை கல்யாணம் கட்டப் போறான் "ராகம் இழுத்தார்.....

சூசை நாணத்தால் தலைகுனிந்தான்.

மகிழ்ச்சி வேகத்தால் நின்றவர்கள் எல்லோரும் துள்ளிக் குதித்தனர். பொன்னர் கையிலிருந்த போட்டோவை முதலில் பறித்தான் சற்குணம். கையிலிருந்த போட்டோவைப் பார்த்த அவன் கடவாய் காதைத் தொட்டது. சற்குணம் கையிலிருந்த போட்டோவை புஸ்பம் பறித்தான். அவன் மனம் புதுமலராய் பூத்தது. பின் செல்லமணி பறித்தான், அவன் முப்பத்திரண்டு பற்களும் மல்லிகை மொட்டாய் முகிழ்ந்தது. அவன் கையிலிருந்து பாலன் தாசன் என மாறிமாறி பறித்தார்கள். அந்தப் போட்டோ அவர்களுக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. அவர்கள் மனம் நிறைந்திருந்தன. இப்படியே ஒரு பெண் பலரால் புகத்துப் பார்க்கப்பட்டாள். சின்னவர்களும் தங்களுடைய பார்வையில் பதித்துச் சிரித்தார்கள். அதிகப்படியான மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் மேரியம்மா புன்முறுவலோடு ஆறதலாகப் போட்டோவைப் பார்த்து பேசமுடியாது நின்றாள். அவளது கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்தது, இந்த அழகை இப்ப எதற்கு? என்பது சுற்றிநின்ற எல்லோருக்கும் புரிந்தது.

மேரியம்மா புடவைத் தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். அம்மாவின் அழகையைப் புரிந்து கொண்ட சூசை புதிய புன்னகையுடன் எழுந்து அறைக்குள்ளிட்டதும் கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்.

"அம்மா இப்ப ஏன் இந்த ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுறா?" என்ற திமிரான பேச்சோடு மேரியம்மா கையிலிருந்த போட்டோவைப் பறித்துக்கொண்டு செல்லமணி சூசையின் அறைக்குள் சென்றாள். சூசை கட்டிலில் இருந்தபடி பொன்னரின் பெறுமதி வாய்ந்த பெரும் உழைப்பை உணர்ந்து உள்ளம் உருகினான். தீராத நோயைத் தீர்த்து முடித்த இந்தப் பெரிய மனுசனுக்கு தான் எப்படி நன்றியைத் தெரிவிப்பது எனும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியில் இருந்தவனை செல்லமணியின் செல்லக் குரல் குழப்பியது.... படத்தைக் காட்டிக்காட்டி நீட்டிந்த இவையைத்

தெரியுமா..... தெரியுமா? என்ற பகிடியோடு பாசமேலீட்டால் சிரித்து விளையாடினாள். பொறுமையிழந்த சூசை அவளை எட்டிப் பிடிச்ச மடக்கி மடியில் இருத்தி நீட்டிய கையை மடக்கி முறிச்ச படத்தை இழுத்தான். படம் சற்றுக் கசங்கிப் போனது சூசையின் முகபாவத்தைக் கவனித்த செல்லமணி நின்ற இடத்தில் நிற்காமல் குதிக்கால் துள்ளலோடு ஹோலுக்குள் வந்து நின்றாள்.

படத்தில் இருக்கும் ஆள் கொஞ்சம் கறுப்புத்தான். படத்தைப் பார்ப்பதும். சிரிப்பதும் கட்டிலில் இருக்கமுடியாத குதூகலத்தில் படத்தில் உள்ளவளுடைய விழிகளும்... அவனுடைய விழிகளும் நேராகச் சந்தித்துக் கொண்டன. அவளுடைய வயதைக் காட்டாத தோற்றமும், அழகும் அவனை இன்பலோகத்திற்கே அழைத்துப் போவது போல்பட்டது. அவளது நடையின் மனோரம்மியத்தை ரசிக்கும் இதயத்தில் திடீரென ஒரு சிலிர்ப்பு. இன்றே போட்டோவைப் பிறேம் பண்ணிக் கட்டில் தலைமாட்டில் வைத்திடத் துடிக்கும் அங்கலாய்ப்பு. அவன் கால் போனபிறகு மேரியம்மா ஏறிய படிகளின் பாவப்பட்ட ஜீவன்களின் வாய் ஓயாத கல்யாணப் பேச்சுகள் கழிந்தது.

ஊர்ப் புள்ளையின்று வெளியூர் புள்ளையக் கல்யாணம் முடிப்பதும் அவனுக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சிதான்... இத்தனை காலம் என்னையும் என் உணர்ச்சிகளையும் கொன்ற சனமல்லவா! இந்த வைராக்கிய மகிழ்வுக்குள்ளும் அவன் உணர்வு சற்றுத் தள்ளாடியது. ஊர்ப்புள்ளையின்று வெளியூர்ப் புள்ளையைக் கல்யாணம் முடிச்சதால், பரிகாசம் பண்ணுவார்கள் தன்னொத்த நண்பர்கள் என்பதும் ஆச்சரியம் கலந்த மகிழ்ச்சியாக மிதந்திருந்தது. கட்டிலில் இருப்புக் கொள்ள முடியாத முட்டிய மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் எழுந்து அறை ஜன்னல் கம்பிகள் ஊடாக ஹோலுக்குள்ள நின்றவர்களை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான்.

இரைஞ்சு கொண்டு நின்றவர்கள் மத்தியில் நின்ற புஸ்பத்தின் மூத்த சுட்டிப்பயல் திடீரெனக் கீச்சிட்ட குரலில் கத்தினான்.

"அம்மம்மா மாமாவட மாமிக்கு என்ன பெயர்? எனக்குச் சொல்லுங்க" பெருமறை இரைச்சல் ஓய்ந்ததுபோல் வீடு காணப்பட்டது. அவரவர் உம் என்றபடி, ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நின்றவரும், இருந்தவரும், ஜன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்து நின்ற சூசையும், தங்கள் காதுகளை

கூர்மையாகத் தயார் படுத்தினார்கள். குழந்தைகள் ஆரவாரம் செய்து கத்தினார்கள்.

"மாமாவட மாமியட பெயரைச் சொல்லுங்க... நாங்க மாமாவிட்டப் போய்ச் சொல்லுறோம்"

தூண்டிவிட்டிருந்த பொன்னரின் பொக்குவாய் பொம்மியது.... விழுந்து விழுந்து சிரிச்ச சிரிப்போடு அழுத்தமாக வந்து விழுந்தது பெயர்.

"டேய் சின்னப் பயலுகளா உங்கட மாமியட பெயர்.... புஸ்பராணி. எங்கடா இது நல்ல பெயராடா..."

"ஓம்..... ஓம் புஸ்பராணி.. புஸ்பராணி"

இப்படியே கத்தியபடி சூசையின் அறைக்குள்ளும் வந்து பாடிவிட்டு விளையாடினார்கள். அப்போதுதான் அங்கு நின்றவர்கள் சகலருக்கும் போட்டோப் பெயர் தெரியவந்தது. சூசையின் வாயும் பலமுறை புஸ்பராணி... புஸ்பராணி என்று முணு முணுத்தது...

மேரியம்மா சந்தோஷ மிகுதியால் எல்லோரையும் சாப்பாட்டுக்கு அழைத்தாள். செற்றியைவிட்டு எழும்பாதிருந்த பொன்னர் எழுந்து பின் வளவுக்குப் போனார். அவர் பின்னால் போன மேரியம்மா நிலமை புரிந்திருந்ததால் செம்பிலிருந்த தண்ணீருடன் நீட்டிப் பிடித்தாள். தேவையுணர்ந்து பரிமாறும் பண்பு தமிழ் பண்புதான்!.. மேரியம்மாவின் அறுசுவை உணவு என்பார்களே அச்சுவைதனை அன்று அவர்கள் உண்டு களித்தனர். புஸ்பம் செல்லமணி குடும்பத்தினர் பொன்னருக்கு நன்றி சொல்வதுபோல் முகபாவத்தால் வெளிப்படுத்தினர். பின்பு சூசையைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு வெளியில் போகப் புறப்பட்டனர். இந்நேரம் குழந்தைகள் இருவர் செற்றியில் நித்திரையாகி விட்டனர்... மேரியம்மா

"இந்த நேரத்தில் எங்கடி போறது ஊர் கிடக்கிற கிடையில், எல்லோரும் இங்க படுங்கடி என்றாள்". செல்லமணியும், புஸ்பமும் கணவன்மார் முகத்தை பார்த்து நின்றனர்.... அவர்களிருவரும் சேர்ந்தாற்போல் தலையை மெல்ல ஆட்டினார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒவ்வொரு அறைக்குள்ளிட்டனர்.

பொன்னர் நடுக்கேறாலில் தாழம்பாயில் நீட்டி நிமர்ந்து கிடந்தார். சூசை மெல்ல லைற்றை நிற்பாட்டத் தெத்திவரும் சத்தம்கேட்டு திடுக்கிட்டவராகச் சொன்னார்

"தம்பி வெள்ளனயில் எழுப்பிவிடு மகனே காலம்புற முதல் பஸ் பிடிச்ச ஊருக்குப் போகணும்"

மௌனம் ... ஒளி அணைந்தது.

குசைக்கு நித்திரை பிச்சை கேட்டது, கட்டில் தலைமாட்டில் வைத்திருந்த போட்டோவை எடுத்து ஒருமுறைக்குப் பலமுறை கொஞ்சினான். மனம் போட்டோவின் மேலும், மயிலிட்டி மகளையும் மேய்ந்து கொண்டது. மாறி மாறிப் புரண்டு படுத்து கொண்டான். பங்குனி மாதத்துப் புழுக்கம் வேறு தொல்லைப் படுத்தியது. அறைக் கட்டிலை விட்டெழுந்து... காலைக் கழட்டிச் சுவரோடு சாய்த்து வைத்துவிட்டு சுவர்களில் பிடித்துப் பிடித்து வெளிவாசல் படிவிட்டுத் தொத்தி பக்கத்து ஜன்னலுக்குக் கீழ் கிடந்த வேப்பமரக் குத்திமேல் குந்தி சாய்ந்திருந்தான்.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டது. அங்காங்கு சலசலப்புக்கள் சங்குதத் தொடங்கியது. போலிப் பொய்முகங்கள் பல வேலிகளை மேய்ந்தன. இயக்கங்கள் என்ற தயக்கங்கள் மக்களைப் பயமுறுத்தின. நித்திரையிலும் சிறிது பயம் தோன்றின.....

திடீரென யாரோ தட்டி எழுப்புவது போலிருந்தது..... திடுக்கிட்டு முழித்தவன் முன், வெறுமேலோடு சீத்தைச் சறத்தை நெஞ்சு மேட்டில் உயர்த்திக் கட்டிய கோலமாய் பொன்னர் நின்றன்கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் குசையின் நித்திரை காற்றோடு போனது. அவரது இரங்கும் தொனி தனித்துத் தவழ்ந்தது...

"என்னதம்பி பனியிக்க படுத்திருக்கிறாய்? படையாளி (யாகப்பர்) வேற பட்டாளங்களை (வருத்தம் தரும் பேய்கள்) கலைச்சுக் கொண்டு வாற காலம். காத்துக், கருப்பு உன்னில தொத்தியிட்டா என்னமகனே செய்வாய்? துணையொண்டு இருந்தால் இதில படுக்கவிடுவாளா?" குடு குடுப்பைக்காரனாக நின்று சொல்லுறன்... என்ற வாய் பொங்கச் சொல்லுகிறேன். உன்ர கல்யாணம் கலாம்... புலாமென்று நடந்து பதினாறும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ்வாயடா மகனே".

விடியலுக்கு முன்னம் விடிவென்றைக் கூறும் பொன்னரை இமைவெட்டாது பார்த்திருந்தான். பெத்த உறவால் தொத்தினபேர் எத்தனை? யாராவது இப்படியான ஒரு ஆறுதல் வார்த்தையை இன்றுவரை சொல்லியிருக்கிறார்களா? மனிசன் மனிசன்தான். மகிழ்வோடு மறுத்துப்பேச வார்த்தையற்று வசந்தம் தேடும் உள்ளமாய் இருந்தான். பொன்னர் வீட்டுக்குள் போய்க்கொண்டிருந்தார்.....

சிறிது நேரத்தின் பின் திரும்ப நின்று சூசையைப் பொறுமையிழக்காது பார்த்து நின்றவர் கையெழுப்பி திருப்பித் திருப்பி பழைய காலத்துக் கடிகாரத்தையும் அடிக்கொரு தடவை பார்த்துக் கொண்டார். ஊருக்கு வெளிக்கிட்டு நிற்கும் பொன்னரைக் கண்ட மேரியம்மா. ஆத்தப் பறந்து ஓடி வந்ததும் வராததுமாக அவர் முகத்தைப் பார்த்து சொல்லாமல் சொன்னார்.

"அண்ணை கொஞ்ச நேரம் இதில இருங்க தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போகலாம்" என்ற அன்பை மறுக்க முடியாமல் செற்றியிலிருந்து சோர்வை முறிச்சார். புள்ளையும் தாயும் ஒரு காரியத்தை ஒப்பேற்ற படும்பாடுகளையும், துன்பங்கள் நீங்கி இன்பவியல் வாழ்வுக்கு ஏங்கும் ஏக்கத்தையும், தன்னுள் நினைத்துக் கலங்கிக் கொண்டார். சுடு தேத்தண்ணிக் குவளையைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு சூட்டைத் தாங்கும் பாவத்தில் முகத்தில் ஒரு மாற்றம் தோன்றாத உள்ளத்தின் களிப்பைப் பார்த்தபடி பொன்னர் தேத்தண்ணிக் குவளையை வாங்கும்போது அவர் கையில் சுட்ட சூட்டைத் தாங்கமுடியாமல் அப்படியே பட்டென்று பக்கத்திலிருந்த சின்ன மேசையில் வைத்துவிட்டு மேரியம்மாவை நிமிர்ந்து கூர்ந்து நோக்கினார்.....

சூசையின் குரல் கேட்டுத் திரும்பியவள் அவன் கையிலொரு வெள்ளைக் கடிதஉறையோடு வருவதைக் கண்டு திகைப்புற்றாள்.. சூசையின் முக வெளிப்பைக் கண்டு பொன்னர் மயங்கினார். சிரிக்கும் சிரிப்பில் கள்ளமற்று பொன்னர்முன் மூச்சுப் படும்படி இருந்து கொண்டான். தாயையும் கிட்டக் கூப்பிட்டு கடிதஉறையை அவள் கையில் திணித்து பொன்னரிடம் கொடுக்கும்படி சொன்னான்.. பொன்னரின் முகத்தில் சிறிது பாவம் மாறிக்கொண்டு வந்தது. தாயையும், மகனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தவர் முகம் கடு கடுத்தது. திமிறி எழும்பி நின்றார். சூசை தந்த காகித உறையில் என்ன இருக்கென்ற விபரம் தெரியாமல் மேரியம்மாவும் முழிசத் தொடங்கினாள். அதே நிலையில் மேரியம்மாவிற்கு வெட்கமாகவும் இருந்தது?.... பொட்டைக்கு கடிதம் எழுதி என்னிடத்தில் தாரானா..... பாவிப்பயல் என்ற கோபமும் பத்திக்கொண்டன. பொன்னருக்கு அந்த யோசனை தட்டவில்லை!

முட்டவந்த ஆத்திரம் கலந்த கேள்வியை உறுக்கலோடு கேட்டார்.

"என்னதம்பி சூசை என்ன என்னென்று நினைச்சா"

"அண்ணை அப்படியொன்றுமில்லை. அதுக்குள்ள இருநாறு ரூபாக் காசு வைச்சிருக்கிறேன். புள்ளைகளுக்கு ஏதும் வாங்கிக் கொண்டு போங்கண்ணை"

இதைக்கேட்டதும் மகனை நினைச்சு அழுவதா.... அணைச்சு மகிழ்வதா... என்ற பதகளிப்பில் கண்ணீரை மழையெனப் பொழிந்தாள். உள்ளம் உருகும் இரு உருவங்களை நினைத்து விம்மும் இதயச் சுவர்களின் விம்மலைத் தாங்கமுடியாது! மேரியம்மா கையிலிருந்த காகிதத்தைப் பறித்துக்கொண்டு டிரும்பிப் பார்க்காத வேகத்தில் நடையில் தவிப்பினைக் காட்டாமல் வீட்டு வாசல் படியிறங்கி வீதியேறிப் போய்க்கொண்டிருந்தார் பொன்னர்....

எட்டு

கதிரவனைக் கண்டு கமலம் களிக்கும் என்பார்கள் காலம் முழுவதும் கவலையின் ரேகைகள் குடியிருந்த முகத்தில் காலைச் சூரிய ஒளி கணக்கச் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தன. வெகுநேரமாய் ஒற்றைக் காலோடு துள்ளித் துள்ளித் திரிந்தவனைப் பார்த்து மேரியம்மாவும் அனுதாபமாக இரண்டு வார்த்தைகளைச் சொன்னாள்.

"மகனே இண்டைக்கு ரூயிற்றுக்கிழமை ஓய்வு நாள். சுடுதண்ணி வைச்சுத் தாரேன். வக்கில தண்ணியை நிரப்பியிற்று மெல்லிய சூட்டில் முழுகு மகனே. அதற்குமுன் தலை தேகத்தில் நல்லெண்ணய் தேய்த்து விடுறேன் வாடா"

என அழைத்தபோது தாயின் கரம்பிடித்து தோள் மூட்டுப் பிடியோடு கிணற்றடி வளவுக்குள் வந்தனர். வேப்பமரத்தின் கீழ் போட்டிருந்த வாங்கில் சூசையை இருத்திவிட்டு நல்லெண்ணெய்ப் போத்தல் எடுத்துவர குசினிக்குள்சென்றாள். புது மாப்பிளையாட்டம் தேனில் விழுந்த ஈ போல் இருக்கும் தமையனைக் கண்ட புஸ்பம்..

விடிஞ்சா சிடு முஞ்சி காட்டி வெடி மாதிரி வெடிக்கிற ஆள்... கம்பிச் சீறுவனாட்டம் சிரிச்சுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு தோள்மூட்டை எழுப்பி நளினமாக ஒரு வெட்டு வெட்டி குசினிக்குள் உள்ளுட்டாள்....

வேம்பின் நிழலின் சுகத்தில் இருந்த நேரம் தொடங்கி சூசையின் சிரிப்பு மெல்ல மெல்ல விலா எலும்பை விறாண்டியது. குசினிக்குள்ளிருந்து எண்ணெய்ப் போத்தலோடு

கீக்ஸ்ஸ்யன்

வெளிவந்த தாயைக் கண்டதும் முகத்தை சுழித்து உம்மென்று வைத்துக்கொண்டான். அவனுடைய அந்தப் பாவம் அவளுக்கு சிரிப்பைக் கொடுத்தது. குசினி ஜன்னலால் பார்க்கும்போது புறு புறுத்துக் கொண்டிருந்தான். தன்னைக் கண்டதும் முஞ்சிய மாத்தியதைக் கவனித்தாள்....

சிவாஜி கணேசன் பிச்சை கேட்கவேணும் போலிருந்தது. தலையில், தேகத்தில் எண்ணெய் தேய்த்துவிட்டவள்

"இப்படியே கொஞ்சநேரம் இரு நான்வக்க நிறைச்சப்புறம் எழும்பிவாடா" என்ற வார்த்தையோடு அவ்விடத்தை விட்டுப் போனாள். எண்ணெய் தேய்த்து முழுகினால் பின்னாடி ஒருவகை சுகம் தேடும் என்பார்கள், அந்த நிலைக்கு அவன் மனம் மசிஞ்சு கொண்டது..... எப்பவோ ஒருநாள் அப்பன் மனுவல் பாடிய ஒரு பாடல் அவன் நினைவுக்குத் தென்பட்டது. "கண்முடிக் கண்டால் கனவு. கண் திறந்து சிந்தித்தால் கற்பனை". அவனுடைய வாழ்க்கை இத்தனை காலமும் கண்முடிக் கண்ட கனவாகவே கலைஞ்சு போனது. கண் திறந்து காணும் கற்பனைதான் கைகூடப் போகின்றதே. தலையைச் சிலுப்பி குரல் அடைப்பை செருமியெடுத்து

கடலின் ஏழிசையும் அலைகளின் சீர் இசையும் எழும் புதிய கானமாய் கவிமழை பொழிந்தான். தென்றலும் வேப்பம் இலைகளை அசைத்துத் தாளம் சேர்த்தது.

உன்னை நான் நினைத்தய்லே

உள்ளம் உருகுதடி

உள்ளுரான் சீமைய்லே

ஊர்வலமாய் நீ வருவாயடி

வடிவான என் வடிவழிகே

வட்டிட்ட பொட்டழிகே

உன்னை மணவறையல்

யாலை சூடத் தாண்பேனடி

அந்தநாள் அருகேதான்...

ஆடிவரும் போதீனல்

கட்டுத் திருக்கையெல்லாம்

கல்யாணம் பேசு வருமடி

ஆடாத் திருக்கையெல்லாம்

ஆள் சேர்த்து வருமடி

மணல் திருக்கையெல்லாம்
 மணமேடை கட்டிவருமடி
 புளியந் திருக்கையெல்லாம்
 புல்லாங்குழல் ஊதவருமடி
 பூவாத் திருக்கையெல்லாம்
 பூமாலை கோத்துவருமடி

கிணற்றடியை விட்டுவந்த மேரியம்மா குசினி ஜன்னல் கம்பியிடையே நேர்குத்தப் பார்த்து நின்றாள். தன்னுடைய புருஷனையே நேரில் காண்பதுபோன்ற உணர்வில் உயிரற்று நின்றாள். தன்னையறியாமலே அழுத் தொடங்கினாள்.... புஸ்பமும், செல்லமணியும் நாக்குத் தெறிக்க ஓடிப்போய் மேல் முச்சு வாங்க அவன் முகத்தில் நெஞ்சு முட்டநின்று கொண்டார்கள். அவர்கள் வந்த வரத்தைக் கண்டு மிரண்டவன் சற்று மௌனமாக மிரண்டுபோயிருந்தான். புஸ்பம் வாய்த் துடுக்காகக் கதைக்கத் தொடங்கினாள்,

"ஏனண்ணை அம்மாவ ஏசினாய்?"

செல்லமணி சட்டென வேகமாகக் கேட்டாள்.

"உன் முன்கோபம் சுமமா இருக்காதோ?"

மிரண்டுபோனவன் தன் உடன் பிறப்புக்களை ஆழ்ந்து நோக்கியபடி தணிந்த குரலில் பேசினான்.

"எடியே தங்கச்சிகள் நான் இப்படியிருந்தேன். சட்டென்று நம்மட அப்பன் எப்பவோ பாடின பாட்டு எனக்கு ஞாபகத்தில் வந்தது, உடன எடுத்து விட்டேன், அம்மா குசினி ஜன்னல் கம்பிகளுக்கிடையில் நின்று இதைக் கேட்டிட்டு.... அப்பாவட நினைப்பு வந்ததும் தாங்க இயலாமல் அழுதுபோட்டா. நான் என்னடி செய்தனான்?"

அப்போதுதான் அவர்களுக்கும் சங்கதி இதுதான் என்று விளங்கியது. விடயம் தெரிந்த செல்லமணி சற்று பின்புறமாக நடந்து தாராக் கூட்டையும், கோழிக் கூட்டையும் கவனித்துக்கொண்டு நின்றாள். அந்த ஜீவன்களின் கூட்டுக் கதவுகளைப் போய்த்திறந்து விட்டாள்... தாராக்களும், கோழிகளும் சத்தமிட்டு வளவு எங்கும் கொக்கரித்துக் கொண்டு திரிந்தன.

எண்ணெய் தேய்த்து முழுதிய உசாரில் இருக்கும் சூசைக்கு கோழிமேல் கண் விழுந்தது. அம்மாவிடம் சொல்லி

இண்டைக்கு ஒரு கோழியட தலையைத் திருகியிட வேண்டியதுதான். தங்கச்சிகள் குடும்பமும் நிற்கினம். எல்லோரும் சந்தோஷமாக இருந்து சாப்பிடுவோம். அவன் முன்மொழிந்தால் வழிமொழிய ஆள் வேணும். ரகசியமாக புஸ்பத்தின் காதிலும் போட்டு வைச்சான்.

புருஷனை இழந்த பிறகும், மகனின் வலக்கால் போன பிறகும் அவள் கண்ணீரைக் குடித்துத்தான் வாழ்ந்திருக்கிறாள். தாய்மையின் இராக்கினியவன், மகனின் இருப்பும், பாடலும் கேட்டு புருஷன் கணீரென்ற குரலை நேரில் கேட்ட வியப்பிலிருந்து விலக முடியாதிருந்தாள். தாயையும், தமையனையும் மாறி மாறிப் பார்த்து நின்றவர்கள் கண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணீர் அலைமேதியது...

அவன் வாய் அழுத்தால்
அவள் கண்தள் அழுதன-அவள்
புருஷன் நீனைவால் அழுதாள்
அவனுள் அப்பன் குரலும்
அப்பன் உருவமும் எழுந்ததால்
நனைவும் நீஜமும் கண்டு - தாய்
நீங்காது அழுதாள் தாங்காது
அழுதாள்.....

தாயின் அழுகை புரிந்ததால் சூசையின் கண்களும் அழுதன. இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் அழுதார்கள். இரண்டுக்கும் இடையில்தான் ஆனந்தமும், அழுகையும், அவலமும். அன்றைய ஓய்வு நாள் நடந்து முடிந்த சோகவியல், இன்பவியல் அரங்காற்றுகையோடு நடந்து முடிந்தன.

அன்று அவன் எங்கும் வெளியில் போகவில்லை.... தங்கச்சிகளுக்கும், சிறுவர்களுக்கும் புளுகமாகவே இருந்தது. புஸ்பமும், செல்லமணியும் பார்க்கும் பார்வைகளும், மறைவாகக் கதைக்கிற கதைகளைக் கேட்கின்றபோதும் அவனுக்கு வெட்கமாகவும் இருந்தது. அவனுடைய கல்யாணக் காட்சியைக் காணும் நாளை வாழ்நாளில் பொன்னாளாகவே எண்ணி ஏங்கிக் கொள்வது அவன் மனசுக்குப் பட்டது. இறைவன் சித்தம் நாளை பொன்னரின் வரவில்தான் அந்தப் பொன்னாளும் பொதிந்து கிடக்கின்றது.

இரவின் பிடியில் சிக்கியும் சூசையின் இமைகள்முடித்தாங்க

மறந்தன. புஸ்பமும், செல்லமணியும் பிள்ளைகளோடு புருஷன்மாரின் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். மழை பெய்து ஓய்ந்தது போல் வீடும் அமைதிகொண்டது. குசைக்கு யோசிக்கிற அவஸ்தையிலிருந்து விடுதலை கிடைத்தால் போதும் என்ற நினைவினில் யாகப்பர் ஆலயத் திருந்தாதி மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. கட்டில் தலைமாட்டு மூலையில் சாத்தியிருந்த காலை எடுத்துப் பூட்டினான். காலையில் வழமையாகத் தேத்தண்ணி ஜேக்கப்பரின் கடையில்தான் குடிப்பான்.... இன்றைக்குத் தாயின் கையால் போட்ட பால் தேத்தண்ணி குடிக்கவேணும் போல் அவன் மனசுக்குப் பட்டது. தாயையும் திருந்தாதி மணி எழுப்பினதா, அல்லது அவள்தான் திருந்தாதி மணி அடிச்சிட்டு வந்து குசினிக்குள் அடுப்பப் பத்த வைச்சக் கொண்டிருக்கிறாளா? என்ற கேள்வியைத் தணிக்கை செய்தபடி நின்றவன்,

"அம்மா எனக்கு பால்தேத்தண்ணி போட்டுத் தாண.."

அவன் ஆசையாகக் கேட்டது தாயின் நெஞ்சுக்குள் என்னமோ போலிருந்தது. தாய்மை அன்பு ததும்பி நின்றது.

"இந்தா ஒரு நொடியில் தாரேன்மகனே"

"அம்மா என் மனசுக்கு இண்டைக்கு உன்னோடையே இருக்கவேணும் போல படுகுது"

அவன் அப்படிக் கூறியபோது இதயமே இடமாறிப் போனதாக எண்ணி கண்கள் விரிந்தன, உதடுகள் துடி துடித்தன.

"அப்படியென்றால் இங்க இரு.... நான் ராசநாயகத்திட்ட போய்ச் சொல்லியிற்று வாறன்"

"சீச்... சீ அம்மா நீபோய் தேத்தண்ணியைப் போட்டுக் கொண்டு வாண" அவள் குசினிக்குள் போனதும், அவன் தன் அறைக்குள்ளிட்டு, கட்டில் தலையணையின் கீழ் வைத்திருந்த போட்டோவை எடுத்து சேட் பொக்கற்றுக்குள் திணித்தான். பின்னெழுந்த யோசனையில் திரும்ப வெளியெடுத்து ஒருமுறை கொஞ்சிக் கொண்டான். இந்நேரடி தாயின் குரல் அடிவிழுந்த மாதிரி இருந்தது. அவள் நீட்டிப் பிடித்த தேத்தண்ணி கோப்பையை வாங்கினதும் சுவைத்துப் பருகினான். தன் பார்வையைப் பிசகாது போட்டோப் படம் மாதிரி வைத்துக்கொண்டு நின்றான்.

இண்டைக்கு

அவன்ர அழகு அப்பனை உரித்து வைத்தது போலிருந்தது. தன்னுள் எழுந்த உணர்ச்சிகளோடு இரு கைகளையும் எழுப்பி.... அவன்

தலையிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை தடவித் தன்நெற்றியில் ஒட்டி நெட்டி முறித்துக் கொண்டாள். அவனும் வெட்கச் சிரிப்போடு நடந்து வாசலுக்கு வந்தான்.....

ஒன்பது

காலம் ஒரு கதை எழுதும்
இவன்போல் அங்கவீனர் கதை
எழுதும்..... நாட்டில் !

தன் வழமையான வலைப்பொத்தல் இடம்தேடி நடை நடந்தான்.. நடையில் வழமையான தலைகுனிந்த நிலை இல்லை... மாற்றம் தென்பட்டது. ஒருநாளுமில்லாதவாறு தலைமயிர் வழித்து வாரி இழுத்திருந்தான். நோட்டால போறவர்களின் கண்கள் புருவங்களை எழுப்பி புதிய மனிதனைப் பார்ப்பது: 'பாலிருந்தது. கேள்விகள் கேட்கும் சனங்களுக்கு அமுங்கிப் போன குரலில் பதில் சொல்லிப் பழக்கப்பட்டவன்.... அன்றைக்கு எடுப்பான தொனியில் துடுக்காகப் பதில் சொல்லிச் சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டு போனான். அவனது கல்யாணப் பேச்சுப் பற்றிய விசயத்தில் ஊரில் பலருக்கு அனுதாபம் கப்பட்டது. இன்னும் சிலருக்கு எரிச்சலான ஆத்திரமாகவும் தெரிபட்டது.

மகனின் நடையில் இருந்த தெம்பையும் புதிய மாற்றத்தையும் இமைமுடாது வாசலோடு நின்று பார்த்தபடி நின்ற தாய்க்கு ஆனந்தவெள்ளத்தில் அடித்துச்சென்று முச்சை நிறுத்திவிடும் போலிருந்தது இதுவரையில் தோன்றாத! அவளையும் அறியாத புத்துணர்ச்சி முன்னோக்கிக் கொண்டிருப்பதே காரணம்... சனிக்கிழமை நடந்த கல்யாணப் பேச்சு ஞாயிற்றுக்கிழமை ஊர் முழுவதும் பரவியது... தன்னுடைய மகனுக்கு பெண்தர மறுத்தவர்களை இன்றைக்கு முழுவதும் வெளியில் நின்று ஒரு கை பார்த்திடத் துடித்து நின்றாள். சற்று நேரத்தின் பின்பு வாசல் பக்கத்து ஜன்னலின் கீழ் விடந்த வேப்பங்குற்றியில் குந்திக்கொண்டாள்.

இவ்வளவு காலமும் தன் மகனை எப்படியோ காப்பாற்றி வந்திட்டேன், தான் இறந்து விட்டால் அவனுக்கு யார் ஒத்தாசையா இருப்பார்கள் என்ற யோசனையில் நாளும் பொழுதும் முழுகிப்

போயிருந்தவளுக்கு ஆறுதலான ஆனந்தமும், தெம்பும் தைரியத்தைக் கொடுத்ததால் அயலவர்களின் கேலிக்கும், கேள்விக்கும் பதில் கொடுப்பவளாக இருந்தாள்.

பக்கத்து வீட்டு டெசியக்கா திருந்தாதிப் பூசை முடிந்து வீட்டுக்குள்ளிருந்து கிமோனாவுடன் வெளியில் வந்தவள் மேரியம்மா இருக்கும் இருப்பைப் பார்த்து நாடியில் கைவைத்துச் சிரித்தாள். திருந்தாதிப் பூசை முடிந்து வரும்போது தன்ர வயது பெண்கள் அளந்து கொட்டிய விமர்சனங்களையும் மேரியம்மாவிடம் சொல்லிவிடத் தத்தளித்தாள். சூசையின் கல்யாணம் பற்றிய உரையாடலாகவே அத்தனையும் இருந்தன. மேரியம்மாவின் உள்ளத்தில் ஒரு பெருமை... உணர்ச்சியின் உள்ளோட்டம் ஓடிச் சிலிர்த்தன. அன்று அவளது சின்ன இதயம் விரிந்து பறந்து ஊர்சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தன. கொட்டாங்காய் மரத்தின் கீழிருந்த சூசையின் மனசுக்கு..... இண்டைக்கு வலை பொத்த சரிப்பட்டுவருமாப்போல் இல்லை. அவனது இதயத்தில் பலவிதமான உணர்ச்சிகள் கிளர்ந்தெழுந்தன. அவனை மீறிய வேகத்தில் சந்தோசக் கோடுகள் மிகைப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. திடீரென நிமிர்ந்து பார்த்ததும் சட்டென்று தலையைக் குனிந்து கொண்டான்...

சூசையை நோக்கி ஜேக்கப்பற்ற கடை வாங்கிலிருந்த மரியான் வந்து கொண்டிருந்தான். சூசையின் கல்யாணப் பேச்சு மரியானின் மனசிலும் மாற்றத்தை உண்டுபண்ணியிருந்தன. சூசையின் முகத்தில் திருமணக்களை தென்பட்டது. சூசையின் நாணத்தை வாசலோடு பவளமும் நகை மலரப் பார்த்தாள்! மரியான் சூசையின் பக்கத்தில் வந்ததும் பவளமும் வாசலை விட்டு வெளியில் வந்துநிற்க, இருவரையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்த சூசை வெட்கத்தில் தலைய மெல்ல ஆட்டினான். இருவரது கண்களும் கருணை மேலிட நோக்கின. யார் யாருடன் முதலில் கதைப்பது? என்ற தவிப்புத் தத்தளித்து நின்றது. மரியான் சூசையிடம் தன்னுடைய தவறுகளுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டான். மனைவி பவளத்துடன் அன்பாக இருப்பதாகவும் சொல்லிவிட்டு, பவளத்தின் சிரிப்போடு சேர்ந்து அவனும் சிரித்துக் கொண்டான்.

இருவரின் தெளிவான, அன்பார்ந்த புன்னகையில் முழ்கிய சூசையின் இதயத்தில் சூழ்ந்திருந்த பாரமெல்லாம் குறைந்து மனசு லேசாக இருந்தது.

அவர்களை ஆசீர்வதிப்பது போன்ற வார்த்தையில்,

"சரி... சரி, நடந்தவைகளை மறந்து... நல்லபடியாக குடித்தனம் நடத்தினால் அந்த இறைவனுக்குத் தோத்திரம்"

அன்பொழுத "அண்ணை உங்கட கல்யாணத்திற்கு நாங்கள்தான் முன்னின்று எல்லா அலுவல்களையும் கவனிப்போம்"

என்று இருவரும் சேர்ந்தாப்போல் சொன்னார்கள். பவளத்தின் அங்க அசைவில் பூமியும் குலங்கிச் சிலிர்த்தது. அவர்களும் சகோதரர்களானார்கள். கல்யாணத்திற்கு ஊரே ஒன்று கூடிவிட்டது.

திங்கட் கிழமைகளில் வெள்ளனயில் வாற பொன்னரைக் காணாத உள்வாதை சூசைக்கு உபத்திரத்தைக் கொடுத்தது. வானம் மந்தகாரம் கொண்டது. ஒளியை இருள் படலம் விழுங்கிக் கொண்டது. சின்ன அலைகளின் சீரிசை மெதுவாக ஒலித்தன. தென்னங்கீற்றுக்களின் அசைவில் ஆறுதலிருந்தது. பூவரசுகளின் இலைகளும் பட படத்தன. சனங்களின் நடமாட்டம் கூடிக் குறைஞ்சு கொண்டிருந்தன. எங்கோ ஒரு இடத்தில் நிலமதிரும் சத்தம்.....

ஒரு குறாவளிக் காற்று சுழிச்சு அடிச்சது போலிருந்தது.. சனங்கள் சிதறி ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். பதறிவந்த சம்மாட்டி ராசநாபகம், "டேய் மடையா சூசை சனமெல்லாம் கோவெனக் கதறிப் பதறி ஓடுதுகள், வலையைத் தூக்கி எறிஞ்சிட்டு காலைப் பூட்டிக்கொண்டு எழும்படா. நான் என்ற புள்ளைகுட்டியப் பார்க்கிறேன்" பதறித் துடித்து காலைப் பூட்டி. . . . எழுந்தான்.

ஒருகண நேரத்தில் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையிலிருந்து அடிச்ச செல் சூசையின் பக்கத்தில்! நிலம் அதிர்ந்தது, கொட்டாங்காய் மரமும், பூவரசும் சரிந்து விழுந்தன. சிதறி ஓடிக்கொண்டிருந்த சனக்கூட்டத்தின் எண்ணற்ற குரல்கள் சத்தமாக ஒலித்தது. சனங்களும் கழுத்துகளை எட்டிநீட்டி குதிக்காலில் எழும்பி எழும்பி நின்று கொண்டனர். அவன் உடல்கிட்ட யாருமே நெருங்கவில்லை.

சடலமாக இருந்தாலல்லவா நெருங்குவதற்கு! சதைக் குவியலாக அல்லவா கிடந்தது.... மேரியம்மா அந்தக் கூட்டத்துக்குள் ஊடுருவி வந்துவிட்டாள்! முதலில் பக்கவாட்டில் நடு நடுங்கி நின்று பொன்னரைக் கண்டுகொண்டாள்.... சொல்லியழ வார்த்தையின்றித் தலை தலையாய் அடித்தமுது கொண்டாள். அவர்களது பாசத்தாடிப்பு சுற்றம்குழி நின்று

சனங்களையும் அழகையில் முழுகடித்தது. கொச்சத்தனமான தூசண வார்த்தைகள் அங்காங்கு கேட்டன.

யாழ் கோட்டையிலிருந்து செல்லடிக்கும் கோழைகளான இராணுவத்தின் குரல்வலையை நசுக்கிடத் துடித்தனர் கொதித்தனர். அழுதாள் சுற்றி நின்று சனங்களின் தேகம் நடுநடுங்க அழுதாள் அஸ்தமனமாகும் ஆதவனே இனி இந்தப் பூமியின் விடிவு எப்போது? இறுதி முச்சுவிட்டு அழுதாள். கணநேரத்தில் அவள் குரலும் அடங்கிவிட்டது. சுற்றி நின்று சனங்களின் வாய்களும் மூடிக்கொண்டன....

கடலோரம் வீசியகாற்று காலத்தின் தேவைக்காய்

கவலைக்குரியதாக வீசிற்று

நிறைவேறாத ஆசைகளோடு நிம்மதியாகத் துங்கிவிட்டனர்.....?

மனிதமிருகங்கள் துவிய விதையால் மனிதர்களே மாண்டுவிட்டார்கள்.

சூசையம்போன்ற அங்கவீனர்களின்

நிலைமையைச் சிந்தித்தும் பார்ப்போமா?

நம்தாய் மண்ணில்.....

காற்று அடங்கிவிட்டது.

உள்ளத்தில் மிட்டும்

★ தாய்நாட்டை பிரியும்போதும்
 தாளாத பாசத்தின் எல்லையின் போதும்
 மீளாத சோகத்தில் புகலிடம் கோரியபோதும்
 நிறைவான நட்பின் மகிமையின் போதும்
 பிரெஞ்சு தேச வீதிகள் தோறும் அலைந்து
 களைத்துக் கிடைத்த வேலைப்பளுவின் போதும்
 நிறமாறிய காதலும் காதலின் பிரிவும்
 நிர்க்கதியான நிலையும் தவிப்பும் அவலமும்
 நினைப்பும் நிதர்சனமும் நிறைந்தனவே
 உள்ளடத்தில் மட்டும்★

உள்ளத்தில் மட்டும். . . .

விடியவெள்ளண முற்றத்தின் நடுவே கிளைபரப்பி, அடர்ந்து, மெல்லியதாய் அனுங்கும் வேம்பின் இலைகளின் சுகத்தில், நிழல் நீந்தும் அடியில் குந்தியிருந்தவள் கூர்ந்து கூர்ந்து "சுளகில்" பரப்பிக்கிடக்கும் எள்ளுகளிடையே விரல்கள் நெருடி-நெருடி கலப்படத்தை தேடிக்கொண்டிருந்தாள் "பார்வதி".

அரவிந்தன் நேற்றிரவே ஆசையாக கேட்டுவைத்தான்.

"அம்மா நாளைக்கு எனக்கு எள்ளுருண்டை செய்து தாங்கோம்மா". ஒரேஒரு பிள்ளை, செல்லமா வளர்த்த பரம்பரைச் சொத்து. தகப்பனைப்போன்று ஆறடி உயரம். ஒட்ட வெட்டப்பட்ட முடி, சிரித்த முகத்தோற்றம் தாயையே உரித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஜீ.சீ.ஈ உயர் வகுப்புவரை படித்துக் களைத்திருந்தான். பரீட்சையில் தேறவில்லை என கவலைபூசிய முகம். தன்னுடன் ஒன்றாக படித்தவர்கள் பல்கலைக்கழக வாசலால் போய்வருவதை பார்த்துத் தினந்தினம் மனதில் கனத்த சோகம் இழையோடியிருந்தவன், நாட்டில் நடக்கும் சண்டித்தனங்களை கண்டும் கேட்டும் கொதித்தெழுந்தவன், தாயின் உதிரத்தை இராணுவம் மிதிக்கும், பூட்ஸ் கால்களின் கொடுமையும், கவச வாகனங்களின் ஏற்றத்தின் தகிப்பும், கோழைகளாய் ஒளித்திருந்து அடிக்கிற செல்லும், வான்குண்டுகளின் அனர்த்தனங்களும், நிலம் அதிரும் அதிர்வேட்டுச் சத்தங்களும், ஏறித்தாழும் பெருமுச்சுகளாய் கலந்து நிற்கும்.

அரவிந்தனின் அறையில் எந்நேரமும் விளக்கு எரிந்துகொண்டே இருக்கும். உலக நடப்புகள், பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள், தாய்மண்ணை எவ்வகையில் செழிப்புள்ள பூமியாக மாற்றலாம் என்பது பற்றிய புத்தகங்கள் இவைதான் இவன் அதிகமாக புரட்டும் பக்கங்கள். இரவில் கண்விழித்துப் படித்தகாலம், பாடசாலைப்பாடம் சம்பந்தமான காலம், இன்று இவன் எந்தநேரமும் புத்தகமும் புறுபுறுப்புமாகத்தான் இருக்கிறான். வீட்டைவிட்டு வெளியே போய்வரும்போது சீற்றத்தின் கீறுகள் கிளர்ச்சிக்கு உந்துகிற வேகத்தில் வருவான்.

"என்னடா அரவிந்தன் என்ன பிடிச்சிருக்கு உனக்கு? வெளியில் போய்வரும் ஒவ்வொரு நாளும் சீறிப்பாயுறாய்?"

நெற்றிமுட்ட கேட்டுநிற்கும் தாய்க்கு பொய்யான வேடம்போட்டு சிலுப்பிச் சிரித்துத் தப்பிவிடுவான்.

பாசபூமி, மாசற்ற கறையற்ற புனிதமான போராட்ட நெறிமுறையால், கொடுமைகள் களைந்து புதிய பூமியாய் பரிணமிக்கும்நாள் வரவேண்டும்! அப்போதுதான் இறப்புகளுக்கும், இழப்புகளுக்கும் சத்திய தரிசனம் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும். காவியக் காட்சிகள் காகிதங்களோடு நின்றுவிட்டன. சுயதேசம்தேடி களம்நோக்கி எல்லைகள்தேடி வெற்றியடையும் காலம் என்றுவரும்.? தனிமையில் அரவிந்தன் கண்களிலிருந்து கொப்பளிக்கும் கண்ணீர்வெள்ளம், கேவல் குரலில் அமைதியாக விம்மித்தாழும் நெஞ்சம் . அரவிந்தன் அறைக்குள்ளிருந்து காணும் காட்சி.

"டேய்! அறைக்குள்ள இருந்தது காணும். வெளியில் வந்து கைகால் முகத்தை கழுவிற்று திரும்பப் போய் அடைபட்டுக்கிடவடா!"
புவனேஸ்வரன் சொல்கேட்டு சிலிர்த்தான். தகப்பனின் சொல்லுக்கு மறுத்துரை பகர்ந்தது கிடையாது. பாசம் எத்தகைய வலுவானது என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு அவன் தாயும் தந்தையும்.

புவனேஸ்வரனை தெரியாதவர்கள் புத்தூரில் என்ன அயலூரிலும் கிடையாது. உழைப்பால் முன்னுக்கு வந்தவர். பலவிதமான வியாபாரங்களின் நுணுக்கமும் விவேகமும் இவரிடம் சங்கமமாகியிருந்தன. சொந்த மாமன் மகளையே கல்யாணம் செய்திருந்தார். கல்யாணத்திற்கு பின்பு அர்விந்தன் பிறந்த ராசியுடன் பார்வதி கொண்டுவந்த சீதனக்காணியில்தான் இவர்கள் வாழ்வு சீர்பெற்றது. வாழைத்தோட்டம், மிளகாய், வெங்காய விளைச்சல் காணிகள்.

ஊரார் பார்த்து இன்றும் பொறாமைப் படக்கூடியதாக செழித்து நிற்கிறது. புவனேஸ்வரன் தானுண்டு, தன்வீடுண்டு என்று முடங்கிவிடாது; ஊராரின் நன்மை -தீமைகளிலும் பங்கெடுத்துக் கொள்வதில் படுகூரன். தனிமையும், அழகையும், வறுமையும் சோகமும் உள்ள வீடுகளில் கேள்வி நியாயமற்று புகுந்துகொள்வார். ஆறுதல் வார்த்தைகளால் வசியப்படுத்தியும், துன்பச்சக்கரத்தில் சுழல்பவர்களின் துயர்நீக்க பணஉதவியுடன், மனதை சனத்திடம் பெரிதாக்கி காட்டுவார். பெயர்சொல்ல வாழ்பவர்.

"என்னடி பார்வதி இந்த வெள்ளணயில் வேம்புக்கு கீழ இருந்து குனிஞ்சு

குனிஞ்சு எழும்புறாய்? இவ்வளவு நிதானமாக என்ன திரவியத்தை தேடுறாய்?"

அன்போடு கலந்த ஆத்திரமும் புவனேஸ்வரன் முகத்தில் தென்பட்டது. "புள்ளை ஆசையா கேட்டானப்பா எள்ளுருண்டை, உரலிலை போடமுன்னம் கண்டது கடையது ஏதும் கிடக்கா எண்டு தட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறனப்பா".

"அது கிடக்கட்டும் முதலில எனக்கு தேத்தண்ணியை போட்டுத் தந்திட்டு போயிருமேன்!"

"ஏன் நீங்கள் போட்டுக் குடிச்சா குறைஞ்சா போயிருவீங்க?"

"உன்ர கையால போட்டா குடிச்சமாதிரி இருக்கும் அதுதான்"

"இதிலை ஒண்டும் குறைச்சலில்லை! நான் உரலிலை எள்ளைப் போட்டுட்டன் இனி விட்டுட்டு வரஏலாது"

"எடி அறுவாளே! உலக்கையை எடுத்து வேம்போடை சாத்திப்போட்டு, உரலை சுளகாலை மூடிப்போட்டு வாவன்றி"

"இதென்ன பிடிவாதம், எதைப்பிடிச்சாலும் ஒற்றைக்காலிலை நிக்கிறதான் உங்கட திமிர்."

குண்டி மணலைத்தட்டியபடி பதில் வந்தது.

"ஓம் ஒற்றைக்காலிலை நிண்டதாலைதான்ரி உன்னை கலியாணம் கட்டினன்"

திரும்பிப்பார்த்த பார்வதியின் திருகுவிழிகள் உருண்டன. பார்வதியின் உருண்ட விழிகளை பார்தபடி அடுத்தவீட்டு ஆனந்தனின் தென்னையில் ஏறியவன் நடுமரமாய் ஒட்டி நிற்பதை கண்டுகொண்டார் புவனேஸ்வரன்!.

"பார்வதி இவன் எத்தி..... எத்தி ஏறிவிட்டு ஆந்தையைப்போல அங்குமிங்குமா கீழ எதை கொத்தப் பாக்கிறான்?"

சந்தேகம் மனசில் மோதிச் சிலிர்த்தது!

"எடி பார்வதி தென்னையில் ஏறிய கறுப்பன் ஏன் நடுமரமாய் ஒட்டிநின்று.. கீழ...கீழ பாக்கிறான்?" பார்வதி கறுப்பனைக் குத்தப் பார்த்தபடியே

"இந்தக் கிருசகெட்டவன் இன்று நேற்றா? தினமும் இப்பிடித்தானுங்கோ, அயலட்டைப் பெண்பிரசுகள் குறுக்குக்கட்டோடை நிண்டு குளிச்சு முழுகுறதைப் பாக்கிறான்" பார்வதி சொல்லி முடிக்குமுன்னே புவனேஸ்வரனின் அடைச்ச குரல் தென்னையில் மோதி எதிரொலித்தது.

"டேய் வடக்குக் கறுப்பா! ஏறுறாயாடா? அல்லது கிணத்தடி

வளவுகளை மேயுறாயாடா?"

குரல் குண்டு பாய்ந்தது போலிருந்தது கறுப்பனுக்கு.

"இல்லையண்ணை என்ற பாளைச் சீவற கத்தி விழுந்திட்டிடுது, அது எங்க கிடக்கெண்டு தேடுறன்."

"டேய் மடையா! நான் உன்னைப்போல பலபேரை பாத்திட்டன், இந்தச் சொத்திச்சேட்டையை இங்கின வைச்சிக்காதே, உன்ர இரண்டு கத்தியும் உன்ர நாரிப்பட்டியிலை கிடக்கு. அதுக்குக் கீழ் முட்டியும் தொங்குதடா. ஏன்ரா சேட்டையா விடுகிறாய்?"

குரல் வன்மையில் நடுங்கி நாக்குத் தெறிக்க நாரிக்கயிற்றின் எத்தலோடு ஏறிக்கொண்டிருந்தான் கறுப்பன். "சேவலால்தான் கூவமுடியும், கோழிகள் என்றும் அடைகாக்கத்தான் செய்யும்".

புவனேஸ்வரனுக்கு இன்றுதான் வெளிச்சது கறுப்பனின் காவாலித்தனம்.

"நாளைக்குப் பாக்கிறேன் ஒருகை பார்வதி"

என்றபடி குரல்கொடுக்க எழுந்தநாவில் தடங்கல். தொப்பென்று நிலம் அதிர்ந்த சத்தம்! புவனேஸ்வரனையும்-பார்வதியையும் சொக்கி நிற்க வைத்தது. தென்னையில் ஏறிய மாங்கா மடையன் திண்ணையில் விழுந்திட்டானோ?

இருவரதும் அதிர்ச்சி மறையுமுன் வாசல் படலையில் கேட்ட ரிங்.....ரிங்.... சத்தத்தில் விடுபட்டனர். புவனேஸ்வரன் தபால்காரனிடத்தே போகுமுன்னம் பார்வதியின் முகபாவத்தை உன்னிப்பாக தன்னிச்சையாகப் பார்த்தார்....!

தபால்காரனின் பெல் சத்தம் என்பதை ஊகித்துக்கொண்ட அரவிந்தன் அறையை விட்டு வெளியே வந்து முற்றத்தில் நின்று தடுமாறினான். தகப்பனையும் தாயையும் மாறிமாறி பார்த்தான். தபால்காரனை எதிர்பார்த்து இருக்கிறான் என்பதை பார்வதி புரிந்துகொண்டாள். கடிதத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும் அவசரத்திற்கு என்ன காரணம் என்பதை மட்டும் கிரகிக்க மறந்துவிட்டாள். பிள்ளைப் பாசம்.

"மகனே! உனக்கேது கடிதம், ஆற்ற கடிதத்தை எதிர்பார்த்து இந்தக்கெதியாய் துள்ளிப் பாஞ்சுவந்தனி?" என்ற கேள்வியை மட்டும் கேட்டுவைத்தாள். அரவிந்தன் தாயின் கேள்விக்கு வேண்டிய மட்டும் பொய்சொல்லலாம் என்பதையும் தெரிந்தும், புரிந்தும் கொண்டவன்.

அம்மா.....என்று தேனொழுக இழுத்துக் குழைந்து தாயின் வலக்கையை தூக்கி ஆட்டினான். அவளும் செல்வ மகனின் சேட்டையில் சொர்க்கலோகத்தை கண்டாள்.

"இப்ப என்ன? உன்ர கடிதத்தை கொப்பாவிட்ட இருந்து பறிச்சுத் தரவேணும். அதுதானை?"

குலுங்கிச் சிரித்தபடி படலையை நோக்கி நடந்தாள். அதற்குள் ஊர்ப் புதினமொன்றையும் தபால்காரனிடம் கேட்டுத்தெரிந்து சந்தேக விடுபாட்டின் சங்கடத்தை போக்கிட எகிறி நின்றார் புவனேஸ்வரன்.

"டேய் தம்பி தங்கேஸ் நேற்று என்னடா சனத்தினர் பேச்சுக்கள் பலாலி ஆமிக்காறன் மேல் அமளியா அப்பிக்கொண்டிருந்தது! காற்றுவாக்கில இஞ்சாலையும் வீசிச்சு"

அயலூர்புதினம் அறிவது அவருக்கு முக்கியமானது. எந்தஊர்ப் பிள்ளையானாலும் புதிய வரலாற்று நாயகர்கள் அவர்கள்தானே என்ற ஏற்றம் எப்போதும் ஏணிபோல் நிற்கும் புவனேஸ்வரனுக்கு.

"அண்ணை நோட்டுகளும் சரியில்லை, நான் வடக்குப்பக்கம் போகவேணும், வழமைக்கு மாறாக இண்டைக்கு நேரமும் பிந்தியிட்டுது அண்ணை, உங்களுக்குத்தானே ஒண்டுக்குப் பத்தா எத்தினையோபேர் நியூஸ் கொண்டுவந்து தருவாங்கள்"

அவனது அவசரம் பரமேஸ்வரனை விட்டு கழன்று கொள்ள வேண்டும் என்பதாகவே இருந்தது. செய்தியை தொடங்கினால் மனிசன் விடுத்து விடுத்து கேக்கும், என் உத்தியோகத்துக்கு வம்பா வந்து முடிந்துவிடும். தயங்கிய தபால்காரன் புவனேஸ்வரனின் சைக்கிள் கரியல் பிடியைகண்டு மேலும் மிரண்டான். இவர் பிடியை விலக்க பத்துப்பேர் வந்தாலும் முடியாது. சாடையா விசயத்தை கக்கிப்போட்டு பறந்திட வேணும் என நினைத்தான். இந்த நேரம் பக்கத்துவீட்டு கமலா வேலியால் தலை காட்டினாள்.

அரவிந்தன், அரவிந்தன், முன்றுமுறை குரல் கொடுத்தாள். முற்றத்தில் நின்ற அரவிந்தன் தலையை மேலெழுப்பிப் பார்த்தான். என்ன என்று கேட்கும் தோரணையில் நிமிர்ந்த பார்வதியும் திரும்பிக் கேட்க வாயெடுக்குமுன் கமலாவின் குரல் அனுங்கியது.

"பார்வதியக்கா அரவிந்தனை இஞ்சாலை ஒருக்கா அனுப்பி வைக்கிறியளா?"

தபால்காரனும் தலைசாய்த்து ஒரு பார்வையைத் தொலைத்தான்.

புவனேஸ்வரன் கண்களும் ஒருதடவை மின்னி நூர்ந்தன. மேலும் சம்பவத்தை தொடர சற்றுநேரம் அமைதி நிலவிற்று. பார்வதியின் அழகில் சொக்கிய தபால்காரன் செய்தியை தொடர்ந்தான்.

"அண்ணை! உயிரை கையில் பிடிச்சுக்கொண்டு உலவுற ஆமிக்காறன் தானே! அவன் என்னத்தை கண்டாலும் புலி எண்டு கில்கொள்ளுறான். வீதியோரப் பத்தைகள் சிலும்பினால் பயம், தனியா போறவன் பொக்கற்றுக்குள்ள கைய வைச்சுக்கொண்டு போனால் பயம், பள்ளிக்குடம் போற பிள்ளையளின்ர ரிபன் கரியரை கண்டாப் பயம்.... மொத்தத்தில் தமிழனை கண்டாலே அவனுக்கு பயம். நேற்றைக்கு பின்னேரம் சிவத்தான்ர தேத்தண்ணிக் கடைக்கு முன்னால பொடி பில்லிங் முடிஞ்சு வந்த பெடியள் நாலுபேர் ஒண்டா நிண்டாங்கள். ஆமிக்காறன் ரெலஸ்கோப்பால எங்கையோ இருந்து பார்த்திருக்கிறான். பொடியளின்ர கையிலை இப்பத்தையே மொடேன் பாக்குகள் தெரிஞ்சிட்டது, பிச்சப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்திட்டான். . . . அண்ணை கரியலை விடுறீங்களா?"

"டேய் மடையா அப்புறம் என்னடா நடந்தது?"

"பெடியளும் ஓடாமல் நிண்டிட்டாங்கள்! மடியில் கனமிருந்தா தானே வழியில் பயமிருக்கிறதுக்கு? ஆமிக்காறனுக்கு ஆத்திரம். ஜீப்பாலை இறங்கினதுதான் தாமதம், கையில் வைச்சிருந்த எல்லாத்தாலையும் அடிச்சிட்டுஅவன் சிவத்தான்ர தேத்தண்ணிக் கடையையும் அடிச்சு நொருக்கீட்டு போயிட்டாங்கள். தலைமுறை உயிர்கள் இப்ப பெரியாஸ்பத்திரியில் ஊசலாடுவதா வதந்தி. என்னை விடுங்கோண்ணை, என்ர உத்தியோகத்தை செய்ய"

எழும்பி வலக்காலை பெடலில் வைத்து ஓம்முருகா என்றபடி மிதித்தவன் சந்தி திரும்பி பருத்தித்துறை வீதியால் போய்க்கொண்டு இருந்தான். புவனேஸ்வரன் முகத்தில் கறுப்புச்சாயம் பூசப்பட்டிருந்ததை கண்ட பார்வதி அரவிந்தனை அரவுணைப்போடு பார்த்து வந்தாள். புவனேஸ்வரன் கடிதத்தின் இருபக்க விளிம்பிலும் உயர்த்திப் பிடித்தபடியே, ஓரக்கண்ணால் பார்வதியின் முகத்தை படம்போட்டபடி உதடு மேலெழும்பாத 'சின்னச் சிரிப்போடு உள்ளே போய்க்கொண்டிருந்தார். பார்வதி தன் பூவிரித்த இதம் உடம்மென்று உருமாற பின் தொடர்ந்தா.

பதிவுத்தபால் என்பதால் அரவிந்தனின் பயணம் சம்பந்தமான கடிதமாக கீக்ஸ்ரீயன்

இருக்கலாம் என்ற சஞ்சலமும் இருந்தது. புவனேஸ்வரனின் திடீர் மனமாற்றம் பார்வதிக்கு சங்கடமாகவும் பட்டது. தபால்காரன் ஆமிக்காரன்ர அட்டகாசத்தை சொன்னதும், பெற்ற பிள்ளையின் புதிய எதிர்காலத்தை கொம்பியூட்டரில் போட்டுட்டார் போலகிடக்கு. மனிசன் ஏதாவது சொல்லிட்டு கதையை தொடர்வார்.. என்பதையும் ஏக்கத்தொடு எதிர்பார்த்து நின்றாள். மலைபோல் துன்பம் வந்தாலும் அசையாதாவர் மௌனித்திருப்பது கவலையைக் கொடுத்தது பார்வதிக்கு. கடிதத்தை உடைத்த புவனேஸ்வரன் புருவங்களை எழுப்பிப் படிக்கத் தொடங்கியபோது வலப்பக்கமாக நின்ற பார்வதி எக்கி.....எக்கி விழுந்தாள். பார்வதியை கீழ்பார்வை பார்த்தபடி

"அரவிந்தன் உள்ள இருக்கிறானே?"

"அவன் பக்கத்து வீட்டு கமலா கூப்பிட்டு அப்போதையே போயிட்டான், நீங்க படியுங்கோவன் பெலனா. அதுக்கு முதல்ல இதையும் கேளுங்கோ! அரவிந்தனை அங்கால விட எனக்கு விருப்பமில்லை. அந்த பெடிச்சி சீதாவின்ர சிரிப்பும், பார்வையும், போக்கும் விழுங்கி எடுத்திடுவாள் போல , பயமாகவும் இருக்குங்கோ"

தமிழனை விட்டு பிரியாத சாதிச் கௌரவம் சூழ்ந்திருந்தது. இப்போதைக்கு கமலாவின் உதவிதான் தேவையென்ற சுயநலப்போக்கும் சுண்டிச் சுண்டி சுயகௌரவத்தை மறைத்துக் கொண்டது. கணவனை இழந்த கமலாவிற்கு புவனேஸ்வரன் பணஉதவிக்கரம் நீட்டியதால்தான் அவளது மகன் தவேந்திரன் பிரான்சுக்குப் போக முடிந்தது. அந்த உதவியின் நன்றிக் கடனாகத்தான் அரவிந்தனை புவனேஸ்வரன் பிரான்சுக்கு அனுப்பிவைக்க முடிவுசெய்தார். இதையே சாட்டாக வைத்து சம்பந்தம் பேசவந்தால்!? என்றபயம் பார்வதிக்கு. அப்படிச் செப்படிவித்தை காட்டவந்தால் அவளின்ர குரல்வளையை பிடிச்சு திருகிவிட மாட்டேனா? அவள் என்ன நாங்கள் என்ன? எனும் எண்ணம் அவளுக்கு. இப்போதும் வெறி முறியவில்லை. தமிழ்ச்சமூகத்தின் சாதித்தடிப்புகள், தழும்புகள் மாறாத வடுக்களாகவே மறைந்திருக்கின்றன. சமதர்மத்தின் சுயருபங்கள் காதல் கல்யாணம், சமபந்திப்போசனம், ஆலயவழிபாடுகள் மூலந்தான் வெளிப்படுகின்றன. இந்த வரண்ட நிலைகள் முற்றாக மாறும்போதுதான் தமிழ்மண் முற்றாக வளர்ச்சி பெறும்.

பார்வதியின் முகபாவத்தை பார்த்த புவனேஸ்வரன்

"எடியே? நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்று எனக்கு தெரியுமடி. இப்ப நான் சொல்லுறன் அதுகள் நல்லதுகள், நல்லதைத்தான் எண்ணுங்கள். இப்ப இருந்துபார் அதுகளிட்டை இருந்து வாற செய்தியும் நல்லதாத்தான் இருக்கும்".

பார்வதி "கந்தாபோ! முருகா!! முருகா!!!" என்று இரண்டு கைகளாலும் கன்னங்களில் குத்திக்கொண்டாள். புவனேஸ்வரன் புதிய வரலாறு படைக்கப்போகிற பேராசிரியர்போல கடிதத்தை நெஞ்சுக்கு நேரே உயர்த்தினார். பார்வதி தனது வலதுபக்க அரைவாசி உடம்பை புவனேஸ்வரனின் இடதுபக்க அரைவாசி உடம்போடு சேர்த்து ஏறி இறங்கித் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கடிதத்தை படிக்கத் துடித்த வருக்கு உடம்பின் சூடேற்றம் கூட்டிப் பெருக்கிக் கழித்து விடத் துடித்தது. ஓரக்கண்ணால் அவளைப் பார்த்துவிட்டு கடிதத்தில் நிலைகுத்தினார். அவள் வலதுகைகளால் அவரது நடுவயிற்றை வருடினாள். புவனேஸ்வரனின் உணர்ச்சி நரம்புகளில் ஒன்று அறுந்து துடிப்பது போலிருந்தது.

"பார்வதி நான் கடிதத்தை படிக்கவா? அல்லது முதலிரவுக்கு ஆயத்தப்படுத்தவா?"

திடீரென விலகியவள் பதறித்துடித்து

"ஐயோ முக்கியமான விசயத்தை படியுங்கோ"

"எங்கை பழையபடி கிட்டவா பார்ப்போம்"

புவனேஸ்வரனின் தேக உஷ்ணத்தை பலகாலம் அனுபவித்துத் தேர்ந்தவள் திரும்பக் கிட்டப்போக வெட்கப்பட்டவளாய் விறாந்தையில் கிடந்த நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டாள். புவனேஸ்வரன் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தபடியே கடிதத்தை படித்தார்.

அப்புடன் புவனேஸ்வரன் அன்னலுக்கு!

நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி அரவிந்தன் பிராணக்குப் போவதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்துவிட்டேன். இருபத்துமூன்றாம் திகதி இரவு பத்துமணிக்கு விமான ரிக்கற் போட்டிருக்கிறேன். இக்கடிதத்தை தந்தியாகப் பாவித்து உடன் புறப்பட்டு வாருங்கள். பான்போட்டும் பிரச்சனை எதுவுமின்றி கிடைத்துவிட்டது. அரவிந்தனை அழைத்துக்கொண்டு காரிலாவது புறப்பட்டு வாருங்கள். மிகுதி நேரில். நன்றி.

இப்படிக்கு,
திரவியம்.

கொழும்புக்குப் போனவன் இரண்டு மாதமாக எதுவித பதிலும் போடாமல் இருந்தான். புவனேஸ்வரன்-பார்வதி மனதில் சந்தேகம் கருக்கொண்டது.

"ஏஜென்சிகள் பற்றி இசக்குப் பிசக்காக கதைக்கிறாங்கள். இவன் தின்னவேலித் திரவியம் என்ன தில்லுமுல்லு பண்ணப்போறானோ! காசைக் கொடுத்திட்டம்"

என யோசனையில் இருந்தவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி கரைகடந்து அலைமோதியது. பின்கொல்லைப் புறத்தால் போன அரவிந்தன் முன்படலை வழியாக உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் முகத்தில் முன்பு இருந்த மகிழ்ச்சியை காணவில்லை. சாய்வு நாற்காலியை விட்டெழுந்த புவனேஸ்வரனின் பார்வையில் இரக்க சுபாவம் சுடர்விட்டது. பிரான்சுக்கு அரவிந்தன் போகும் விடயங்களை கமலா கக்கிவிட்டிருந்தாள். அரவிந்தன் பிரான்சுக்கு தன் மகன் தவேந்திரனிடம் போவது அவளுக்கு இரண்டு விதத்தில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை கொடுத்து விட்டிருந்தது.

தூய்மையான அன்பு துயரமான நிகழ்வுகளும் காரணமாகிவிடுவது உண்மை. உன்வழி என்வழி என்ற போக்குகள் பலரிடம் பதுங்கிப் பாய்கின்றது. அரவிந்தன் மனத்தை திடப்படுத்திக்கொண்டான். பொதுவான நீதியின் பக்கம் நிற்குகொண்டான். சற்றுநேரம் தென்பட்ட கடுகடுப்பு, பல்நெருமுதல், முழி பிதுக்கங்கள் மறந்து பாசமுடன் தாய் தந்தையரைப் பார்த்துச் சிரித்தான். தாய் மண்ணிலிருந்து சேவையாற்ற வேண்டும், புதிய போர்ப்பரணியின் பாடலை பாடவேண்டும். உயர்ந்த இலட்சிய வேள்வித்தீயில் குதித்துள்ளவர்களின் தியாகத்தின் சுடர் பரப்ப வேண்டும். எண்ணற்ற தியாகங்களை இங்கிருந்து மண்ணுக்கும், மக்களுக்கும் செய்யமுடியும்... என்ற எடுப்புத் தோற்றத்தோடு வீரமும், விவேகமும் நிறைந்து காணப்பட்டவன் மௌனமாக சிரித்து நின்றான்.

புவனேஸ்வரனின் குறுகிய விழிகள் அகல விரிந்தன. பார்வதியின் உதடுகள் திறந்து முப்பத்திரண்டு மல்லிகைப்பூக்கள் பூத்தன. அரவிந்தனை கட்டியணைத்து நெற்றி, கன்னம், நெஞ்சு, தோள் எங்கும் கொஞ்சி குதூகலித்தாள். திடீரென மகிழ்ச்சியின் உயிர்ப்பில் வெள்ளிடி விழுந்தது! கமலாவின் அழகுரல் அவலமாய் ஒலித்தது.

"ஐயோ என்ற பிள்ளையை காப்பாத்துங்கோ! என்ற சீவன

போவிடும்போல இருக்கே! மான்மாதிரி துள்ளித் திரிஞ்சவளை
காப்பாத்துங்கோ"

புவனேஸ்வரன், பார்வதி, அரவிந்தன் மூன்றுபேரும் முன்னாலும்,
பின்னாலும் நாக்குத்தெறிக்க ஓடினார்கள். கமலா மடியில் சீதாவை
தூக்கி வைத்திருந்தபடி அழுதுகொண்டிருந்தாள். நெற்றியில்
சுவர்முலை குத்திய காயத்திலிருந்து இரத்தம் கசிந்துகொண்டிருந்தது.
பதறித்துடித்த புவனேஸ்வரன்

"மகனே ஓடிப்போய் வைத்தியர் வைத்தியநாதனை கையோட
கூட்டிக்கொண்டு வாடா"

என்றார். திரும்பியவன் செக்கனுக்குள் வேகமாக அம்மன்வீதி
கடந்து..... வைத்தியர்வீட்டு வாசலை இழுத்துத் திறந்து மேல்முச்சு
கீழ்முச்சு வாங்க நின்றான்.

பார்வதிக்கு மனப்பயம் நடுக்கத்துடன் உருவெடுத்தாடியது!
புவனேஸ்வரன் தண்ணீர் தெளித்து சீதாவின் மயக்கத்தை
கலைத்துவிட்டு, அவளது இருதோள்முட்டிலும் பிடித்துத்தூக்கி
கதிரையில் இருத்தினார். கமலாவின் ஏக்கம், கலக்கம் தீரவில்லை.
பார்வதியின் பார்வையில் சூட்சுமம் தொட்டுநின்றது. புவனேஸ்வரன்
கமலாவைத் தேற்றினார்.

"இந்தவயதில் இவள் பொடிச்சி மயங்கி விழுகிறாள், நம்ம
காரியத்துக்கு வம்பா வந்து முடிஞ்சிடப் பார்த்துட்டு"

புவனேஸ்வரனுக்கு பார்வதியின் சொல் தூக்கிவாரிப்போட்டது போல்
இருந்தது. பார்வதிமேல் கோபம் கொழுந்து விட்டெரிந்தது. அடக்கியபடி
வெளியேபோய் இருமருங்கும் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வந்தவேகத்தில்
திரும்பவும் பார்வதியின் குரல்விழுந்த பாவம் மேலும் கோபத்தை
தூண்டியது.

"நல்லசெய்தி கிடைக்கிறப்போ இப்பிடி ஒரு சகுனமா?"

வாயில்வந்த அதட்டல் வார்த்தைகளோடு பார்வதியைப் பார்த்து
கர்ச்சித்தார் புவனேஸ்வரன்.

"வாழும்வயசுப் பிள்ளையைப்பற்றி யோசிக்காமல் சகுனமா
பாக்கிறாய்? எங்கையடி இந்த பழக்கம் பழகினி"

ஏறிவிழுந்தவர் எடுத்த கையை அவள் முகத்தில் பதிக்காது கீழே
தொங்கவிட்டார். பார்வதி குனிந்த தலையுடன் மௌனமாக நின்றாள்.
வைத்தியரும், அரவிந்தனும் படலையைத் தள்ளிவருவதை கண்டதும்

க. கிருஷ்ணன்

முனரும் எழுந்து நின்றனர். சீதாவின் கண்கள் சிவந்து அழகிய குமுதம் போன்ற முகத்தை சீரழித்திருந்தன. கேசங்கள் சீரின்றி நாடி, கன்னம் எங்கும் ஒட்டிக்கிடந்தன. நெஞ்சு மெதுவாக எழும்பித் தாழ்ந்தது. நாடியைப் பிடித்த வைத்தியர் திமிர்கொண்டெழுந்தார். நால்வர் முகங்களும் திரும்பித்திரும்பி முழிபிதுங்கின.

வைத்தியர் பேசினார்! "வயசுக்குவந்த பிள்ளை மயங்கி விழுந்தா போதும், உங்களுக்குள்ள மடமைத்தனமான தீர்மானம் எடுத்திடுவீங்க".

வைத்தியரைச் சுற்றிநின்ற நால்வரின் கண்களும் விரிந்து மகிழ்ச்சிப்பெருமூச்சு முகம்முட்டி நின்றது. வைத்தியரிடம் ஏதாவது கேட்டுவிடத் துடித்த புவனேஸ்வரனின் நடிப்புக்கட்டத் துடிப்பை உணர்ந்த வைத்தியர்

"தம்பி புள்ள எதையோ தாங்கிக்க முடியாத செய்தியை கேட்டிட்டு அதையே திரும்பத் திரும்ப யோசிச்சப்போட்டாள். அதனால் வந்த கிறுதிதான். இது வேற வித்தியாசமா ஒண்டுமில்லை"

கமலா கும்பிட்ட கையை எடுத்து நிலத்தில் ஊன்றி உயிர்பெற்றாள். பற்கள் அத்தனையையும் வெளியே காட்டி தன் வளர்ப்பின் வெகுமதியை எண்ணி பெருமையோடு மகிழ்ந்தாள். சங்கடப்பட்டு சந்தேகம் கொண்ட பார்வதி அரவிந்தனைப் பார்த்து பெருமிதம் கொண்டாள். விடுப்பறிந்து ஊர்வம்பளக்கும் போஸ்ட்டர் பெருஞ்சாளிகளுக்கு விளக்கம் அளித்துக்கொண்டு நின்றார் புவனேஸ்வரன்.

வைத்தியர் உள்ளங்கையில் வைத்துக் கசக்கிய மூலிகையின் சாற்றை சீதாவின் நெற்றிக் காயத்தில் ஊற்றிவிட்டு சக்கையை வைத்து காயத்தின்மேல் அழுத்தினார்.

"புள்ள இதை கொஞ்சநேரம் புடிச்சுக்கொள்! காயம் நாளைக்கு இருந்த இடம் தெரியாமல் போயிடும்" என்றவர் குலுங்கி ஒருமுறை சிரித்தார். பூவரசு மரத்தின் கீழ்நின்ற கேள்வி ஞானிகளை பதில் சொல்லி அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பிய புவனேஸ்வரன் வைத்தியரின் தாகத்திற்கு காரணம் புரிந்தவராய் அவரை அன்புடன் அழைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய வளவுக்குள் வந்தார். வெளிமுற்றுத்தின் நடுவில் வேம்பின் கீழ்க்கிடந்த வாங்கில் வைத்தியரை அமரும்படி சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்குள் புகுந்தார். கோழிகள் குஞ்சுகளோடு வளவெங்கும்

கொக்கரித்துக் கொண்டு திரிந்தன. சோலையாய் நிற்கும் வாழைமரங்கள் அசைந்து ஆனந்தம் ஊட்டின. வேப்பமரத்தின்கீழ் வெயிலின் ஆணவம் அண்டமுடியாதிருந்தது. குளிர்ச்சியின் மலர்ச்சியில் குதூகலமாயிருந்த வைத்தியர் புவனேஸ்வரனின் பாவனையை கூர்ந்து நோக்கினார். பின்பு குலுங்கிச் சிரித்தார். புவனேஸ்வரன் பச்சைத்தாள் இரண்டைக்கொடுத்ததும் மேலும் சிரித்தார். சிரிப்பின் இடையே குறுக்கிட்ட புவனேஸ்வரன் தாற்பரியத்தோடு கேட்டார்?

"வைத்தியரே நீங்கள் சொன்னது உண்மைதானைங்க!"

சிரசில் விழுந்த உலக்கை அடிபோல் பட்டது வைத்தியருக்கு.

"என்ன தம்பி இப்பிடி கேட்டுப்போட்டாய்? உயிரைக்காக்கிற இந்த வைத்தியத்தின்மேல சத்தியமா சொல்லுறன் அந்தப் பொட்டப்புள்ளைக்கு வித்தியாசமா ஒண்டும் இல்லை!"

வைத்தியரின் கடவாய் வழிவந்த வீணியைப் பார்த்து புவனேஸ்வரனுக்கு அட்டகாசமான சிரிப்பு வந்தது. மகாதேவி வீரப்பாவின் சிரிப்பையும் மிஞ்சிநின்றார்.

"சந்தேகப்பட்டு சங்கடத்தை தீர்த்துக்கொண்டால்தான் சந்தோசம் மலரும் வைத்தியரே!"

சம்பவம் நடந்துமுடிந்த மத்தியானநேரம், புவனேஸ்வரன் சருகைவேட்டி சால்வையுடன் பார்வதியை பார்த்து பேசினார்.

"நான் ஒருக்கா கோப்பாய் கோவிந்தனிடம் போய்வாறேனும் அத்தோடு நாம நாளைக்கு கொழும்புக்கு வெளிக்கிட வேணும், கோவிந்தனிடத்தில கொடுத்த காசையும் வாங்கிக்கொண்டு, அவன் மலையக கந்தசாமியட சோமசெற் காருக்கும் கதைச்சுப்போட்டு வாறேன் பார்வதி"

என்றபடி திரும்பி அரவிந்தனை பார்த்தவர் சற்றுத்தயங்கி தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டு திரும்பவும் பேசத்தொடங்கினார்.

"தம்பி! இண்டைக்கு வெளியே எங்கையும் போயிடாதே, நாட்டு நிலைமைகள் எந்தநேரம் எதுநடக்கும் என்று தெரியாமல் கிடக்குது! இந்தப் பாழாப்டோறவன் ஆமிக்காறனும், பொலிசும் குற்றவாளிகளாகவே நிர்ப்பந்தம் கொண்டு நடத்துறாங்கள், அவங்கட சண்டித் தனப்போக்கும் பொறுக்க முடியவில்லை, நேற்றிரவு வசாவிலான் சந்தியில நிண்ட பொடியங்களை அடிச்சு காயப்படுத்தினதில்

நாலுபேரும் சீர்ப்பா கிடக்கிறாங்கள்"

இவ்வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் இரக்கமும், கண்டிப்பும் நிறைந்து வந்துவிழுவதை உன்னிப்பாக கவனித்தான் அரவிந்தன். இதயத்தில் ஆழப்பதிந்திருந்த அராஜகக் கும்பலின் மேலான ஆத்திரம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது. தனக்குள்ளாகப் பலதையும் சிந்தித்து ஆழப்பித்துக் கொண்டவனாக முகத்திலும்-மனத்திலும் எந்நேரம் பார்த்தாலும் கடு...கடுப்பும் பல்லு நரும்பலுமாகவே காட்சி கொடுத்தான்.

புதிய சந்ததியின் புத்தெழுச்சி இவர்களை இருந்த இடம்தெரியாமல் மறைத்துவிடும் அந்த நிகழ்வு சரித்திரமாவதை நான் நிச்சயம் இந்த செம்மண்ணில் இல்லாவிட்டாலும்..... கண்ணில் தெரியும் வீரக்காட்சியின் மாட்சியை நிச்சயம் தரிசிப்பேன். இந்த நினைப்பு விழ்களிலும், நெஞ்சத்திலும் எழுந்தது. வேலியில் ஊர்ந்த பல்லி உரத்துக் கீச்சியது. வேம்பின் அசைவும் அந்தநாளை வரவேற்றது. வானமேகங்களும் பன்னீர் பொழியும்நாள் நாங்களும் ஒன்றுகூடுவோம் என்று முழங்கிற்று. தலைநிமிர்த்திப் பார்த்த அரவிந்தன் மனதுக்குள்ளாக அச்சமில்லை, அச்சமில்லை என அசைபோட்டான்.

புவனேஸ்வரன் இராணுவ கவச வாகனங்களால் பாழ்பட்டுப்போன பள்ளங்களை விலக்கி விலக்கி நடந்த களைப்பில் நெற்றியில் வியர்த்த வியர்வையை பூவரசடி பஸ்தரிப்பில் வந்துநின்று ஆள்காட்டி விரலால் வழித்தெறிந்தார். பட..படப்பாக வந்து நின்ற புவனேஸ்வரனை கண்ட சிற்றம்பலம்

"எங்கேயண்ணை இவ்வளவு அவசரம்"

"கோப்பாய் பஸ் பிடிக்கும் அவசரந்தான்"

இருவரும் கல்கலப்பாக பேசிக்கொண்டு நின்றனர். பஸ்தரிப்பு மத்தியானப் பள்ளிகூடம் முடிந்து பின்நேரப் பாடசாலைக்குப் போற சிறுவர், சிறுமியர்கள், ரியூசனுக்குப்போற இளைஞர்கள், கன்னியர்கள் என வண்ணக்கோலமாகக் காட்சியளித்தது. புவனேஸ்வரன் பார்வை பருத்தித்துறைப் பக்கமாக நிலைகுத்தியது. சிற்றம்பலத்தின் உடலெங்கும் நடு..நடுக்கம் பரவி அடிக்கும் சப்தம் புவனேஸ்வரனின் காதுக்குள் கேட்டது. சமயோசிதப் புத்தியை பாவித்தார் புவனேஸ்வரன்.....?

"எடியே பிள்ளையளே! பேய்கள் வருகுது! நீங்கள் ஓடிப்போய்

காந்தன் கபேக்க உள்ளிட்டு பின்வளவுக்கை நில்லுங்கள், அங்க வாறபேய்கள் இங்காலை கோயிலை தாண்டி போனதும் பாடிப்பறந்து வாருங்கள்".

புவனேஸ்வரன் அடைச்ச குரல் காந்தன் கபே பட்டறைக்குள் இருந்தவன் காதுக்குள் நுழைந்தது.

"டேய் காந்தா புள்ளையனை வளவுக்குள்ளை விட்டு கதவை மூட்டடா" டூல் தணியுமுன் திரும்பி

"சிறற்பலம் பயப்பிடாதே, கவசவாகனங்களில் தான் வாறாங்க, லேசில் கீழ இறங்கமாட்டினம், தன்பயத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு வீராப்புப் பேசினார்.

"சொந்த மண்ணில் எங்கட புள்ளையனை ஒளிக்க வேண்டிக்கிடக்கு" பஸ்தரிப்பைக் கடந்து பெருவீதியில் சென்று கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு கவசவாகனமும் கழிந்து போகும் நேரம் புவனேஸ்வரனின் உணர்வில், நெஞ்சில் சம்மட்டி அடியின்தாக்கம். பெருவீதியின் இடது-வலது பக்கங்களில் உள்ள தோட்டங்களில் மரவள்ளி, புகையிலைக்கன்றுகள், வாழைகள் எந்தக்காலத்திலும் வீராப்புப் பேசிநிற்கும். பச்சைப்பசேலென பார்ப்பவர் கண்களுக்கு அழகுடன் குளிர்ச்சியை தெளித்தாநிற்கும், இடையிடையே செவ்விளநீர்க் குலைகளை தாங்கிநிற்கும் நிரையான தென்னைகளின் கீற்றின் அசைவுகளில் தென்றல் தழுவிச்செல்லும். இந்தக் காட்சியின் மாட்சியை பார்த்துச்செல்வதுபோல் பட்டாளத்தின் அணிவகுப்பின் கடைசி ஜீப்பும் பெருவீதியில் அட்டகாசமிட்டுப் போய் மறைந்து விட்டது.

புவனேஸ்வரன் இருகரம் சேர்த்துக் கும்பிட்டபடி மேலே இருப்பவனை தரிசித்துக் கொண்டிருந்தார். அவரது வேண்டுதலை கலைத்தார் சிறற்பலம். பஸ்வரவும், அவர் சிறற்பலத்தின் குரலில் திடுக்கிட்டு சுயநினைவு பெறவும், படைகள் பாதித்தாரம் செல்லவும் சரியாக இருந்தது. புதுகாப்புத் தேடிய பட்டாம்பூச்சிகள் பறந்துவந்து பஸ்சில் ஏறியதும் தங்கள் பழைய கலகலப்பிற்கு மீண்டனர். பஸ்ஸில் ஏறிய புவனேஸ்வரன் மெனமாக சிந்தனையிலாழ்ந்தார். அரவிந்தன் பிரான்சுக்குப் போய்ச்சேரும்மட்டும் தான் கும்பிடும் கடவுள் கண்ணைத் திறக்கவேண்டும். தனக்குத் தனக்கென்றால் மனசு படக்குப் படக்கென்றுதானே அடிக்கும் என சொல்வது போலிருந்தது

க.க.ஸ்ரீயன்

சிற்றம்பலத்தாரின் பார்வை.

ஊதக்காற்று வீசத்தொடங்கியது. அந்திவானத்துச் சிவப்பை காரிருள் கவ்விக்கொண்டிருந்தது. வீட்டு வளவில் விழியோரம் கவலை குடிகொள்ள அங்குமிங்கும் அணிவகுப்பு நடைபயின்று நின்றான் அரவிந்தன். வேலிவழியாக அங்கங்கு விளக்குகளின் ஒளிவீசியது. மௌனத்தின் சங்கமத்தில் பெற்றவர்களை எதிர்த்துக் கதைக்க முடியாத சங்கடத்தை சத்தியமாய் மண்மீது சமர்ப்பித்தான். பேச்சிலிருந்த வீராப்பு சிந்தனை, செயலில் இல்லை என்று நண்பர்கள் ஏளனம் செய்வார்கள் என்பதும் நினைவறையில் நீண்டு கிடந்தது. அவர்களிடையே தன்னை உணரவைக்க தான் அடித்த டம்பம், பெருமை பேசிய வம்பம் எல்லாம் தன் பயணத்தின் மூலம் சிரிப்பாய் சிரிக்கப்போவதை எண்ணி கனத்தது மனம்.

மண்ணின் புழுதியிலிருந்து சோக இசை பரவிக்கொண்டிருந்தது. அங்கம் சிலிர்த்துச் சில்லிட்டது. முடிவு என்ன என்பதற்கு காலை விடை கிடைத்துவிடும். எல்லாவற்றையும் நான் வணங்கும் பூமியில் விட்டுவிட்டு வெறுமனே நம்பிக்கை நிறைந்த இதயத்துடன் மட்டும் புறப்படுகிறேன். செம்மண் நிறத்தின் வடிவாகிவிட்டது அவன் கண்கள். கொப்பளித்துப் பாய்ந்தது கண்ணீர். என் பயணம் தொடங்கும்போது விடிவெள்ளி உதித்துவிடும், பூபாளம் பூத்துயிர்க்கும். என்மக்களுக்கு, என் மண்ணிற்கு வேண்டுவதும் ஒரு விடியல்தானே! தமிழரின் நம்பிக்கை நிஜதரிசனம் எல்லாமே இதுதானே.

இருண்ட இரவு கலைந்து பொழுது புலர்ந்துவிட்டது. செக்கல் நேரம் கார் வந்துநின்ற சத்தம் கேட்டது. புவனேஸ்வரன் குரல் கதவின் வழியாக மகனை அதட்டியது.

"நேரமாகுது, உனக்கு தேவையானதுகளை எடுத்துக்கொண்டு வாடா மகனே! அயல்சனம் முழிக்கமுன்னம் வெளிக்கிட்டி. வேணும்."

தாய்நாட்டைத் தேடி தாளாத பாசத்துடன் தேடிவரவேண்டிய நேரத்தில் தாய்நாட்டை விட்டோடி அன்னிய தேசத்தில் தஞ்சமடையப்போவதை நினைத்து மனதுக்குள் ஒரு வேள்வி நடத்தினான். வெளியே வந்து தகப்பனை நேராகப் பார்த்தபடி கேவினான்.

"அப்பா இந்த அழகான சூழலையும், அன்பான அயலவர்களையும்,

என்தாயையும் விட்டிட்டுப் போறன்" மகனை இடைமறித்தார்
புவனேஸ்வரன்

"மகனே போறன் எண்டு சொல்லாதப்பா! போயிற்று வாறன் எண்டு
சொல்லடா. நாடு நல்ல நிலமைக்கு வரும், நீ எங்கட செம்மண்
பூமியில்தான் வந்து வாழ்வாய்!"

தளதளத்த குரல் கும்பியதும் விம்மலை அடக்கியவன்
தகப்பனைப்பார்த்து புலுட்டுச் சிரிப்பைச் சிந்தினான். பைக்குள் என்ன
வைத்தான் என்பது அவனுக்குத்தான் தெரியும். பையை தூக்கித்
தோளில் போட்டபடி விறுமனாட்டம் வளவின் நடுவில் நின்ற வேப்ப
மரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். வேலியோரப் பூவரசுகளும்
சோகத்தில் சாய்ந்தன. புவனேஸ்வரன் வேலியால் தெரிந்த வீடுகளில்
விளக்குகள் எரிகின்றதா என்று பார்த்துவிட்டு,

"மகனே எல்லாம் காருக்குள்ள இருந்த கதைப்பம்..... ஏறடா" என்று
அன்புடன் அதட்டினார்.

குனிந்து மண்ணைப்பார்த்து தன் இரண்டு செருப்புகளையும்
உதறிவிட்டு நிலத்தில் புழுதி எழும்பத் தேய்த்தான். வெண்ணிறப்பாதம்
சென்னிறமானது. அரவிந்தனின் செயலை காருக்குள் இருந்து கண்ட
பார்வதியின் கண்கள் கண்ணீர் சிந்தியது. அவளைப் பார்த்து இரங்கிய
கந்தசாமி அம்மா... என்று இழுவைத் தமிழில் பேசினான்.

"அம்மா சும்மா இருங்கம்மா, அங்கின போயிற்று மனசு
மாத்திப்போடுவாங்க"

றைவர் கந்தசாமியின் குரல் ஸ்ராட்டில் நின்ற காரின் இரைச்சலோடு
இரைந்தது.

"அண்ணை, தம்பி கெதியா வந்து ஏறுங்கோ! அவன், இவனிட்டை தப்பிப்
பிழைச்செல்லே போய்ச் சேரவேணும். கொஞ்சத் தூரமா?
இருநாற்றம்பது மைலல்லா போகோணும்"

குரல் தணியுமுன் பக்கத்து வீட்டு கமலாவின் வெளிவளவு லைற்
மின்னியது. வெளிப்படலை வழியாக இரண்டு தலைகள் வெளியே
நீட்டிவிட்டு ஆமைபோல் உள்ளிழுத்துக் கொண்டன. கார்க்கதவை
திறந்த அரவிந்தன் மெதுமெதுவாக அவர்களை நெருங்கிக்
கொண்டிருந்தான். கமலா வெளியில் முன்னடித்து வந்து நின்றாள்.
சீதாவின் கண்கள் பெருமழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது.
அரவிந்தனை அன்புடன் அணைத்து முத்தமிடத் துடித்தாள். கமலாவின்

மனசில் ஒருவித பந்தம், பற்று, பாசம் உருண்டதால் அரவிந்தனின் இருகைகளையும் பற்றிக்கொண்டாள். எதையெதையோ எல்லாம் சொல்லத் துடித்தாள். இனந்தெரியாத பாசஉணர்வில்

"எங்களை எல்லாம் மறந்திட மாட்டாய்தானே?" என்றாள் கமலா.

அரவிந்தன் நெகிழ்ந்துபோன மனசுடன் சீதாவைப் பார்த்தான். வானிலிருந்து பலவெள்ளிகள் மண்ணில் விழுந்து கொண்டிருந்தன. செக்கலில் அவை மின்னி மறைந்தன. அவளுடன் பேசவேணும்போல் மனசுக்குப் பட்டது. சீதாவின் நினைப்பின் மின்சாரப் பாய்ச்சல் அரவிந்தன் மனசில் உரசியது.

திடீரென குயில் ஒன்று கூவியது.

"உங்களிடம் எங்கட அண்ணனுக்கு ஒரு பார்சல் தந்துவிட்டுமா?"

அரவிந்தன் சீதாவின் குரல் என்பதை உணர்ந்தான்.

"இதென்ன நளினம்! உங்கட அண்ணையிட்டத்தானை நான் போறன்."

"ஏன் போறன் எண்டு சொல்லுறியள்"

"அப்பாவும் இந்த வார்த்தையை கேட்டுத் துடித்தார் நீயும்!"

அப்போது கமலா

"எடியே முதல்ல பாசலை எடுத்துக்கொண்டுவாடி" என்றாள்.

சீதா இருபத்தைந்து யார் தூரம் ஓடி வருமுன் அரவிந்தன் மனம் திறந்து சொன்னான்.

"சீதாவை கவனமா பாருங்க, அவவுக்கு லோ பிறசர் மாதிரி எனக்குப் படுது. ஆஸ்பத்திரியிலை கூட்டிக்காட்டி மருந்து வாங்கிக் கொடுங்கோ, இப்ப இதுக்கெல்லாம் கஸ்டம் என்று எனக்குத் தெரியும். நான் பிரான்ஸ் போனதும் தவேந்திரனிட்டை சொல்லி ஒழுங்கு செய்யிறன்....."

சீதா இதயக் கோவிலின் தெய்வத்தின் வார்த்தைகளை கேட்டுக் கேம்பியவள் சற்றுத் தள்ளி நின்றாள். அவளுக்குள் மிகப் பெரிய கோட்டை உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. மேலும் குமுறிக் குமுறி அழுதாள். சீதாவிடம் இருந்த பார்சலை இழுத்துப் பறிச்சு அரவிந்தனிடம் கொடுத்தாள் கமலா. பார்சலை வாங்கியவன் கமலாவைப் பார்த்து தாழ்ந்த குரலில் கேட்டான்,

"நான் சீதாவுடன் ஒரு நிமிசம் தனிய கதைக்கலாமா?"

கமலா பதட்டப் பட்டவளாக மௌனமாக தலையசைத்தபடி சற்று விலத்தி நின்றாள். அரவிந்தன் சீதாவின் கையைப் பிடித்ததும் இதழ் திறவா புன்னகையுடன் நெற்றிமுட்ட நின்றான். இரண்டு சோடி

விழிகளும் செக்கல் பொழுதில் மொழிகள் பேசின. சீதாவின் கண்களால் வழிந்த கண்ணீரை துடைத்துவிட வலது கரத்தை எழுப்பியபோது சீதா அரவிந்தன் கைகளை பற்றிக்கொண்டாள்! மறுகணம் உணர்ச்சியின் உந்தலில் உருக்கமாக வேண்டினாள்.

"அரவிந்..... என் உள்ளத்தில் யாருக்கும் இடமில்லை அரவிந்" சொல்லி தேம்பித்தேம்பி அழுதாள். அவளைத்தேற்ற அரவிந்தன் "சீதா நான் பிரான்ஸ் போய்சேர்ந்ததும் சீக்கிரமா....."

முடிக்கு முன் புவனேஸ்வரனின் குரல் அதட்டியது.

"கெதியா வாடா" திரும்பி நடந்தவன் காருக்குக் கிட்டப் போனதும் சீதாவின் இதயம் இடம்மாறியது.

காகங்கள் கரைந்தன, பூபாள கானங்களை பட்சிகள் இசைத்தன, அயலவர் வீடுகள் தூக்கம் கலைந்து கடமைகளுக்கு தயாராவது தெரிந்தது. ஆலயமணிகள் ஆர்ப்பரிக்க, அரவிந்தனை ஏற்றிய காரும் புகைதள்ளிப் புறப்பட்டது. கார் பருத்தித்துறை வீதியில் ஏறி மறைந்தது. சீதா மட்டும் வாசலை விட்டு விலகவில்லை. அரவிந்தன் விலகிப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

நினைப்பின் விபரத்தை பொறுத்திருந்து பாருங்கள்.

இயக்கச்சிச் சந்தியில் கார் கியர் மாத்தி திரும்பியபோது கந்தசாமிக்கு யோசனை தட்டியது. முகத்திலும் கதையிலும் வித்தியாசம் தெரிந்தது. புவனேஸ்வரன் அவனது பாவத்தை கிரகித்தவராய் அவனைப்போட்டு குடைந்தார். அவனோ வாய்திறக்கவில்லை. ஆத்திரத்துடன்

"டேய் மடையா! என்ன ஏதெண்டு பறையன்ரா? அந்த வெள்ளிடி விழுந்தவங்கடை ஆனையியவு பரியல் நெருங்குது. அங்கின போய்நிண்டு இடைஞ்சலைத் தந்திடாமல் பாரத்துக்கொள்"

அவர் பேச்சுக்கு எதிர்ப்பேச்சுக் கொடுக்காததால் கோபம் ஏறியது அவருக்கு. அரவிந்தன் பின்சீற்றில் இருந்தபடி சற்றுத் திரும்பி பின் கண்ணாடி வழியாக நோட்டைப்பார்த்தான். இந்நேரம் காருக்கும் ஆனையிறவு முகாமுக்கும் இடைப்பட்ட தூரம் கிட்டத்தட்ட இருநூறு யார்தான் இருக்கும்.

"என்ன கந்தசாமியண்ணை, நோட்டிலை ஓயில் ஒழுகின மாதிரி தெரியுது!"

அரவிந்தனின் குரல் தணியுமுன்னர் சட்டென்று பிறேக்கைப் போட்டான்

கக்ஞீஸ்தியன்

கந்தசாமி. பிரேக் கட்டுப்பாட்டை கொஞ்சம் இழந்து கஸ்ரப்பட்டு வீதியோரமாக கார் நின்றுது. ஆமிக்காரன் பார்வைக்கும் இடிவிழுந்தது. நீட்டிய துவக்குக்குடன் காரைச் சுற்றி வளைத்தனர் இருபது இருபத்தைந்து ஆமிக்காரர் வரைஇருக்கும். ஹைவரீஸ் கதவால் இறங்கிய கந்தசாமி கீழே படுத்துக்கிடந்தபடி தலையை திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான். பூட்ஸ் காலொன்று அவன் நெஞ்சில் கிடப்பதை உணர்ந்தான். புவனேஸ்வரனின் ஆத்திரமும் கந்தசாமியின் குரல்வளையை திருகிவிடும் திமிரில் திக்குப்பட்டது. பார்வதியின் படபடப்பு அவனை திட்டித்தீர்த்தது. அரவிந்தன் ஆரவாரமற்று அமர்ந்திருந்தான்.

காரைக்கண்டு பயப்படுகின்ற ஆமிக்காரனின் கிலிகொண்ட காட்சியில் சிரிப்பை சிந்தியிருந்தான்.

"இறங்குங்கடா காரைவிட்டு எல்லாரும்"

அவர்களது மிரட்டலுக்கு பயந்து பதைத்தபடி இறங்கி கை உயர்த்தி நின்றனர். பின்புறக் கொலரப்பிடியோடு நிமிர்ந்த கந்தசாமியின் குரல் சிங்களத்தில் கரகரத்தது.

"ஐயா பிரேக் ஓயில் ஒழுகுது, பிரேக் புடிச்சேன், கஸ்டமாக் கிடந்துது. அதுதான் இதில நிறுத்திறேன்"

இராணுவத்தினர்கள் மாநிமாறிக் கேட்ட கேள்விகளுக்கு கந்தசாமியே பதில் கூறிக்கொண்டு நின்றான். அரவிந்தன் மேல் மொய்க்கும் கண்களைப் பார்த்து பார்வதியின் அடிவயிறு நெருப்பாய் எரிந்தது.

"பாழாய்ப்போனவங்கள் என்ற புள்ளைய தொந்திரவு பண்ணாமல் விட்டுட்டாங்கள் எண்டால் முருகண்டியானுக்கு புள்ளையட வயசுக்குத் தக்க தேங்காய் உடைப்பன்" என வேண்டிக் கொண்டாள். மூன்று இராணுவத்தினர் அவர்கள் உடம்புகளை உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை தட்டினார்கள். பார்வதிக்கருகே போனவன் அவளது கண்ணீரைக்கண்டும், புலம்பலின் புல்லரிப்பைக் கண்டும் இறங்கி தட்டாமல் விட்டான். அந்தநேரம் அவள் நினைத்தாள் அவன் சிங்களவன் இல்லைப்போல இருக்குது. பரியல் திறக்கப்பட்டதும் அனைவரும் ஆனந்தம் கொண்டனர். பரந்தன் வரவேற்புச் சந்தியில், முதலாவது மெக்கானிக் பட்டறையில் காரை விட்டதும், புவனேஸ்வரன் கந்தசாமியின்மேல் எரிஞ்சு விழுந்தார். அரவிந்தன்

கண்டிவீதியின் நடுவேநின்று ஆனையிறவு முகாமைப் பார்த்து மனதுக்குள் படம்வரைந்து கொண்டிருந்தான். மனசுக்குள் ஈரமும், இணையற்ற சரித்திரமும் பிசைந்து நின்றது. ஈழமும், கடாரமும் வென்ற சோழரின் ஆட்சி நிலைத்திருந்தாலும் தமிழீழம் கிடைத்திருக்கும். சிங்களவர் பல்லக்கில் இருத்தித் தூக்கிய தமிழனும் எதிர்காலம் பற்றிச் சிந்திக்க மறந்தான். எங்கள் மண்ணில் இன்று விடுதலைக்காக நடக்கிற போராட்டம் பற்றிய சிந்தனைகளும் பல்லாயிரம் தமிழர்களுக்கு புரியவில்லை. இந்த நிகழ்காலச் சந்ததியின் அழிவுக்கு வழிகோலிய இறந்தகாலத்தைப் பற்றிய சீற்றம் சீறிட நின்றவன், வீரமுள்ள நெஞ்சினன், மனஈரமுள்ளவன், இந்த மண்ணைவிட்டுப் போவதை சிறிதேனும் விரும்பவில்லை. விம்மிவரும் அழகையை அடக்கிக் கொண்டான். எங்கள் மண்ணில் நின்று எங்களையே எதிரியாக்கி, ஏதிலிகளாக்கி மிதித்துத் துவைக்கிறார்கள்.

"தம்பி! வாங்க போவம்"

கந்தசாமியின் குரல்கேட்டதும் கண்களைத் துடைத்தபடி தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டான் அரவிந்தன். கண்டிவீதியில் பயணம் தொடர்ந்தது.

"இன்னும் எத்தனை முகாமடா இருக்கு கந்தா?"

புவனேஸ்வரன் கேள்வியில் அவனது கவனம் செல்லவில்லை. குடு.....குடேறியது. காரின் வேகம் அதிவேகமானது. வீதியோர வீரைமரங்களும், பற்றைகளும், பார்வைக்கு எட்டிப்பார்த்துச் செல்லும் வீடுகளும், தொழிலகத் தரிப்பிடங்களும் மறைந்து, முருகண்டிப் பிள்ளையாரிடம் கார் வந்து நின்றது. வழமை மாறாத பழமைக்கு தயாரானாள் பார்வதி. பிரயாணத்தின் குறிக்கும், தன்மகன் பற்றிய வேண்டுதலையும் நினைவில் கொண்டவள் கார் கதவைத் திறந்ததும் வேகமாக சென்று வீதியோரக் கடையொன்றில் பேரம்பேசி நின்றாள். அவள் கடைக்காரனின் முகத்தைக் பார்த்தாளா என்பது தெரியாது. அங்குமிங்குமாக வெட்டிப்பார்த்துவிட்டு திரும்பியவேகத்தின் கவனிப்போடு, அரவிந்தனை உரத்துக் கூப்பிட்டாள். பொறுமை இழந்த பெட்டிக்கடைக்காரன்

"அம்மா தாயே உங்களுக்கு என்னம்மா வேணும்?" என்றான். அவன் தடித்த மீசையின் துள்ளல் தெளிவாகப்பட்டது. பதிலுக்கு அவளும் "ஏன்ரா நாய்மாதிரி குரைக்கிறாய்?"

அவள் போட்ட அடியில் அவனது மீசையின் ரோசம் வாசம் கெட்டது. திரும்பியவள் கீழே கிடந்த மூங்கில் கூடையை கண்டதும்

"டேய் இந்தக் கூடையுக்க இருவது தேங்காய் எண்ணிப்போடு" கடைக்காரன் காலையிலை இருந்து வெயிலிலை காஞ்சு கறுத்துப் போயிருந்தவனுக்கு பிள்ளையார் கண்ணைத் திறந்திட்டார். பார்வதி பலகையில் கிடந்த பக்கத்துச் சாமான்களை பார்த்துவிட்டுத் திரும்புமுன்னம் எண்ணி முடித்து நிமிர்ந்து நின்றவன்,

"அம்மா கேக்கிறன் எண்டு கோவிக் காதேங்கோ, அதென்ன அடிச்சாப்போல அச்சப்பிழைக்காமல் இருபது தேங்காய் கேட்டங்க" அவனது கடவாயின் இழுப்பு றப்பர் பந்து கிழிந்தது போலிருந்தது. பார்வதியின் பார்வை அவனை நோக்கியபடியே

"அதெல்லாம் பிள்ளையாருக்குத் தெரியும், உனக்குத் தேவையில்லாத கேள்வி தேங்காயின்ர விலையை சொல்லு!" என முடித்தாள். இடம்கண்ட சோனகன் விடுவானா ஆட்டை! படிமானம் போட்டபடி,

"ஒரு தேங்காய் மூண்டு ரூபா, இருபதுக்கும் அறுபது ரூபா" என்றபடி திமிறி நின்றான். ஆவேசமான பார்வையோடு

"என்னடா உனக்கும் சேர்த்தாடா விலைபேசறாய்?"

"அம்மா பகிடிய விடுங்கோ காசை தாங்கோ" என்று குழைந்தான் கடைக்காரன். காசை எண்ணிக்கொடுத்து தன் பணப்பையை முடியவள் நேரே கோவிலருகே சென்றுவிட்டாள். அருகில் நின்ற அரவிந்தன் ஒன்றும் பேசவில்லை. மௌனமாக தேங்காய் கூடையை எடுத்துக் கொண்டுசென்று தாயருகே வைத்தான். தாயின் தவிப்பை தாங்கிக்கொள்ள இதயத்துக்கு கனமாக இருந்தது. அவள் முகத்தில் தெரிந்த மன்றாட்டு, அவள் உள்ளத்தின் நினைவில் நின்றாடும் தாய்மையின் இரக்கம்!. இதனால் தானே மாதா என்கிறார்கள்! அரவிந்தன் தலையை மெல்ல ஆட்டியதும் பிள்ளையாரை மௌனமாக நேர்குத்தப் பார்த்தபடி நின்றான்.

கூடையில் கிடந்த தேங்காய் ஒவ்வொன்றையும் எறியும்போதும் அப்பனே ஈனர புள்ளையை காப்பாத்து..... இப்படியே இருபது முறை புலம்பிக்கொண்டவள் களைத்துப்போனாள். தேனீர்க் கடையைவிட்டு வெளியே வந்த புவனேஸ்வரன் புருவங்களை ஏழுப்பி சிரிச்சபடி, மேலும் தாங்க முடியாது குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார்

"எடியே பார்வதி மிச்சத்தை வை தாண்டிக்குளம் முகாம் கழிஞ்சு உடைக்கவேணும்"

அவர் குரல் அவள் காதுக்கு எட்டவில்லை. களைப்பின் மேலீடு தணியுமுன் திருநீறை அள்ளி அரவிந்தன் நெற்றியில் தடவிவிட்டவள், மூன்றுமுறை அவனது வலக்கையை இழுத்துப் பிடித்தபடி பிள்ளையாரை வலம்வந்தாள். அரவிந்தனுக்கு வெட்கமாகவே இருந்தது.

உச்சச்சூரியன் சரிந்து கொண்டிருந்தான். பிரயாணக் களைப்போடு பசிக்களைப்பும் எடுத்தன. சாப்பாடு இருந்தும் சாப்பிட மனமில்லாது இருந்தார்கள். கண்டிவீதியில் பயணம் தொடர்ந்தது. பகலும் இரவும் கைகோர்த்துக் கொண்டது.

காரை எதிர்பார்த்து நின்றவர்களாட்டம் துவக்குகளோடு குறி தவறாமல் நின்றவர்கள் காரை மறித்தார்கள். காரின் கிட்டவந்த இராணுவ அதிகாரியின் நாரிப்பட்டியில் ரிவோல்வர் மட்டும் இருந்தது. காருக்குள் இருந்தவர்களை கண்ணாடிக்குள்ளால் பார்த்து இதழ் திறவாது கள்ளமாய் சிரித்தான். கந்தசாமிக்கு நம்மை விட்டிடுவான் போல என்று புளுகமாக இருந்தது. பார்வதியின் வாய் செபமாலைக் குண்டுகளை உருட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அதிரடிக்குரல் ஆணவமாக ஒலித்தது.

"எல்லாம் இறங்கடா கீழ்"

காரின் கதவுகள் நான்கும் படாரென திறந்ததும் சடாரென இறங்கிக் கைதூக்கி நின்றார்கள் நால்வரும். இடது பக்கமாக நின்ற அதிகாரி காரை ஒருமுறை சுத்திவந்து அரவிந்தன் முன்திரித்து முழுசீப்பார்த்தபடி நின்றான். பின்பு ஆங்கார்க்குரலில்

"டேய் நீங்க மூவரும் காருக்க ஏறுங்க, டேய் கொட்டியா நீவாடா! என்பின்னால"

அதிகாரத்தொனியில் அனல்பறக்கச் சொல்லிவிட்டு நடந்தான். இந்நேரம் பார்வதியின் துடிப்பில் பூமியும் புரண்டழுதது.

"ஐயா என்ற புள்ளைய கூட்டிப்போய் என்ன செய்யப்போறாய்? அவன் பச்சப்புள்ள, ஒன்று மறியாதவன் ஐயா! அவனை விட்டுவிடுங்கோ" இப்படியே அதிகாரியின் காலைப்பிடித்து குழறியழுதாள். இரக்க குணமற்ற அரக்கன் உதறித்தள்ளிவிட்டு விலகிப்போனான். தாயைப் பார்த்த அரவிந்தன் கண்கள் நெருப்பைக் கக்கின. தாலாட்டுப்

பாடியவள் தாய்வழி பிறக்காத அந்த மிருகத்தின் கால்தொட்டுக் கெஞ்சிய காட்சி நெஞ்சைப் பிளந்தது. துஞ்சிமாய்ந்தபடி நிமிர்ந்து நின்றவன் தலைகுனிந்து சென்றான். பார்வதியின் பாசத்துடிப்பைப் பார்த்து நெகிழ்ந்தது புவனேஸ்வரனின் இதயம். நான் ஏன் இவளையும் என்னோட கூட்டிவந்தேன், இந்த கோரணிய வாதையைக் காணவா? வீட்டில் விட்டிட்டு வந்திருக்கலாம். பெற்றவயிறு பிள்ளைப்பாசத்தால் நெருப்பில் நின்று புலம்புது. ஒரே பிள்ளையென்று செல்லம்கொட்டி வளர்த்தவள் மறையென கண்ணீரை இறைக்கிறாள். கலக்கமே கிஞ்சிற்றும் தீண்டாத புவனேஸ்வரன் கண்கள் கலங்கி கண்ணீர் குண்டுகளாய்... விழுந்தது. கந்தசாமி முகாம் வாசலையே பார்த்தபடி நின்றான். திடீரென திரும்பியவனை பார்த்த புவனேஸ்வரன் "டேய்! கந்தா மகனை விடுவாங்களாடா?"

"சும்மா இருங்க, பெடியனை கூட்டிப்போறாங்க, அங்கின ஓட்டிவைச்சிருக்கிற படங்களை பாத்திட்டு விட்டிடுவாங்க!" என்றவன் முகாம் வாசலையே வெறித்துப் பார்த்தான். புவனேஸ்வரன் ஆத்திரத்தோடு

"டேய் மடையா! அவன்ர சாயலிலை யாற்றையும் படம் இருந்தால்?" உம்மென்று முடிய தவளைபோல் நின்றவன் இதழ்விரித்து முழவு கொட்டினவன் ஆனந்தக்களிப்போடு,

"அண்ண அங்க பாருங்க நம்ம தம்பி திரும்பி வருகுது!" இத்தொனிகேட்டதும் தலையில் விழுந்த அடியில் இடிந்துபோயிருந்த பார்வதி ஓட்டமும் நடையுமாக சாறியை தூக்கிப் பிடித்தபடி ஓடியதும் அரவிந்தனை அணைத்தாள். அரவிந்தனின் உணர்ச்சிகள் உயிரரற்றுக் கிடந்தன. வாய்முடிய மௌனத்தின் சாயலில் பயத்தின் நிஜத்தை தரிசித்து வந்தவன், வாய்திறப்பான் என்று மூவரும் ஏங்கி நின்றார்கள். தந்தையை ஏற இறங்கப் பார்த்தவன்.

"மரியாதையாக ஊரோடு இருந்திருக்கலாம் அப்பா"

என்ற சொல்லை சுடுசொல்லாக வீசினான்.

"இந்த நாய்களிட்டை அடிவாங்கத்தானே என்னை கூட்டிவந்தீங்க, அந்தச் சிங்களவன் அடிச்சாலும் பரவாயில்லை! மனசு ஆறும்..... எச்சில் நாய்கள், எங்கட தமிழ்க் குழுக்களை சேர்ந்த காட்டிக் கொடுக்கிற காக்கைகளும் அல்லவா கைவைக்கிறான்கள்" பீறிடும் விம்மலை வெட்கம் கலந்த வேதனையோடு அடக்கிக் கொண்டான்.

"தம்பி யாரெண்டு தெரியுமா"? கேட்டான் கந்தசாமி

"அவன்ர முகத்தை பார்க்காததே பெரிய புண்ணியம். முகமுடியில் பொய்முகப் பேயாக நின்றான்"

"சரி...சரி அதைவிடுங்கோ! காரிலை ஏறுங்கோ, போய்ச்சேருவம்" என்றார் புலனேஸ்வரன். காரின் பயணம் தொடர்ந்தது. இடைமறித்த பார்வதி அழகுரலில் கேட்டாள்

"என்னங்க இன்னும் தொல்லை இருக்காங்க?"

மௌனமாக இருந்தார் புலனேஸ்வரன். சீற்றில் இருந்து ஒரு துள்ளோடு ஸ்ரெயறிங்கை ஊண்டிப்பிடிச்சபடி கந்தசாமி தத்துவம் பேசத்தொடங்கினான்.

"அம்மா! "நம்மட பூமியில்தான் நமக்கு எதிரியும், நம்மள எதிரியாகவும் பார்க்கிறான். அவன்ர பூமிக்குள்ள வந்திட்டோம்! இனி சுதந்திரம்தான். ஆனால்..... இன்று இதுக்குள்ளையும் அவனுக்குப் பயம்! வந்திட்டுது.... நான் எடுக்கிற இந்தவேகத்தில் இரவு பத்து மணிக்கு முன்னம் நீங்க தந்த விலாசத்திலை நிற்பேன். இனிப் பயத்தை விடுங்க, ஏதாவது எடுத்துக் குடியுங்கோ! நாக்கில ஒரு சொட்டுத் தண்ணி படாமல் இருக்கிறீங்க இரக்கம் கலந்து இன்பமாக விழுந்தது அவன் குரல்"

ஈச்சங்கனிபோல் இருண்டதுவானம்.லேசாக குளிர் காற்றும் வீசத்தொடங்கியது. கார் அறுபதுமைல் வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தது. அடர்ந்த காடுகள், வயல்வெளிகள், தென்னைகளின் நிரைகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. படார் என்று ஒரு சத்தம் காருக்குள் இருந்த உயிர்களை உசுப்பியது. ஆத்திரம் தாங்க முடியாத புலனேஸ்வரன் தூஷணை வார்த்தையுடன்

"என்னடா! உன்ர ஆக்கினை தாங்கமுடியாம இருக்கு"

முழுசியபடி கந்தசாமி காரை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு கதவை திறந்ததும் குனிந்தான். றைவர் பக்க பின்ரயர் மூச்சை விட்டதை கண்டதும், தன் அனுபவங்களைக்காட்ட உகந்த ஆயந்தங்களை செய்தான். நாரியைப் பிடித்து நிமிர்ந்த பரமேஸ்வரன் பற்றைக்குள் மறைந்தார். . . .

கந்தசாமி அக்கறையுள்ள வார்த்தையை பிரயோகித்தான்.

"அம்மா ரோச்சைற் தாறன் எடுத்துப்போங்க" என்றவன் பின்பு திரும்பி "தம்பி டாஷ்போட்டை திறந்து லைற்றை எடுத்து அம்மாவிட்ட குடுங்க" என்றான்.

அரவிந்தன் தாயிடம் ரோச்சை கொடுத்துவிட்டு கந்தசாமிக்கு ஒத்தாசை புரிந்தான். மழைத்தாறல் மெதுவாகத் தூறத்தொடங்கியது. வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்த அரவிந்தன்

"வெள்ளி ஒண்டையும் காணேல்லை, மழை அடைச்சுப் பெய்யப்போகுது கந்தண்ணே" என்றான். வேட்டியைச் செருகிக்கொண்டு வந்த புவனேஸ்வரனும்

"மழை பெலக்கப்போகுதடா கந்தா!" என்று கத்தியபடி

"கெதியா ரயரை மாத்தடா" என திமிறினார். கணநேரத்தில்

"அண்ணை அலுவல்சரி நீங்க போய் ஏறுங்க. . அம்மாவ விட்டுடப்போறிங்க கவனம்! பிறகு என்னை குறை நினைக்காதீங்க"

கந்தசாமியின் பகிடியில் முதன்முறையாக-எல்லோரும் சிரித்தனர். அனைவரும் இடையிடையே நகைச்சுவையாக பேசிக்கொண்டு வந்தனர். பின்னர் பார்வதி அசதியாக தூங்கிடச் சாய்ந்தாள். அரவிந்தன் அரைக்கண்ணில் கள்ள நித்திரையில் இருந்தான். புவனேஸ்வரனும் கந்தசாமியும் தாங்கள் சொந்த மண்ணில் பட்ட அவஸ்தையை அலசிக்கொண்டனர். மழையின் வேகம் அதிகரித்தது. காரின் ஓட்டம் நிதானம் தப்பாதுஆனால் ஓரளவு வேகத்தில் இருந்தது.

மாநகரப் பெருவெளிச்சம் தலைகாட்டத் தொடங்கியது. வீதியின் மாற்றம். . . ! பெருவீதி மெழுகுபோலிந்தது. வீதியோர மேக்குரி விளக்குகளின் ஒளிகண்ணைப் பறித்தது. மேகமும் தன் கண்ணீரை துடைத்துக் கொண்டது. கார் புவனேஸ்வரன் கொடுத்த கொழும்பு விலாசம் விவேகானந்தகில் வீதியிலுள்ள இருபத்தைந்தாம் இலக்க ஹோட்டலின்முன் தரித்து நின்றது. பார்வதியின் முகத்தின் சிலிர்ப்பு மேக்குரியின் ஒளியையும் மிஞ்சித் தெறித்தது. அவள் குரலில் தெம்பு பிறந்தது. அரவிந்தனை கட்டிப்பிடித்து முத்தம் கொடுத்தாள். அவளது ஆசைமுத்தம் அதுவாகவே இருந்தது. புவனேஸ்வரன் ஹோட்டல் படியேறி பதினாலாம் நம்பர் கதவைத் தட்டினார். கதவைத் திறந்த திரவியம் முப்பத்திரண்டு பல்லும் வெளியில் வந்து விழ்ச்சிரித்தான்.

"தம்பி திரவியம் முதல்லை நான் பிரான்ஸிற்கு ரெலிபோன் எடுக்கவேணும்"

"அண்ணை அதெல்லாம் பிரச்சனையில்லை, இங்க இருந்து ரெலிபோன் புக் பண்ணி எடுக்கலாம், முதல்லை கைகால், முகத்தை கழுவிற்றுவாங்க, சாப்பிடுவோம்."

இரண்டு

கொழும்பிலிருந்து புவனேஸ்வரன் தவேந்திரனுடன் ரெலிபோன் கதைத்து இரண்டுநாட்கள் கழிந்துவிட்டன. புவனேஸ்வரன் தங்களுக்கு செய்த பெரும் உதவிகளை நினைத்து அறைக்குள் நான்கு சுவர்களோடும் அங்கும் இங்கும் நடந்து முட்டினதும், வலதுகையை நீட்டி ஊன்றி நின்று சிந்திப்பதுமாக நின்றான். நேற்று வந்த தங்கை சீதாவின் கடிதவரிகளும் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியை கொடுத்தது.

"அரவிந்தன் பிரான்சுக்கு வந்ததும் அவருக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை சீக்கிரமா செய்து குடுங்கண்ணே"

எவ்வளவு அக்கறையோடு எழுதியிருக்கிறாள். சீதாவின் மனத்தில் அரவிந்தனின் நினைப்பு மிகதெளிவாகவும் ஆழமாகவும், விழுந்திருப்பதை தவேந்திரன் உணர்ந்து கொண்டான். அரவிந்தனுக்கு கொடுக்கிற மரியாதையும் உதவியும், மேலும் நல்லதாக அமையும் என்ற அர்த்தம் பொதிந்த எதிர்பார்ப்போடு அலைபாய்ந்தது மனது.

தவேந்திரன் இன்றிரவு பிரான்சிலிருந்து ஜேர்மனிக்குப் புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களை செய்திருந்தான். அரவிந்தனோடு ஒன்றாக படித்தபோது எவ்வளவு அமசடக்கமாக இருந்தான். அவன் படிப்பில் படுகூரன். ஏன்தான் பல்கலைக்கழகம் போகாமல் விட்டான்? இப்பொழுது நினைக்கையிலே வெட்கமாக இருக்கு. பாலர் வகுப்பில் இருந்து ஒரேவாங்கில் இருந்துதான் படித்தோம். கணக்கு, ஆங்கிலப்பாட நேரங்களில் அவனது கொப்பியை பார்தடிச்ச எழுதிய வெட்கங்கெட்ட நிகழ்ச்சிகள், அவனது காசில் தேத்தண்ணி வடை வாங்கிக்குடிச்ச நேரங்கள், யாழ்ப்பாணம் படம்பார்க்ப் போவதற்காக அவனது சேட் மாறிவாங்கிப் போட்ட காலங்கள் எல்லாம் நினைவுக்கு வந்தது. அவனது தாய்தந்தையர்களின் வசதி அவனை படிக்க வைத்தது. எனது குடும்ப வசதி என்னை பிரான்ஸ் மண்ணை மிதிக்க வைத்தது. தவேந்திரன் பிரான்ஸ் வந்த பிற்பாடு அரவிந்தனோடு இருந்த தொடர்புகள் விட்டுப்போனது. அவன் இப்போது எப்படி இருப்பான்? ஒல்லித்தடியாகத்தான் இருப்பானா? அவனது தீட்சணியமான கண்களும், ஒளிசிந்திய முகமும் மாறியிருக்குமா? அமைதியான

கீச்சிட்ட குரல் கரகரத்திருக்குமா? கறுத்திருப்பானா? அவனது கால்பாதத்தில் செம்மண் இன்னும் மாறாது இருக்குமா? கிளித்தட்டு விளையாட்டில் முலை குத்திப்பாயும் வீரமான அந்தப் பாய்ச்சலை இங்கே எங்கு காணப்போகிறோம். கட்டிடக் காட்டுக்குள் இயந்திர மனிதர்களாய் கழுவித்துடைப்பதும், அறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடப்பதுமாய் கிடக்கின்றோம். இந்த விடிவற்ற இயக்கத்தில் எம்மூர் மண்வாசனை எங்கே வீசுகின்றது. எங்கள் வீட்டு வளவுக்குள்ளே புட்போல் விளையாடலாம். வேப்பமரத்தில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடலாம். அயலார் வளவுக்குள் ஆனந்தக் கூத்தாடலாம். பிறந்தமண்ணை பிரிந்திருக்கும் கழிவிரக்கம் சிலிர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

இந்த நிலையிலும் புவனேஸ்வரனின் ரெலிபோன் குரலில் தொனித்த வேண்டுதல், கண்டிப்பு என்பன ஒரு தந்தையின் முன்னறிவிப்பாக தவேந்திரனுள் எழுந்தது. அரவிந்தன் வருகையில் மகிழ்ச்சி இறக்கை கட்டிப் பறந்தது. ஜேர்மனியில் இருந்து எதுவித வில்லங்கமும் இல்லாமல் வந்து சேரவேண்டும், இங்கும் ஒஹா (O.F.P.R.A)விலிருந்து அகதி அந்தஸ்தும் கிடைத்துவிடவேண்டும். சீதாவையும் இஞ்சாலை கூப்பிட்டுவிட்டா. . . இப்படி வேண்டுதலும் எண்ணங்களுமாக மனது அலைந்து கொண்டிருந்தது தவேந்திரனுக்கு. சற்று நேரத்துக்குள் மௌனத்தால் அவன்முகம் இறுகி உறைந்துபோயிருந்தது. சீதாவின் கடிதங்கள் நேசங்கொண்ட காதலை விளக்குவதை புரிந்துகொண்டான்.. அவளும் இங்குவர எண்ணுவதுபோல் தோன்றியது. நாம் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைக்குதோ! அரவிந்தன் என்ன நினைக்கிறானோ! என்பதை இப்போது எப்படித்தான் அறிவது?..... இதழ்கள் துயரமாய்த் துடித்தன, கண்கள் அகல விரிந்தன,

எட்டுமாடிக் கட்டிடஅறை ஜன்னலைத் திறந்து இருகைகளையும் அகலவிரித்து பின் கம்பியில் ஊன்றியபடி ஆகாயத்திலிருந்து பூமியை நோக்கினான். இனிமையான குளிர்த்தென்றல் முகத்தில் பட்டுத் தழுவிக்கொடுக்கின்ற கோடைகாலத்து வாசம்போல், குளிர்காற்றும் பனியும் படர்ந்திருந்தது. பனிமலர்கள் தூவாமல், மழையும் இல்லாமல் இருந்தால் பிரயாணம் மேற்கொள்ள வசதியாக இருக்கும் என்ற நினைப்பிலும் நிலைத்தது மனது.

அரவிந்தன் படத்தையும், பாஸ்போட்டையும் தவேந்திரன் எடுத்துக் கொடுத்தான். குமரேஸ் இரண்டையும் ஒத்து வைத்துப் பார்த்துவிட்டு தெத்திப்பற்களிடையே படிந்த காவிதெரியச் சிரித்தான்.

"ஏன்ரா இப்பிடிச் சிரிக்கிறாய்"

"எங்கைகேயடா தேடிப்பிடிச்சா இந்தாளை"

"ஏண்டா ஒத்துவரேல்லையா?"

"உரிச்சு வைச்சமாதிரி இருக்கடா! இரண்டுமுகமும். கவலையை விடு, உன்ர பாக்கை தூக்கு, வெதரும் நல்லாமிருக்கு. நாளைக்கு பின்னேரத்துக்குள்ள உன்ர பிரண்டோட இஞ்சை நிக்கவேணும்."

தவேந்திரன் மௌனமாய் தலையாட்டியவன், தோள்பையை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு கதவை இழுத்து பூட்டி, எட்டுமாடிப் படிகளையும் இறங்கினார்கள்.

ஜேர்மன் ஓட்டோபானில் காரில் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். மறுநாள் மாலை பிரான்ஸின் மெழுகுபோன்ற ஓட்டோறாட்டில் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். காரில் முன் சீற்றில் இருந்த தவேந்திரன் பின்னால் இருந்த அரவிந்தனைப் பார்த்து சிரித்துக் கதைத்த படி வந்தான்.

பணத்தைக் கொண்டு அரவிந்தனை நாடு மாற்றிவிட்டார்கள் தாம் தந்தையர். உயிர்ப்பாதுகாப்பு இதுதான் என்ற நினைப்பில் துவங்குகளை மாற்றியதால் அளர்கள் நினைப்பறையில் கிடந்த பாசுனர்த்தியில் தத்தளித்த பாசுத்தாடிப் நாட்டின் அனர்த்தனங்களில் இருந்து தப்பித்தும் பாதுகாப்புத் தேடும் மலமானது.

விடியற்காலை ஐந்துமணி. உறக்கத்தின் உச்சத்தில் கம்பளிப் போர்வைக்குள் சுருண்டு கிடந்தான் அரவிந்தன். அவனது உறக்கத்தை தவேந்திரன் கலைத்துக் கொண்டு நின்றான். நிம்மதியான நித்திரைக்கும் இடைஞ்சலான நாடு போல இருக்கல்லோ! என்னடா இவன் இந்தநேரங்கெட்ட நேரத்தில் சுரண்டு கிறான் என்று எண்ணியவன். இருகைகளையும் உயர்த்தி சோர்வை முறித்துக் கொண்டான். அரைக்கண் விழிப்போடு கொட்டாவி விட்டபடியே

"என்ன தவே நேரமாச்சா?" என அனுங்கினான்.

அரவிந்தனை பார்க்கும்போது தவேந்திரனுக்கு விலாவுக்குள் சுழக்குச் சுண்டி நின்றது. நித்திரையை குழப்பியதற்கே குழந்தைபோல சீணுங்குகிறான். வெளியே இறங்கினால் என்ன பாடுபடப்போறான்.

குளிரைத் தாக்குப்பிடிப்பானா? முக்கால் வழியும் சளியைத் துடைக்
கவாவது ஜக்கற் பொக்கற்றுக்குள்ளால் கை எடுப்பானா? என்று
கவலையாக இருந்தது. சர்வாங்கம் எங்கும் ஏறும் குளிர்
வாசிக்கப்போவதை எண்ணி கனத்தது மனது.

"அரவிந்தன் நேரத்தோட போனால்தான் விசாவுக்கு நம்பர் கிடைக்கும்"
"இல்லையெண்டா என்ன நடக்கும்?"

"பொலிசில மாட்டுப்பட்டு ஊருக்கு போகவேண்டிவரும்"

"அதுவும் நல்லதுபோலத்தான் கிடக்கு"

தவேந்திரன் முகத்தில் முசுறு முந்தியது. பக்குவமாய் பதட்டமின்றி
நின்றவன் தானாக புலம்பத் தொடங்கினான். நேரத்துக்குப்
போகாவிட்டால் 'நந்தியார் பொலிஸ்' பற்றிய கேள்விக்கோடுகள் முகம்
எங்கும் ஓடியது.

அரவிந்தன் வந்தநாளைக்கு அறைக்குள்ள கீற்றரின் சூட்டில்
படுத்துப் பழக்கப்பட்டவன், வெளியில் இந்தநேரத்தில் இன்றுதான்
இறங்குறான். முன்றுநாலு பென்னியன்கள் போட்டால் நல்லது. குளிரை
கொஞ்சம் தாக்குப் பிடிக்கும். தவேந்திரன் தோல் ஜக்கற் ஒன்றும்
வாங்கிக் கொடுத்திருந்தான்.

"அரவிந்தா ஜக்கற்றை போட மறந்திடாதே என்றவன்" சூடான
கோப்பியை நீட்டியபடி நின்றான். கதிரையிலிருந்து சப்பாத்து போட்ட
அரவிந்தன் தலையை நிமிர்ந்து பார்த்தான். தாயின் பாசஉபசரிப்பு
சற்றுக்குறைவாக தென்பட்டது. வெள்ளிக் குவளையில் கோப்பியின்
சூடு ஓ..... அந்தச்சூட்டையும் தாங்கிக்கொண்டு முகத்தில் ஒருவித
சுருக்கமுமின்றி நின்றவன் முகத்தை பார்க்க முடியாதவன் அன்பொழுக
கண்களை அகலவிரித்து உணர்ச்சியோடு ஆர்ப்பரித்தான்.
குவளையின் விளிம்பை உதட்டில் வைத்து ஒரு முரடு உறிஞ்சினான்.
சூடு சொண்டை சுட்டதும் ஊ.... தேகம் புல்லரித்தது. என்ன சூடு! அவன்
அன்புச் சுமையை தனக்குள் தக்க வைத்துக்கொண்டான்.

"வெளிய பயங்கர குளிராயிருக்கும்போல"

"குளிர்காலம் தானை, பின்ன குளிராமல் உன்ர ஊர்த்தென்றலா வீசும்"
தவேந்திரனுக்கு அதிகமான யோசனைகள் தோன்றின. பழக்கமில்லாத
இந்தக் குளிர் நடுக்கத்திலை காய்ச்சல், தடிமல் என்று ஏதும்
வருத்தங்கள் வந்து வாட்டிவிடாமல் இருக்கவேண்டும். நான்
சீதாவுக்குப் பதில்சொல்வதா? இல்லை புவனேஸ்வரன் கேள்விக்கு

நியாயம் பிளப்பதா? கடவுளே என்று வேண்டிக் கொண்டான்.
 "அழுதாலும் பிள்ளை அவள்தானே பெறவேண்டும். அரவிந்தனுக்கு
 விசா எடுக்க தவேந்திரன் போகமுடியுமா? இந்த குளிரிலும்
 பழக்கப்படத்தான் வேண்டும். உழைக்கவேண்டும். பலவிதத்
 துன்பங்களையும் தாங்கத்தான் வேண்டும். பல தொல்லைகளையும்
 தடைகளையும் எதிர்த்து எதிர்நீச்சல் போட்டுத்தான் வெல்ல வேண்டும்.
 தனக்குள்ளாக புகைஞ்சதை வெளியே புகையவிடாது
 பூட்டிக்கொண்டான் தவேந்திரன்.

"தவே இங்க இருந்து கனதூரமா நாங்க போற இடம்"?
 எட்டுமாடி இறங்கிய களைப்போடு மூச்சு மேல கீழ் இறங்க கேட்டான்
 அரவிந்தன். அதிகதூரம் என்று சொல்லி பயமுறுத்தக் கூடாது என
 நினைத்தவன்

"அரைமணித்தியாலத்துக்குள்ள போயிடலாம் ஆனா இரண்டு ரெயின்
 மாறிப் போகவேணும்"

என சாந்தமாக சொன்னான்.

ஐக்கற் செயினை இழுத்து விட்டதும் பொக்கற்றுக்குள் கைகளை
 திணித்துக் கொண்டார்கள்.

"எக்கிய கொக்குகள் குளத்து மீனை தேடுவது
 போல் பார்வைகள் அலைமோத அடிஎடுத்து வைத்தவர்கள் வேகம்
 விரைவானது. முன்செல்லும்போது சற்றுப் பின்வாங்கும் அரவிந்தனை
 இரக்கத்தோடு பின்னோக்கிப் பார்த்துவிட்டு முன்பக்கப் பார்வையுடன்
 "உசாரா நடந்துவா றெயின் போயிடப்போகுது"

குரலின் அதட்டலில் துள்ளிப்பாயும் மான்போல் ஒரு வெருட்டுப்
 பாய்ச்சல் பாஞ்சு தவேந்திரன் முன் நின்று திரும்பினான். அரவிந்தன்
 முகத்தில் தக்காளிப்பழங்கள் அங்காங்கு காட்சி கொடுத்தன. மூக்கின்
 இரு ஓட்டைகளிலும் தண்ணீர் கசிந்து நின்றது. வாய்வழியாக
 (பனிப்)புகை வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி முக்கையும்
 துடைத்துக்கொண்டான். சர்வாங்கம் அனைத்திலும் ஏழு சுரங்களின்
 பல்லவி பறந்து கொண்டது. றெயில்வே ஸ்டேசன் கண்ணாடிக்
 கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு நுழைந்ததும் புதிதாய் உயிர்பெற்று
 பெருமூச்சொன்றை ஊதித்தள்ளிக்கொண்டான்.

"தவே நான் கேக்கிறன் எண்டு கோவிக்காதை, இந்த வெள்ளைக்கார
 பெட்டையள் எந்த தைரியத்தோடை இந்தக் குளிரை தாங்கிக்கொண்டு

குதிரையாட்டம் பாஞ்சு பாஞ்சு போறாளாவை"

கவுண்டரில் இரண்டு ரிக்கற் எடுத்து ஒன்றை அரவிந்தனிடம் கொடுத்து
"இதை மிசினுக்க விட்டெடுத்துக்கொண்டு வா, பிறகு உன்ர கேள்விக்கு
பதில் சொல்லுறன்" என்றான்.

மிசினுக்குள் விட்டதும் பின்புறத்தால் வெளிவந்த ரிக்கெற்றை
எடுத்தபடி முவிங்ஸ்ரெப்சில் கால்வைத்தான். முன்னேறிய தவேந்திரன்
ஒரு முறை திரும்பிப்பார்த்தான். படார் என்ற சத்தத்தோடு ஐயோ!
அம்மா, என்ற சத்தத்தோடு ஒரு இரங்கல் தொனி. இரும்புப்
படிகளில் முகம்குப்புற விழுந்து உதடுகளில் இரத்தம் கசிந்து
கொண்டிருந்தது. முன்னோக்கி கீழிறங்க முடியாதவன் சீமெந்துப்
படிகளால் சனத்தின் இடிபாடுகளுக்கிடை பிஸ் பதறித் துடித்து பல
படிகள் தாண்டிக் கால் வைத்து இறங்கியவன் அரவிந்தனை
அணைத்து அங்கம் ஆடிஅடங்கி நின்றான்.

"என்ன அரவிந்தன் பலமா நோகுதா?"

"இரண்டு படிகளுக்கிடையிலை காலை வச்சிட்டன். அதுதான் தடுமாறி
விழுந்திட்டன்"

"விழுந்தாலும் மீசையிலை மண் ஷ்டீட்டில்லை எண்ட
கதைபோலயிருக்கு"

அரவிந்தன் வெட்கத்தை சுதாகரித்தபடியே திரும்பவும் பேசினான்.

"இந்த படிகள் எல்லாம் கொழும்பிலை பல இடங்களிலை இருக்கு,
நான் ஏறியிறங்கியிருக்கிறன். என்னவோ தெரியேல்லை முதல்
தடவையா இங்க தவறி விழுந்திட்டன்"

பல வெள்ளைத் தோல்கள்
இவர்களை பார்த்து நழுட்டுச் சிரிப்போடு செல்லதை கவனித்தபடி
அரவிந்தனை பின்னாலே பிடிச்சபடி படியில் ஏற்றினான். குருடனுக்கு
வழிகாட்டும் செவிடன் போல இருவரும் ஸ்ரெப்சில் போய் ரிளர்போயில்
கால் வைத்தனர். சனத்தின் நெரிசல் அரவிந்தனை திக்கு முக்காட
வைத்தது. ஏழுமணிக்கு இந்தக் கதிபெண்டால் இன்னும்
கொஞ்சநேரம் போனால் மனிசன் நிக்கப்பறிக்க முடியாது போல
கிடக்கு. தன்னுடைய வியப்பின் வீராப்பை மறைக்க கொண்டால்
வழியும் இரத்தத்தை கிளினக்ஸ் பப்பியால் துடைச்சான். நெயின் வந்து
தரித்ததும் இருவரும் நெயினுக்குள் ஏறி கதவோரமாக இருந்த
இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

கீக்ஸ்ரீயன்

"அரவிந்தா சொண்டு வெடிப்பு பெலனா நோகுதாடா?"

இல்லையென மௌனமாக தலையாட்டினான் அரவிந்தன்.

"அரவிந்தா நீ அப்போத கேட்ட கேள்விக்கு இப்ப பதில் சொல்லுறன்"

"ஓமடா சொல்லு கேக்கிறன்"

"டேய் மெதுவா கதையடா!, பெலனா கதைக்கிறது இவங்களுக்கு பிடிக்காது. இந்த நாட்டிலை உள்ளவங்களுக்கு குளிர்காலமும், கோடைகாலமும் இரண்டு கண்கள். குளிர்காலத்தில் லீவில்லாமல் ஓடிஓடி உழைப்பாங்கள். இவங்கட உழைப்பின் மகிமையை இந்தக் காலத்திலைதான் பாக்கலாம். உடம்பில முத்தை தவிர வேறு எந்த அவயங்களையும் காணமுடியாது. பலவிதமான மிருகங்களின் தோல்களிலையும், மயிர்களாலான கம்பளியிலையும் செய்த உடுப்புகளை போடுவினம்" அவனை இடைமறித்த அரவிந்தன் கேட்டான்

"நான் கேக்கிறன் எண்டு கோவிக்காத. நாணம் குளிர் தேசங்களைப்பற்றி படிச்சிருக்கிறன். இவங்கள் குளிர்காலத்திலை ஆணும், பெண்ணும் குடும்பமா சேர்வினம். பிறகு கோடை காலத்திலை பிரிஞ்சிடு வாங்களாமே?!"

ஆத்திரத்தோடு தவேந்திரன் "டேய் உனக்கு சொண்டு மட்டும் உடைஞ்சிருக்கக்கூடாது. முகமே வெடிச்சிருக்கவேணும்"

தவேந்திரனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அரவிந்தனும் சிரித்தான். ரிஷப் கெரன் ரோடர்கள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். சிரிப்பின் சாயல் அடங்குமுன்னமே அரவிந்தன் பக்கமாக தலையைச் சரித்தான் தவேந்திரன்.

"அரவிந்தன் அப்போத அடிச்ச ரிக்கற் எங்கை?"

தவேந்திரன் கேட்டதும் அரவிந்தன் அதை தவறவிட்டதை உணர்ந்தான். தவேந்திரன் என்னடா இந்த உத்தரிப்பு என்று சினந்தாலும் சிறிதும் எரிச்சலை காட்டவில்லை. சமயோசித புத்தியுடன் "அரவிந்தா இந்த ரிக்கற்றைப் பிடி! உதிலை வாறவங்க கேட்டா குடு. வேறு ஒன்றும் பேசாதே வாய் முடிக்கொண்டு இரு." திரும்பி ஒருமுறை பார்த்து முகத்தை உலுப்பிவிட்டு அரவிந்தனுக்கு முன்னால் உள்ள சீற்றில் எழும்பிக் குந்திக்கொண்டான். அரவிந்தனுக்கு விஷயம் ஓடி விளங்கியது. "பொன்சு மிஷ்யூ, மிஷ்யூ சிஷ்யுப்பிளே!"

அரவிந்தன் கண்கள் முழிச, ரிக்கெற்றை கொடுத்தான். நம்ம ஊர் பாக்குவெட்டி போன்ற மிசினால் ஒரு ஓட்டை போட்டுவிட்டு அரவிந்தனிடம் திருப்பிக் கொடுத்தவன் அதே எத்தலோடு தவேந்திரனிடம் எகிறினான். தலைகுனிந்திருந்தவன் வெட்கத்தால் வெளுத்திருந்த முகத்தோடு,

"ரிக்ெற்றை தவற விட்டுட்டன்" என்றான் பிரெஞ்சில்.

"நோ...நோ... பப்பி சில்வுப்பிளே"

"நோ..நோ.. நான் பேய் பண்ணுறன்" என்றான்.

100பிராங் தண்டம் கட்டிக்கொண்டான். அரவிந்தனின் கவனக்குறைவை நினைத்து அழுவதா? சிரிப்பதா? சனியன் பிடிச்சவங்க இந்த நேரம் பாத்து வாறாங்க.

"இனிமேல் அடிச்சரிக்கற்றை பயணம் முடியும் வரை கவனமா வைச்சிருக்க பழகிக்கொள்! எதுக்கும் நாளைக்கு ஒரு மாத காட்டு ஒரேஞ் (Carte de Orange)எடுத்துத்தாறன்"

நண்பனின் பொறுமையை உணர்ந்து உணர்ச்சிவசப்பட்டான். தன் தாய்தந்தையின் மன்றாட்டும் சமூகத்தவருக்கு செய்த உதவியும்தான் தவேந்திரன் வடிவில் நின்றாடுது. இமையோரம் கண்ணீர் இலேசாக தளும்பியது. இரண்டு துளி அவன் தொடைகளில் விழுந்து ரவுசரில் ஊறியது. குளிரில் விறைத்து வந்த கண்ணீருக்கும் அன்பில் அலைமோதிய ஆனந்தக் கண்ணீருக்கும் வித்தியாசம் தென்பட்டது.

நந்தியார் பொலிஸ் தலமை அலுவலகம்

கம்பீரமாக தெரிந்தது. இக்கட்டிடத்தை பார்க்கும் போது நமது நாட்டில் ஒரு மாகாணத்தையே வளம்படுத்தக்கூடிய பணத்தை கொட்டியிருப்பது விளங்கும்.

"இதென்ன கோதாரி விழுந்தவன்! இந்தக் கடும்குளிருக்கை விறைச்சுச்சாக வெட்ட வெளியில் விட்டிருக்கிறான். இவங்களென்ன மனிசரா? மிருகமா?" உருவேறியவனாக தவேந்திரனைப் பார்த்து முறுகினான்.

"இவ்வளவுகாலமும் நாங்களும் இப்பிடித்தான் நிக்கிறம்"

"ஏன் இவங்க இப்பிடி மனிதாபிமானமற்று நடக்கிறாங்க,"

ஆலாப் பறந்துவந்த ஆத்திரம் குறையாமல் கேட்டான் அரவிந்தன்.

"பிரெஞ்சுக்காரனைப் பற்றி நான் படித்ததெல்லாம் பொய், போலவேசம் க்ஃர்ஸ்ரீயன்

போடுறாங்கள் உலகஅரங்கில் மனிசனை மனிசன் சுரண்டும் சூட்சுமம் இஞ்சதான் நடக்குது"

நடுக்கத்திலும் நாலு வார்த்தைகள் நறுக்கென்று வந்து விழுந்தன.

"அரவிந்தா! முதலிலை கியூவிலை போய் நிப்பம், மிகுதிய நான் கக்குறன் என்றவன் வலக்கையைப் பிடிச்ச இழுத்து கடைசியாக நின்று ஆபிரிக்கன் பின்னால நிறுத்திவிட்டு, அவன் பின்னால் தானும் நின்றான். தவேந்திரன் ஆபிரிக்கன் சொண்டையும், அரவிந்தனின் மேல்ச் சொண்டையும் மாறிமாறி பாத்துக்கொண்டவன் தனக்குள்ளாக சிலுசிலுத்து சிரித்தான். படியால் விழுந்த காயத்தையும் மறைத்து வீங்கியிருந்தது கீழ்ச்சொண்டு.

"என்ன தவே எங்களுக்கு நம்பர் கிடைக்குமா?"

"பொறுத்திருப்போம், கிடைக்கும் வரைகாத்திருப்போம்"

"இதென்ன நியாயம், வெள்ளைத் தோலுள் எல்லாம் உள்ள போகுது. நாங்கள் மட்டும் வெள்ளிடிக்குள்ள நிரையாய் நிக்கிறம்"

"இஞ்சதான் அரவிந்தன்! உண்மை மறைஞ்சுகிடக்கு,"

உண்மையை சொல்லத்தொடங்கினான் தவேந்திரன். சொந்தப் பிரஜைகளுக்கு சலுகைகளை வழங்கிக்கொண்டு, அந்நியருக்கு இவர்கள் காட்டும் கெடுபிடுகள் ஏராளம். உலகின் பார்வைக்கு பிறருக்கு நாங்கள் அடைக்கலம் கொடுக்கிறோம், மனித உரிமைகளை மதிக்கிறோம் என்று ஹேபிடுகிறார்கள். சொந்த நாட்டவன்தான் மனிதன், மற்றவர்களெல்லாம் பிறைப்பிற்காகவே அடைக்கலம் கேட்கிறார்கள் என்றுதான் நினைக்கிறார்கள். அவர்களை இப்படியான கியூவுகள் மூலமாகத்தான் தங்கள் சொந்த நாட்டுப் பிரஜைகளுக்கு அடையாளம் காட்டிக் கொள்கிறார்கள். எங்களுக்கு முன்னால் நிற்பவர்கள் நேற்றிரவு இறுதி ரெயின் பிடித்து இங்கு வந்திருப்பவர்களாக இருக்கும்.

தவேந்திரனின் வார்த்தைகள் அரவிந்தன் மனத்தில் விழுந்து ஒரு ஏக்கப் பெருமூச்சை வரவைத்தது. ஒரு பொலிஸ்காரன் பத்துப்பத்துப் பேராக உள்ளே விட்டுக் கொண்டிருந்தான். அரவிந்தனை பார்த்தவன்

"நமக்கும் இன்று நம்பர் கட்டாயம் கிடைக்கும்" என்றான்.

புழுவாய் துடித்து இறந்தாலும் எருவாக வேண்டிய புண்ணிய நுமி எங்களின் சொந்த மண். அந்த மண் வாசனையே வாசனைதான். அவர்கள் வேண்டிய தெய்வமும் கைவிடவில்லை. பொலிசில் ஆரம்ப பதிவுகளை

செய்துவிடக்கூடியதாக இருந்தது. அரவிந்தன் தெம்பில் புதிய தாக்கம் தக்கித்தது. அவன் அடைந்த மகிழ்ச்சியை கண்ட தவேந்திரனும் மகிழ்ச்சியில் புதியதோற்றத்தில் தொத்தி நின்றான். . அடுத்த கட்ட நடவடிக்கைகளுக்கு தாவியது தவேந்திரன் மனது.

அகதிகளுக்கு பொறுப்பான அலுவலகத்திற்கு (O.F.P.R.A) விண்ணப்பிக்க வேண்டும். இந்த அவலங்கள் நீங்கினால் அரவிந்தன் தந்தைக்கு கொடுத்த வாக்கும், தன் தங்கையின் மகிழ்ச்சிக்கும், அவளது அன்பான கடித வரிகளும், மனசில் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்ல முடியாத தவிப்போடு நிற்கும் நிலை என்று மாறும்? மாதங்கள் மூன்று கடந்தன. அரவிந்தனுக்கு அகதி அந்தஸ்த்து கேட்டு இருந்ததற்கு "ஓப்ரா விலிருந்து அகதிக்காட்டும், தொடர்ந்து பத்துவருட விசாவும் கிடைத்துவிட்டது. வேலைக்குப் போவதும், இடையிடையே பிரெஞ் மொழியை படிக்கப் போவதுமாக மூன்று வருடங்கள் ஓடின.

இன்ப துன்பத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்ட தவேந்திரனை விட்டு விலகப் போவது அரவிந்தன் மனசுக்கு லேசுப்பட்டதாகப் படவில்லை. இந்த சின்ன நூழுக்க, எட்டுமாடி ஏறிக் களைச்சு, மேல்முச்சு கீழ் முச்சு வாங்கிற பாடுகளை மாற்ற வேண்டுமென்று முடிவெடுத்து, மனதின் தாக்கத்தில், எதுவித நோக்கமும் அற்றவனாகக் கட்டிலில் இருந்து புத்தகமொன்றை புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். தவேந்திரன் வரும்போது கடிதங்களையும் கையில் ஏந்திக் கொண்டு வந்தான். அரவிந்தனுக்கு வந்த ஊர்க்கடிதங்களுக்குள் சீதாவின் கையெழுத்தினால் அரவிந்தன் முகவரியிட்ட கடிதமும் கிடந்தது. கடிதங்களை நீட்டும்போது "டேய் அரவிந்தா உன்ர முகத்தில் செழிப்பை காணணைல்லை?, நான் ஏதாவது தவறு செய்திட்டேனா?"

"சும்மா போடா மடையா", அன்பான தொனியின் பண்பான செயல்கள் அரவிந்தனை திண்டாடவைத்தது.

"அரவிந் இண்டைக்கு அறையில் ஒருதரும் இல்லாததாலை கேக்கிறன், சீதாவின் கடிதங்களுக்குப் பதில் போடுறனியா?"

நண்பனின் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்க்க முடியாத வெளுத்துப்போன கனத்த கவலையில் நெஞ்சமேடு விம்மி எழுந்தது அரவிந்தனுக்கு. மௌனமாக ஊரில் இருந்து வந்த தாயின் கடிதத்தை படிக்கத்

தொடங்கினான். அக்கடிதத்தில் சீதா பற்றிய விடயங்கள் விரைவாகவும் வெறுப்பாகவும் எழுதப்பட்டிருந்தது. தந்தைக்குள்ள விருப்பம் தாய்க்கு விட்டுப்போனதிற்கு காரணம் சாதியும், பணமும், அந்தஸ்த்தும்தான். தாயைமீற அவன் மனம் சங்கடப்பட்டது. இதுவும் ஒரு காரணமாக இருந்தாலும் அவன் மனசில் உள்ளது வெகுவிரைவில் தெரியும்.

சாந்தமுடன் "தவே நான் வெகுசீக்கிரத்தில் சீதாவுக்கு முடிவு எழுதுவேன்".

"நான் உன்னைச் சங்கடப்படுத்த விரும்பவில்லை. உனக்குதவினது உன் தந்தை எங்களுக்குச் செய்த உதவிக்காக மட்டுமல்ல என்னுடைய நட்பின் உயர்வுக்காகவும்தான். ஆனா!.. ஒரு அற்ப ஆசையை நெஞ்சில் எதிர்பார்ப்பாக வச்சிட்டன்" தவேந்திரன் கண்கள் கலங்கின. சொற்களில் சிக்கல் தோன்றியது. இந்நேரம் கட்டிலை விட்டெழுந்த அரவிந்தன்,

"அம்மாவின் கடிதங்களால் குழம்பிப் போயிருக்கிறேன், வெகுவிரைவில் சீதாவுக்கு பதில் போடுவன். தவே உனக்கு எப்படி இதைச் சொல்லுறது எண்டு தெரியேல்லை."

அவனுக்கு தொண்டை கட்டிக்கொண்டுவிட்டுது.

நட்புக்கு இலக்கணம் வகுத்தேனா?
அல்லது மச்சான் எனக்கூப்ப்டத்
தலைத்தனம் தொண்டேனா?
தந்தையன் வாழ்வுக்காய்
உன்னை நான் நொந்தேனா?
உன் தந்தை தாயா நான்
ஓ உன்தோழன்

"உன்னட்டை ஒண்டைத்தவிர எதையும் எதிர்பாக்கேல்லை, அரவிந்தன்! தயங்காமல் கக்கு, மயங்காமல் நிற்கும் இந்த உள்ளம். உன்ர வரவில் தங்கிய சந்தோசம் என்னை விட்டு போகேல்லை அரவிந்தன்"

தத்துவம் பேசும் வித்தகனாகிவிட்டான். ஆனால் அவன் முகம் பொலிவை இழந்துவிட்டதே. எப்படி தாங்கப்போகிறான் அரவிந்தன்!

எறியப்போகும் ஈட்டிகளை.

"டேய் தவே! நான் உன்னைவிட்டுப் போகப்போகிறேன்" முதல் ஈட்டி பாய்ந்தது.

"நீ எனக்கு எந்தக் குறையும் விடேல்லை. நான் தனிய இருக்க முடிவுசெய்திட்டேன்." இரண்டாவது ஈட்டி பாய்ந்தது.

"உன்னோடு இருக்கிற பொடியங்களை எனக்கு பிடிக்கேல்லை, நான் புஜிசியிலை ஒரு வீடு எடுத்திட்டன். அங்க ஒரு வேலையும் கிடைச்சிருக்கு."

தவேந்திரனுக்கு அரவிந்தனின் ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் ஒவ்வொரு ஈட்டியாய் மனத்தை தாக்கியது. அரவிந்தன்

"பரிசை விட்டுத்தானே போறன்? பிரான்சை விட்டுப் இல்லையே" ? என தடுமாறினான் அரவிந்தன்.

தவேந்திரன் " என்னைவிட்டுப் போனாலும் என் தங்கச்சி சீதாவின் நினைப்பை விட்டுப் போகாத"

அவன் கண்கள் மேலும் கலங்கியது. சற்றுநேரம் அமைதியில் கட்டிலில் சாய்ந்தவன் அரவிந்தன் முகத்தை பார்க்கமுடியாதவனாக தலையணையோடு முகத்தைப் புதைத்தான். திரும்பவும்குதுவாதற்ற வார்த்தையில்

"என்னைவிட்டுப் போக உனக்கு எப்படியடா மனசு வந்தது"?

"நான் உன்னை விட்டுப் போகேல்லையே, நீயும் என்னோட வா எண்டுதானை கேக்கிறன்"

"அரவிந்தா! நீ முடிவெடுத்திட்டாய். விரும்பின படியே போயிரு, நான் அடிக்கடி வந்து உன்னைப் சந்திக்கிறேன்."

தவேந்திரன் மீண்டும் முகத்தை புதைத்துக் கொண்டான்.

முன்னுரை முடிவுரையாக் வீட்டால்
வாழ்வல் இடையன்லேயே
நடக்கும் காட்சிகளின் தொடர்பனை
யார் காண்பது
வாழ்வன் இன்யவைகள்
துன்பத்தல் தெள்வாக்ன்றது

முன்று

கேடு வரும் மின்னே! மதி கெட்டுவரும் முன்னே

அழகான புஜிசிக் கிராமத்தில் இரண்டு அறைகள்கொண்ட வசதியான வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டான் அரவிந்தன். புதிதாக கிடைத்த வேலைத்தலமும் வீட்டிலிருந்து இரண்டு கிலோமீற்றர் தூரத்தில்தான் அமைந்திருந்தது. காலையும் மாலையும் வேலைக்கு நடந்தே போய்வருவது அரவிந்தன் வழக்கம். கோடைகாலத்தில் நதிபுனலாடும். நதியின் ஓரங்களில் போடப்பட்டிருக்கும் வாங்குகளில் இருந்து நதியின் ஓட்டத்தை ரசிப்பதோடு கூட்டம் கூட்டமாக புல்தரையிலிருந்து, குளிர்காலத் தோற்றத்தை முடிமறைத்த ஆடைகளை களைந்து, பிறந்த மேனியுடன் காணப்படுவதுடன் ஆலிங்கனத்திலும் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். குழந்தைகள் தங்களது பிளாஸ்டிக் விளையாட்டுப் பொருட்களில் கவனம் கொண்டிருப்பார்கள். நதியின் ஆரவார ஓசையில் குழந்தைகள் கூவிக் கூக்குரலிடுவார்கள். என்றும் இந்த இனிய வசந்தம் தொடராதா என்ற ஏக்கத்தோடு தாயின் அழைப்பை, எரிச்சலான கைபிடித்து இழுக்கும் இழுப்பை விலக்கி ஓடுவார்கள். வசந்தகாலம் அவர்களது வருங்காலமாக காட்சிகொடுக்கிறது. பெரியவர்களைவிட குழந்தைகள் தான் தங்கள் உலகத்தை மதிப்புடன் நோக்குகிறார்கள். செயின் நதியின் நர்த்தனம் நடுஊருக்குள் பாய்ந்து கிளைகளாக பிரிந்து செல்கிறது. பிரிந்து செல்லும் நதிநடுவே அழகான பூங்கா உள்ளது. 1810களில் காட்டுக்கற்களால் கட்டப்பட்டுள்ள சிறியதோர் அந்தோனியார் கோவில் அங்கே உள்ளது. அந்தநேர சனத்தொகையை இக்கோயிலின் அளவில் கணித்துக்கொள்ளலாம். இங்கு வாழ்பவர்கள் அனைவரும் கத்தோலிக்கர்கள். இவர்களுடைய முதாதையர்கள் இரண்டு நதிகளையும் கடப்பதற்கு கட்டியுள்ள இருநூறுயார் நீளத்திலான பாலம் இன்றைய நவீன விஞ்ஞானயுகத்தின் கட்டிடக்கலைக்கு சவால்விடுவதாகவே உள்ளது. இன்றும் அதன் அமைப்பை பரிசீலித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். உலகிலேயே மிகப்பெரிய கம்பிகளாலான பாலத்தை உருவாக்கிவிட்டார்கள். பாரிஸ் நகரத்துக்கு வடக்கே ஆங்கிலக் கால்வாய்த்துறைமுக நகரான

லா கவறிங் எனும் செயின் நதி கடலில் கலக்குமிடத்தில் இன்றும் இந்தஊர் மக்கள் (Boussy St. Antuan) அந்தப் பாலத்தை திருத்தவோ, உடைத்துப் பெருப்பிக்கவோ அனுமதி அளிக்கவில்லை. தனிக் கல்லும், சீமந்தம் மட்டும் தான் இப்பாலத்திற்கு பாவிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரவிந்தன் இந்த பாலத்தின் அதிசயத்தையும், ஊரின் பழமையின் மகத்துவங்களையும் பலரிடமும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். இதனாலேயே அந்த ஊரவர்கள் பலரும் அரவிந்தனுக்கு பழக்கமாகி விட்டார்கள். இக்காலகட்டத்தில் அரவிந்தன் வேலைக்குப் போய்வரும் நாட்களில் தன்னை மறந்த நிலையில் நெஞ்சைத் துளாவிய துடி துடிப்போடு தனக்குள்ளாகவே சிரித்தபடியும், புறுபுறுத்தபடியும் பைத்தியக்கார வேடம் போடத்தொடங்கினான். என்னடா இவள் அழகு! சிரிப்பு! பார்வை! கிள்ளித் தின்றுவிடலாம் போல் இருந்தது. தினமும் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள். அப்போ ஏன் எனது பக்கத் தார் ரோட்டுப் பாதையால் வரவில்லை? இந்தமாதிரியான கேள்வி நியாயங்கள் தினம்தினம் வந்து கிளர்ச்சியை உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

இப்படியே வலதுபக்க இடதுபக்க நடைபாதையால் எதிரெதிராக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். பெரும்பாதையான நேர் வழியால் வாகனங்கள் வாழ்த்துக் கூறிக்கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தன. அரவிந்தன் மனத்திரையில் பொன்முகம் திரைப்படமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இனம் தெரியாத உணர்ச்சிக்கு உள்ளிட்டவன் கடந்த கால வாழ்க்கையையே ஓரங்கட்டிவிட்டான், ஒல்லியானவளின் தடிப்பான வீறாப்பு வாராக விழுந்ததால். கிடைத்தற்கரிய வரப்பிரசாதமே அவள்தான் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். ஒரே நேரத்தில் பலஆடைகளையும், சப்பாத்துகளையும் நேரத்திற்கு ஒன்றாக மாறிமாறி போடத்தொடங்கினான். அவளும் சொல்லிவைத்தாற்போல் ஆடையிலும் முகத்திலும் சிகை அலங்காரத்திலும் நேரத்திற்கு நேரம் மாற்றங்களை காட்டினாள். இருவரது சந்திப்பும் மௌனராகத்துடனும், புதுவகைப் புன்னைகையோடும் நடைபோட்டது. எப்போது அவன் இந்தப்பக்கம் வருவான்? எப்போது அவள் இந்தப்பக்கம் வருவாள்,? என்ற வகையான ஏக்கம் தவிப்பாக துலங்கி நின்றது. வலப்பக்கமாக வந்த அரவிந்தன் திடீரென தரித்து நின்றான். அவன் மனது தவியாய்

தவித்துக்கொண்டது. நோட்டு திருத்துவதற்குப் போட்ட சல்லிகளை நோட்டுநோலர் முன்னும் பின்னுமாக மிதித்து இரைந்து கொண்டிருந்தது. அதன் இரைச்சலையும் மிஞ்சிய துடிப்பில் அரவிந்தன் மனதும், இதழும் துடித்தன. இடதுபக்கமாக போடப்பட்டிருந்த வாங்கில் வலதுகையை ஊன்றி சரிந்து நின்றவளின் அழகைப்பார்த்து மேலும் சிரித்தான். அரவிந்தனின் கண்களும் பாவமும் அவளிடம் போய்விட துடித்தது. அவனை அறியாது இதயத்திலிருந்து எழுந்தது கவிதை. பழுத்த இலைவண்ணம் அவள் மேனி, அந்திநேரச் செவ்வண்ணம் போன்ற கூந்தல், முத்துப்போன்ற பற்களின் அடுக்கின் தொனிப்பை திறந்து காட்டும் வாயிதழோ பவளத்துண்டு, விற்புறம் களிச்சண்டு துள்ளும் கண்கள், மீன்களின் எண்ணம்தான் அவள் வடிவில். பிடி இடைக்கும் மேல் மலைவடிவம் அவள் பொன் மேனி, கண்ணைத்தால் காமத்தேன் சொட்டும். பனிமலர் போன்ற வெளிச்சத்தோடு அரவிந்தனை சுகமாக சிரித்திழுத்தாள்.

தன்வசம் அவள் கரங்கள் அவன் மேனியை மேய்ந்தது போன்ற உணர்வு. மடங்காத இருமனமும் மசிந்து கொண்டது. வெட்கம் இருவர் பக்கத்திலும் அண்டவில்லை. நிலவும் வெட்கப்படும் அவள்முகத்தை தினம்தினம் பார்க்கவேண்டும் போலத் தோன்றியது. காதலுக்கு முகவுரை எழுதிவிட்டனர். முடிவுரை பற்றிய சிந்தனை இருவர் இதயத்திலும் இம்மியும் இடம்பிடிக்கவில்லை. ஒரேஒரு பார்வையில் காதல் கொண்டதற்கு ஆதாரம் இவர்கள் இருவரும் தான். வண்டுக்கு படுக்கை விரிக்கும் சிரிப்பை உதிர்த்த பூப்போல், சிரித்து நின்றவளின் நினைப்பு நிலம்நோக்கி நின்றவனின் நெஞ்சிலும் தினம்தினம் வலம்வந்துகொண்டிருந்தது. அவனது கனவுகளும் கற்பனைகளும் மீட்டும் ராகம் சொல்லவும் இசைக்கவும் அவள் மனதாலேதான் முடியும்.

வேலையில் ஈடுபாடு கொண்டு நிற்கும்போதும் தன்னை மறந்து புலம்பும் அரவிந்தனைப் பார்க்கும் ஆபிரிக்கன் சலமோனுக்கும் சிரிப்பு சீறிவரத்தொடங்கியது. பிரஞ்சுப் பாஷையில், "என்னப்பா கொஞ்ச நாளா வருத்தம் பிடிச்ச ஆள்மாதிரி இருக்கிறாய், ஏதாவது மனதிலை கசிவா" எனக் கேட்டுவிட்டு அவனது தடித்த சொண்டுகள் சொருக நின்றான். நெற்றிமுட்ட நின்ற அரவிந்தன் மேலும் குனிந்து சிரித்துவிட்டு. . .

"இல்லைச் சலமோன் என்ர ஆசையைச் சொல்ல வெட்கமா இருக்கு"
மேலும் பற்கள் முழுவதும் தெரியச் சிரித்தான். சலமோன்
விந்தைமனிதனை பார்பதுபோல் பார்த்துவிட்டுப் பேசினான்

"ஏய்... அரவிந்! என்னவா இருந்தாலும் மனசுக்கை வைச்ச பூட்டி
காட்டிக்காமல் இருந்துவிடாதே! பிற்பாடு கவலைப்படாதே!
உடைத்துவிடு விஷயத்தை, கிடைத்துவிடும் உன் ஆசையின்
பொருள்! உயிரோ காதலோ "

என்றவாறு தத்துவம் பொழிந்தான். இந்நேரம் பூனை விழி விழுங்க நின்ற
முதலாளி சீறப்பாய்ந்தான். அவனது பாய்ச்சலில் இருவரது முகத்திலும்
அசடுவழிந்தது. முதலாளி நீண்டதொரு பிரசங்கத்தை அச்சுறுத்தலாக
நிகழ்த்தினான். மதுபோதையில் அவனது கண்கள் குறுகிக்
கொண்டிருந்தது.

"சலமோன்!, அரவிந்!! நீங்கள் இங்கு வேலை செய்வதானால்
ஒழுங்காகவும் விரைவாகவும் வேலை செய்ய வேண்டும். உங்கட
நாடும் வீடுமல்ல இந்த தொழிற்சாலை. உங்கட கலரும், மொழியும்
எனக்கு பிடிக்காது. ஏதோ இரக்கமாக இருந்ததால் உங்களை
வேலைக்குப் போட்டன். நானும் இங்குள்ள சட்டங்களுக்கு பயந்ததான்
வாழவேண்டும். இல்லையெண்டால் உங்களை வேலைக்கு
வைச்சிருக்க மாட்டேன். என்ர நாட்டவங்கள் எத்தனைபேர் வேலை
இல்லாமல் திரியிறாங்கள். அவங்களை வேலைக்குப் போட்டால்
உங்களிட்டை வாங்கிற வேலை வாங்கமுடியாது. நீங்கள் இதுதான்
முதலும், கடைசியுமாக நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். கதையை
விட்டிட்டு வேலையைச் செய்யுங்கள். அரவிந்! நீ போய் அந்தப்பக்க
மிசினில் வேலைசெய். இனிமேல் இந்த ஆபிரிக்கனோடு கதைக்காதே"
இப்படியே பத்திரம் காட்டி சொன்படி, சிகரெட் சொண்டை சுட்டெரித்த
ஆத்திரத்தோடு திரும்பவும் சொண்டில் வைத்து ஒரு இழுப்பு
இழுத்துவிட்டு புகை முகத்தை மூட திரும்பி நடந்தான்.

அரவிந்தன் மனதில்
ஏற்படுத்திய கீறல் வேலைமுடிந்து வெளியில் வந்ததும் மறைந்த
போனது, அழகிய தேவையையின் தரிசனம் கிடைக்குமென்ற
விரிமனத்தால். விருவிறென்று நடந்து வழமையான பூமரச்சந்திக்கு
வந்து தரித்து நின்றவன் இங்குமிங்குமாக பார்த்துவிட்டு நெஞ்சினில்
துணுக்குற்றதை முகத்தினில் காட்டுமுன்னம் வழமைக்கு மாறான

உற்சாகத்தோடு மான்குட்டிபோல் துள்ளிவரும் அவள் அழகில் களிப்புற்றான். வாகனங்கள் நிறுத்துவதற்கான சிவப்பு விளக்கு எரிந்தது. பின் மனிதர்கள் எதிரெதிராக வீதியை கடப்பதற்கான ஆணிநின் சாயலில் பச்சை விளக்கு சுடர்ந்தது. இருவரும் நடுவீதிக்கு வந்த சுறுக்கு மின்னலுக்கும் தயக்கம் வருமாப்போல் இருந்தது. கார்களில் இரந்த மனிதர்கள் கதவுக் கண்ணாடிகளை பதித்து தலையை ஆமைபோல் இழுத்து நீட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அரவிந்தனும் பிரெஞ்சுப் பெண்ணும் தங்களை மீறிவந்த காதலின் கணத்தில் கதையற்று கண்களற்று நெருங்கி நின்றார்கள். இந்நேரம் ஒரு குரல் கமறிட்டது. சிவப்புவிளக்கு அணைந்து பச்சை விளக்கு எரிந்து கொண்டது. இரண்டுபுறமும் நின்ற கார்களின் ஹோன்கள் இரையத்தொடங்கின அசைவற்று நின்றவர்கள் முன்னால் நின்ற கார்க்காரனுக்கு இருப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. இருபக்கச் சொண்டுகளையும் உறுமி இழுத்தபடி கோனார் என்று உருக்கொண்டு கத்தினான். அக்குரல் அரவிந்தனின் மண்டையை குடைந்தது. திரும்பி அட்டகாசமான அபிநயப்பார்வையை வீசிவிட்டு அவளையும் கொறஇழுவையோடு இழுத்துக் கொண்டுவர வந்தேன். இருந்த வாங்கில் இருத்தினான். சிறிது நேரத்தில் மழைதூறத்தொடங்கியது. இருவரது உள்ளார்ந்த வெட்கையும் வெளிவந்தது. உறவாடும் உரையாடலை பரிமாறிக்கொண்டனர். பிரெஞ்சுப் பெண்ணே முதலில் திருவாய் மலர்ந்தாள்.

"உங்கள் பெயர் என்ன?" பிரெஞ் மொழியிலேயே உரையாடல் நடந்தது.

"என்ர பேரை உங்களால் உச்சரிக்க முடியுமா?"

"என் பெயர் அரவிந்தன்"

"பார்தோம்"

"அ . ர . வி . ந . த . ன்"

அவள் "அ . ர . வி . ந . த . ன் "

"இன்னொருக்கா"

"ஓ . . . சுப்பேர் நொம்" அவளது முகம் நிலவாய் மலர்ந்தது.

"உம்முடைய பெயர்"

"என்ர பெயர் புளோறன்ஸ்"

"நீங்கள் புகலிடவாசியா"

"நோ.. நோ....(ப்)பிரான்சே "

"நீங்க எந்த நாடு"

"மலரப்போகும் தமிழீழம்"

"தமிழீழமா? அது உலகப்படத்திலை எங்க இருக்கு"

"ஆசியாவில இருக்குது"

"அப்படியொரு நாடு இருக்கா? அரவிந்தன்"

"இலங்கைக்குள்ள இருக்குது. விடுதலைக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்குது"

"ஓகோ! அப்பிடிச்சொல்லுங்க"

"இன்று நேற்றல்ல, நாற்பத்தைந்து வருசத்துக்கு மேலாக போராடுகின்றார்கள். கடந்த பதினஞ்சு பதினாறு வருசமாத்தான் ஆயுத முனையில் நம்பிக்கை கொண்டு போராடுகின்றனர்."

இவ் வார்த்தைகளை சொல்கின்ற போது அவளது சிரிப்பையும், அங்கங்களின் அசைவையும் கண்ணுற்ற அரவிந்தனின் நெஞ்சு துணுக்குற்றது. நாணமற்ற மோகத்தில் அவளது அணைப்பில் அற்புத சுகம் கண்டான். இறுகிய அணைப்பிலிருந்த திடீரென விடுபட்டவன் பலநாள் பழகிய காதலர்கள் போல் வார்த்தைகளை கொட்டினான். சப்தநாளங்கள் சுண்டிக்கொண்ட உணர்ச்சியின் வேகத்தில் அவனது நாவாடியது.

"புளோறன்ஸ்"

"என்ன அரவிந்"

"இண்டைக்கு என்னோடு"

"அடே என்ன துணிச்சல் அதற்கிடையிலை"

"எதுக்கிடையிலை? உங்கட பழக்கம் தானே!"

"எங்ககிட்ட என் பழக்கம் அரவிந்"

அரவிந் என்ற பெயரை ஆனந்தமாக சொல்லிக்கொண்டான்.

"இண்டைக்கு . . . இண்டைக்கு என்னோட . . ."

"வித் வித்... பயமில்லாம கேளுங்க"

"சீ..சீய் என்னோடை ரெஸ்ரோரண்டில் சாப்பிட வாறியா?"

இவ்வார்த்தையில் இருவரும் அட்டகாசமிட்டுச் சிரித்தார்கள். சிரிப்பொலி வான்முட்டி எதிரொலித்தது. இருவரும் கைகோத்தபடியே அரவிந்தன் வீட்டைநோக்கி நடந்தார்கள். இவ்விடைவெளிக்குள் புளோறன்சைப்பற்றிய முழுவிபரங்களையும் தெரிந்துகொண்டான்.

கக்ஸ்ரீயன்

படித்துவிட்டு வேலையை எதிர்பார்த்திருப்பதையும் தாய்க்கு ஒரேமகள் என்பதையும் அரவிந்தன் அறிந்திருக்க அறியவேண்டியவையும் அதிகம் கிடந்தாடின. புளோறன்சும் அவனது சுபாவமும், அழகும், பாவமும், பரந்தநெஞ்சம், பிரெஞ்சுமொழி பேசும் ஸ்ரையிலும், தொழில்மூலம் பெறும் வருமானங்களையும் அறிந்து கொண்டாள். இருவரும் தங்களுக்குள்ளாக சற்றுநேரம் திடமான மனநிம்மதிக்கு உள்ளானார்கள். வீட்டுமாடி வெளிக்கதவை திறந்ததும் புளோறன்ஸ் முன்னோடிப் படியேறினாள். அரவிந்தன் கடிதப்பெட்டியைத் திறந்தான். சீதாவின் கடிதம் ! அழுதுகொண்டு கிடந்தது. அக்கடிதத்தை எடுக்க மனமற்றவனாக நின்றவனுக்கு மனச்சாட்சியன் மறுதலிப்பை புரிகின்ற தன்மைக்குப் புதியவள் புதிர்போட்டு கட்டியணைத்து முத்தமழை பொழிந்துகொண்டிருக்கிறாளே?! அந்த வெப்பத்தோடு கடிதத்தை எடுத்து நிமிர்ந்தான். டக்கென்று கேட்டாள்

"அரவிந் ஊர்க்கடிதமா?"

"ஓம் புளோறன்ஸ் என்ற தங்கச்சியின்ர கடிதம்"

"அபோம், உமக்கு தங்கச்சி இருக்கா?"

"உம் இருக்கிறாள் உன்னைப்போல வடிவாக இருக்கமாட்டாள்."

உடனே துள்ளிப் பாய்ந்து இறுக அணைத்து மேலும் முத்தம் கொடுத்தாள்.

அரவிந்தனுக்கு தங்கை இருப்பதும், இல்லையென்பதும் புளோறன்சுக்குத் தெரியவேண்டியதில்லை. சீதாவைத் தனது தங்கையாக மறுதலித்தான். காரணம் பிரெஞ்சில் பேரும் விலாசமும் கடித உறையில் எழுதப்பட்டிருந்ததுதான். அவனது மௌனத்தைக் கலைக்க அவள் குதூகலமாக குலுங்கினாள். புளோறன்சைப் புரியாத வரையில் அரவிந்தனின் அடுக்குச்சொற்கள் அவளுக்கு புதிய வாழ்வின் அத்தியாயம்தான்.

ஒன்றாக இணைந்தபடி உள்ளே சென்றதும் அரவிந்தன் மேசைமீது கடிதத்தை போட்டுவிட்டு குளியல் அறைக்குள் உள்ளிட்டு தாழ்ப்பாள் போடும்பொது அழைப்புமணிச் சத்தம் கேட்டது. புளோறன்ஸ் முன்னோடித் திறக்கச்சென்றவளை அரவிந்தன் அதட்டி தடுத்து நிறுத்தினான். அவள்முகம் கறுவியது. கதவின் கிட்டப்போனவன் ரெலஸ்கோப் வழியாக வலக்கண்ணை வைத்துப் பார்த்தான். புன்னகையின் புளுகொடு இருந்த இனித்த முகம் இஞ்சி திண்ட

குரங்காட்டம் மாறியது. மாற்றத்தின் முடிவை புளோறன்சிடம் எப்படிச் சொல்வது. தயக்கம் தீவிர யோசனைக்குட்படுத்தியது. புளோறன்சை நாலுமாடியில் இருந்து தள்ளியா விடுவது? எப்படிக் கடத்துவது? என்ன இவன் திடீரென்று புறு. . . புறுக்கிறான்?

ஆரம்பத்திலிருந்த ஆனந்தமும் அகன்று போச்சது, முழிகளும் கள்வனாட்டம் புரளுது, பதிலும் பகருறான் இல்லை என்ற புளோறன்சின் கண்களும் துருதுருவென துழாவினது. அரவிந்! என்று உரக்கக் கத்தினாள். அவள் குரல்பாய்ந்த உலுப்பலோடு பதறியவன் ஆத்திர மேலீட்டால்

"ஏன் இப்படிக் கத்துறாய்? என்ன ஏதென்று ரெஸ்ரோறன்ரில் சாப்பிடும்போது சொல்லுறன், இப்போதைக்கு நான் சொல்லுறதைக் கேக்கிறியா?"

மௌனமாகத் தலையாட்டினாள்.

"பத்து நிமிசம் கதவைப் பூட்டிட்டு இருக்கிறியா?"

"பத்து நிமிசமா என்ன அரவிந் முதல் நாளே இந்தச் சிறைவாசம்?"

"இது சிறைவாசம் இல்லைப் புளோறன்ஸ். . . . அன்பின் அடைக்கலம்"

"சரியாக பத்து நிமிசம் இல்லையோ நான் வெளியில் வந்திடுவன்"

புளோறன்ஸ் உள்ளே போனதும், மேசைமீது கிடந்த சீதாவின் கடிதத்தை ஒளித்துக் கொண்டவன் தன்னை ஒருமுறைக்கு இருமுறை சுதாகரித்துக் கொண்டதும் கதவைத் திறந்தான்.

நெஞ்சின் அடி அவன் காதுக்குள் கேட்டது. காதல் வாழ்வின் கருத்துக்களை வரவேற்கும் தமிழ் சமுதாயத்தின் நிலைகளிலிருந்து விடுபட்ட குற்ற உணர்வு அரவிந்தன் இதயத்தின் அடி அவலமாக கிடந்தது. கதவைத் தள்ளிவரும்போதே தூள் பறந்த வாசகங்களும் வன்மையாக வந்து விழுந்தன.

"என்னடா இவ்வளவு நேரமா கோலிங்பெல்லை அமத்திக்கொண்டு நிண்டது காதிலை விழியில்லையாடா? ஏன்ரா மயங்கிப் போயாடா கிடந்தனி? உன்னைப் பாத்தா சிங்களப் படைக்கு பயந்து முழுபிதுங்கிறவன் போல கிடக்கு, ஏன்ரா அரவிந்தா வாயைத் திறந்து வரவேற்கிற குணம் உன்னிடமிருந்து விட்டுப் போச்சா? தனிய இருந்தா இப்பிடி பைத்தியம் பிடிக்கத்தான் செய்யும்"

மீண்டும் தவேந்திரன் வார்த்தைகளை கேட்டுக்கொண்டிருக்கப் பிடிக்காதவனாக அரவிந்தன் நாக்கு தளதளத்தது. ஒவ்வொரு சொல்

கீ.கே.ஸ்ரீயாள்

பேசும்போதும் நாக்கு தடுமாறிப் புரண்டது. நெஞ்சுக்குள் அவனது நன்றி தோன்றித் தோன்றி மறைவதால் எதிர்த்துப் பேசும் வல்லமை இழந்திருந்தான். தவேந்திரன் திரும்பவும் பேசினான்.

"அரவிந்தா எனக்கு சீதாவின்ர கடிதம் வந்திருந்தது. உனக்கும் போட்டிருப்பதாக எழுதியிருந்தாள். அவளது எழுத்துக்களில் எதிர்பார்ப்பும், ஏக்கமும் தாங்கமுடியாத நிலைப்பாடாக இருப்பதாகவே நான் நினைக்கிறேன். இக் கடிதத்தை பார்த்த என்னால் இருப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. அதனால்தான் உனக்கும் முன்னறிவித்தல் தராமல் திடீரென வந்தனான்"

மெதுவாக அரவிந்தன் முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்துவிட்டு

"டேய் உன்னிடம் என் துக்கத்தையும், சீதாவின் தவிப்பையும் கொட்டித்தீர்க்க நான் வரவில்லை"

இந்நேரம் அமைதியாக நின்ற அரவிந்தன் தலையை மெல்ல நிமிர்த்தி தவேந்திரன் முகத்தை சாடையாக பார்த்துவிட்டு தள்ளி பின்புறமாக திரும்பி நின்றான். தவேந்திரன் கண்கள் சிவந்திட முகத்தின் முறுவலின் கவலை இதய கனத்தோடு காணப்பட்டது. எப்படியேனும் ஒரேயொரு தங்கையின் எல்லையற்ற அன்புக்கு அனுமதிச்சீட்டு பெற்றிட வேண்டுமென்று இறுகிய நெஞ்சு இளகித் தவித்தது. வாயிலிருந்து வந்த சொற்கள் கவலையின் கனத்த சத்தங்களாக தொனித்தன. அரவிந்தன் மௌனம் நேரம்செல்லச் செல்ல தவேந்திரனுக்கு தடுமாற்றத்தோடு தலையிடையைக் கொடுத்தது. தவேந்திரன் முகமாற்றம் அரவிந்தனுக்கு அனல் எரிவதுபோலிருந்தது. பொறுமை இழந்தவன் பேசமுடியாத நிலையில் தவேந்திரன் கேள்வி கிடந்தாடுவதை எண்ணித் தடுமாறினான். இருந்தும் குரலைத் தாழ்த்திப் பேசினான்.

"தவே நான் உன்னோட பேந்தொருநாள் இதைப்பற்றிக் கதைக்கிறேன். இண்டைக்கு என்ற முதலாளி வீட்டில் ஒரு பாட்டிக்குப் போறன், நேரமாச்சு . . . ஆறேழுக்கால் ஆச்சு ஏழுமணிக்கு நான் அங்க நிக்குவேணும். . ."

இந்நேரம் தாழ்ப்பாளர் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது! பொறுமை இழந்த புளோறன்ஸ் அறையை விட்டு வெளிவரும்போதே துடுக்கான வார்த்தைகளை அடுக்காகக் கொட்டிக்கொண்டாள். அரவிந்தன் கண்கள் அகல விரிந்தன. நெருப்பில் மிதிகதியானான். விதியா? மதியா?

இந்நேர இக்கட்டான கதிக்கு. கெதியில் யாருக்குப் பதில்சொல்லித் தப்புவது? வெட்கமும் வேதனையும் நிறைந்து நின்றவனின் முகத்தைப் பார்க்கக் கூசிநின்றான் தவேந்திரன். இக்கட்டான நிலையை உணர்ந்த அரவிந்தன் அதட்டுற குரலில் குறுக்கிட்டுப் பேசினான். மெலிந்து மெய்யுருகி வாய்தடுமாறும் இவன் நடித்த நாடகத்தின் நடிப்புக் கட்டங்கள் ஒவ்வொன்றும் தவேந்திரனுக்கு வியப்பாகவே தோன்றியது.. ஊரிலிருந்து வரும்போது நாடு . . நாடு என்று நாள்தப்பாது பேசியவன், இருக்கும் போதும் உண்ணும் போதும் இனம் இனம் என்று உருகி மெலிந்தவன் இப்ப நிற்கிற நிலையில் பெற்றவர்களையாவது ஒரு தரம் நினைத்துப் பார்ப்பானா? அவர்களுடைய கடிதங்களை உடைத்துப் பார்த்திருப்பானா? பெற்று வளர்த்த தந்தை சுகவீனமுற்று படுத்த படுக்கையாயிருப்பது கூடவா இவனுக்குத் தெரியவில்லை! தெரிந்திருக்கச் சந்தர்ப்பம் இல்லை தேவடியாளின் தேனிதழில் இன்பம் காணுறான், இந்த நிலையில் அந்த நல்ல மனிசன் புவனேஸ்வரன் செய்த புண்ணியம், தவம் இந்த கண்ணிறாவிப் பார்க்காமல் இருப்பது. இந்த நேரத்தில் ஒரு குரலை கம்பீரமாகக் கொடுத்துவிட்டு இந்த இடத்தைவிட்டு போய்விடத் துடித்தான்.

கண்ணீர் விட வெட்கப்பட்டவன் பன்னீர் தெளித்து அரவிந்தன் காதலை வாழ்த்தினான். உன் திருமணம் எப்போது என்று சொல் அப்போது வந்து வாழ்த்தி நிற்பேன் "ஆனால் ஒரு உண்மை மட்டும் எனக்குத் தெரியவேணும் என்தங்கை சீதாவை ஏன் உனக்குப் பிடிக்கவில்லை?"

தவேந்திரன் சொல் ஒவ்வொன்றும் உலக்கை அடியால் அதைத்தது போலிருந்தது அரவிந்தனுக்கு. தவேந்திரன் பேசும் வார்த்தையில் மெய்யறிவு கூனிக்குறுகிடவே வைத்தது. சீதாவை வெறுப்பதற்கான காரணங்கள் எதுவும் இல்லை. பார்வதியின் சாதிப்பிடிவாதமே காரணம். புவனேஸ்வரன் சமூகத்தை நேசித்தார். தாய் சாதியைச் சாடிநின்றாள். தாய்ப்பாசத்தைவிட தந்தையின் பாசம் பெரிதென்றால் கொழும்பிலிருந்து விமானம் ஏறுமுன் சொன்ன சொற்களின் உருக்கொண்ட வார்த்தைகள்தான் இன்று சன்னதமாடி நிற்கிறது. சீதாவை அரவிந்தன் உண்மையாக நேசித்திருந்தால் அவனது உள்ளத்தில் மட்டும் அவளுக்கு இடம்கொடுத்திருப்பானாகில் சீதா அன்று சொன்ன வாக்கு அவன் மனதைவிட்டு நீங்காது இருந்திருக்கும்.

அரவிந்தன் இன்றைய கோலத்தின் கேள்வியாக எழுந்துநிற்கின்ற வார்த்தை அடிக்கடி அவன் மனத்தில் மோதிக்கொண்டே இருந்தது. இந்த நேரம்

"என்ன அரவிந்தன் நீங்கள் கதைப்பது ஒன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லை"

என்று கத்திக்குறுக்கிட்டாள் புளோறன்ஸ் .

"விளங்காத வரையில் உனக்கு நன்மை. விளங்கியதால் எனக்கு விளக்க மறியல்"

பிரெஞ்சில் இவ்வார்த்தையைச் சொன்னதும் திரும்பக் கேட்டாள்

"விளக்க மறியலா? பொலிஸ் ஸ்ரேசனிலைதான் இந்த வார்த்தையை கேட்டிருக்கிறன், இது வீடு. ! என்ன அரவிந் விளையாடுறியா? நேரம் ஏழுமணியைத் தாண்டிக் கொண்டிருப்பது புரியவில்லையா?"

"புரியவேண்டியவனுக்கு புரியவில்லையே?"

என்று தவேந்திரன் முகத்தை நேருக்கு நேர் பார்க்க முடியாது விம்மலும்விரக்தியும் பயத்தோடு கலந்த தைரியமும் மேலிட கூறினான் அரவிந்தன்.

"தவே நான் இவளைத்தான் கலியாணம் செய்யப்போறன்"

மௌனமாக நின்றவன் முகத்தை திரும்பிப்பார்த்தபடி உறுமலோடு விறுக்கெனக் கிட்டவந்து"

"தவே இவளைத்தான் அடுத்த கிழமை மேரியில் (நகரசபை) கலியாணப்பதிவு செய்யப்போறன்"

என்று நடுங்கிய தேக அசைவோடு கூறினான். தவேந்திரன் மௌனமாக உம் உம் என்ற சின்னச் சிரிப்போடு வாய்திறந்து பொழிந்தான் ஒரு வார்த்தை.

"வனத்தில் திரிந்தாலும் இனத்தோடு போய்ச்சேர்" என் தங்கை சீதா வனவாசம் தொடங்கிவிட்டாள், அரவிந்தா நீ புதுக்கோலம் பூண்டு அழிவுக்கோலத்திற்கு வந்து வெட்கம்கெட்டு நிற்கப்போகின்றாய். இந்த உண்மை புரியும்தான் வெகுசீக்கிரம் வரும், உன்னுடைய உள்ளத்தில் மட்டுமா இல்லாதுபோனாள் என் உள்ளத்தில் என்றும் எந்தங்கையாகவே தமிழ்த்தாயின் பெண்ணாகவே பண்பாடுகாத்து நிற்பாள்"

என்று கூறிபோது உணர்ச்சி கொப்பளித்துப் பாய்ந்தது. இறுதியாக புளோறன்சின் கிட்டப்போய் அவள் கைகளைப் பற்றிப் பிடித்தபடி

பிரெஞ்சில் ஆழமான பழமொழி ஒன்றை நெஞ்சம் பிளக்கக் கூறினான் தவேந்திரன்.

"உங்கட உலகில் இரண்டு பெண்களைத்தான் நல்லவர்கள் என்று சொல்லலாம், ஒருத்தி இறந்துபோனவள், மற்றொருத்தி காணாமல்போனவள்"

இவ்வார்த்தைகளை கேட்டதும் புளோறன்ஸ் முகத்தில் கடுகுவெடித்தது. திரும்பி அரவிந்தனைப் பார்த்தவன் இரக்கத்தோடு மௌனமாக தலையாட்டிவிட்டு கதவை இழுத்துத் திறந்து படிகள் இறங்கினான். பழமொழியைக் கேட்டு திக்பிரமை பிடித்தவள் போல்நின்ற புளோறன்சின் மனநிலையைப்பரிந்து கொண்ட அரவிந்தன் அவள் கிட்டப்போய் காதருகே தன் இரண்டு சொண்டுகளையும் கூட்டி வைத்தபடி

"தவேந்திரன் சொன்ன பழமொழியின் அரத்தம் விளங்கியதா?" புளோறன்சுக்கு புசுக்கென்று மூக்குமுட்டக் கோபம் வந்து நின்றது. எரிச்சலும், சுபாவமும் சினங்கொள்ள வைத்தது. அவள் அருகேயிருந்த மேசைமேலிருந்த பொருட்களை தூக்கி வீசினாள். அச்செயலைப் பார்த்து நின்ற அரவிந்தன் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தான். இருவரும் சற்றுநேரம் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து நின்றபின் கோபத்தில் எழுந்த அன்பு மோகத்தில் கட்டி அணைத்து மகிழ்ந்தனர்.

அன்றைய இரவு

இத்தாலியன் ரெஸ்ரோறன்ரில் சுவையான சாப்பாட்டுடன் கலந்து முடிந்தது. பின் அறையில் சல்லாபத்துடன் உச். . . உச் .. உணர்ச்சி நரம்புகள் உள்ளூர காமத்தின் கர்ச்சனை கச்சிதமாக முடிந்து வெளுத்துக் கிடந்தது அரவிந்தன் முகம். புளோறன்ஸ் கட்டிலைவிட்டு எழுந்து அவள் வீடுபோனது முதலாய் அரவிந்தனுக்கு மிகுதி இரவுப்பொழுது நிம்மதியற்ற இரவாகவே கழிந்தது. பெற்று வளர்த்தவர்கள் நினைப்பு, ஊரைவிட்டு வரும்போது இருந்த பண்பாடு, வீறுகொண்ட சொற்பதம், செம்மண்ணில் செழித்த செழுமையின் இனிமை, போராட்ட நடைமுறைபற்றி பலருடன் உரையாடிய வீராப்பு என்பன கண்முன்னெ ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அதனிலும் மிதமிஞ்சிய நெஞ்சத்துடிப்பு புளோறன்ஸ் சிரிப்பில், ஆலிங்கனத்தில் மிகுந்த உணர்ச்சியோடு பிரதிபலித்தது. விடிந்ததும் முதல்வேலையாக புளோறன்சுக்கு ரெலிபோன் எடுத்தான். அவளுடைய மம்மா, பப்பாவின்

கக்ஞர்யன்

சம்மதத்தை கேட்டுத்தெரிந்து கொண்டான். அவர்களும் அவள் தொலைந்தால் போதுமென்ற எடுப்பான தொனியோடு எந்தவித தடங்கலும் சொல்லாது அவளைத்தள்ளி விடுவதென முடிவெடுத்தனர். வருகிற சனிக்கிழமை மேரியில் திருமண ஒப்பந்தம் செய்வதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொள்வதாக கூறியிருந்தார்கள். . . .

திங்கட்கிழமை மத்தியானம் அரவிந்தனும் புளோறன்சும் பாரிஸ் நகருக்கு புறப்பட்டனர். இப்பிரயாணத்தின்போதும் தவேந்திரனிடம் ஒரு முறை போகவேணும் என்ற எண்ணம் கிஞ்சிற்றும் தோன்றவில்லை. தவேந்திரன் குரல்மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் அரவிந்தன் காதுக்குள் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. கல்யாணப்பதிவுக்கு சாட்சி ஒப்பந்தம் போடமட்டும் தவேந்திரனைக் கூப்பிடுவோம் என்ற ஒருவகைத் தமிழ் இருந்தது இடைஞ்சல் படுத்தியது.

பாரிஸ் நகர் ஸா சம்பல் தமிழர்களின் வியாபார நிலையங்கள் நிறைந்து காணும் யாழ்ப்பாணத்து பெரியகடை வீதிபோன்ற ஒரு இடம். இங்கு பலவிதமான கோல விளையாட்டுக்களையும், தமிழர்களின் அலங்கோலங்களையும் அவதானிக்கக்கூடிய மியூசியம். நாட்டைவிட்டு வந்த கோமாளிகள் சிலரில் சிலராகக் காவாலிகளையும் சந்திக்கத் தக்க தரிப்பிடம். இங்கே வந்தால் எப்போ போவோம் என்று ஏங்கும் இடம். லாசப்பல் கடைத்தெருவுக்குப் போக விருப்ப மற்றிருந்தாலும் ஒரு வெள்ளைத்தோல் பெட்டையோடு போவதை நினைத்து ஒதுங்கிடவேணும் என்ற தந்திரமும் தொத்தி நின்றது. புளோறன்சுக்குத் தேவையான உடமை, உடைகள் வாங்கவேணும் என்ற நிர்ப்பந்த நிலைப்பாடுடனும் ஒருவகையான அன்பான அதட்டலோடும் புளோறன்சை மேலும் கீழும் பார்த்துவிட்டு கணீரென்ற குரலில் "புளோறன்ஸ்"

"என்ன அரவிந் ஏன் இப்படிப்பாக்கிறாய்?"

"இல்லைபுளோறன்ஸ் இப்ப நாம போறஇடம் ஒருமாதிரியான இடம்"

"அப்படியென்றால் அரவிந்"

"நாணமா வரவேண்டிய இடம்"

"நாணமா? அது என்ன பாணம்"

"பாணமில்லையடி, கொஞ்சம் ஒழுங்காக நடந்துவரவேண்டும்"

"அப்படியா! என்னெண்டு விபரமாக சொல்லேன் அரவிந்"

"என்னைக் கட்டிப்பிடிக்கிறதை முதலில் விட்டுவிடவேணும், இரண்டாவது நான் எதைச்சொன்னாலும் தட்டாமல் கேட்டு நடக்கவேணும். முண்டாவது பிரெஞ்சில டக்கு டக்கெண்டு கேள்வி கேக்கிறதை நிற்பாட்டவேணும்"

"பிறகு என்ன அறு கேப்பம்"

"உனக்கு விரும்பின எல்லாம் வாங்கித்தாறன், லாசப்பல விட்டு ரெயின் ஏறினதும் உன்ர கூத்த காட்டு சரிதானே! புளோறன்ஸ் விளங்கியிற்றா நான் சொன்னதெல்லாம்"

"ஓக்கே ஓக்கே திறே பியான்"

மெற்றோ வாசல் வந்ததும் முன் தென்பட்ட சந்தியால் திரும்பி இருநூறுயார் நடந்ததும் வருகின்ற முதல் கடைக்குள் புகுந்து கொண்டனர். கடைக்காரனின் வரவேற்பு தடல்புலாக இருந்தது. உள்ளே வந்தவர்கள் ஒரு பொருளேனும் வாங்காமல் போகவிடாத வரவேற்பு. வாய் வீணி ஒழுக வர்த்தகப்பேச்சு மெத்தக் குழைந்து நின்றது. பல லட்சம் பெறுமதியான நகைகள் விதவிதமாக கண்ணைக் கவரும் வண்ணம் கண்ணாடி அலுமாரிக்குள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

புளோறன்ஸ் தனக்குள்ளே ஒரு நகைத்தெரிவை முன்மொழிய தீர்மானித்திருந்தாள். அவள் போக்கிற்கு விட்ட அரவிந்தன் சற்றுத் தாமதத்துடன் மௌனமாக நின்றுவிட்டுக் கேட்டான்

"புளோறன்ஸ் உனக்கு விருப்பமானதைக் காட்டு"

அங்கே இங்கே எனச் சுட்டிக்காட்டத்தொடங்கினாள். அங்குமிங்கும் மிரண்டவன் இதுகளை இவளுக்கு வாங்கிக்கொடுக்காவிட்டால் நம்தமிழனும் நம்மள ஒருமாதிரி நினைப்பான். பட்டறையில் நின்றவன் நிமிர்ந்து பார்த்து வலிஞ்ச சிரிப்போடு புளோறன்ஸ் காட்டியவற்றை எடுத்துப் போட்டான். பிற்பாடு நிறுத்து வைத்தான். வீணி ஓடிய முதலாளி "இண்டைக்கு யாற்ற முகத்தில முழிச்சு வந்தேன்"

என தனக்குள் புலம்பினான். பவுனில் நகைபோட்டறியாதவள் கலரோடு பவுண் போட்டிபோட்டுக்கொண்டது. கழுத்தில், காதில், கைகளில், விரல்களில் . . . இன்னும் ஒரு முறை முழிபிதுங்குங்கள்.

கால் சலங்கைகளும் பவுனில் மின்னின. மேனிக்கலரோடு ஆபரணங்கள் கிடந்தாடின. பல்லாயிரம் பிராங்குகளை தண்ணீராய் இறைத்தான்

கீ.கீ.ஸ்ரீயன்

அரவிந்தன். புளோறன்ஸ் கடைக்குள் நின்றவர்களை ஒருமுறை சுற்றிப்பார்த்துவிட்டு பெலனாக சிரித்தபடி பிரெஞ்சில் சொன்னாள் "இந்தமாதிரியான ஸ்ரையிலான நகைகளை வாழ்க்கையில் நான் இன்றுதான் பாத்திருக்கிறேன்."

கடைக்காரனுக்கு பிரெஞ்சில் சொன்னது விளங்கியதால்

"மன்மஷெல்! இன்னும் . . . விதம்விதமான டிசான்ல நகைகயள் இருக்கு!"

குறுக்கிட்ட அரவிந்தன்

"அண்ணை போதும் நிப்பாட்டுங்கள்"

கடைய விட்டு வெளியே வந்தவர்கள் பக்கத்துக் கடைகளென நுழைந்து களைத்துப் போய் வீடு திரும்பினார்கள்.

இளமையின் கலகலப்பு, இளங்குளிரின் மதமதப்பு உடல்களையும், மனங்களையும் ஒன்றுசேரச்செய்தது. வீட்டுக்குள் புகுந்ததும் கட்டிலில் இருவரும் பிணைந்து விழுந்து உருண்டு கொண்டனர். கட்டிலின் பக்கத்தில் கிடந்த மேசையில் சீதாவின் கடிதம் கிடந்து துடித்தது. அரவிந்தன் கண்கள் மேய்ந்த மேய்ச்சலில் மனம் கூனிக்குறுகியது. நெஞ்சு நெருக்கிடுவது போலிருந்தது. படாரென எட்டி எடுத்த பிடியோடு நாலுதுண்டாக கிழித்து பூவலில் (குப்பைக்கூடை) போட்டான். உடலில் ஆடையற்ற புளோறன்ஸின் மேனிநெளிவு அவனது உள்ளத்து உணர்ச்சியில் காமத்தின் கண்முடித்தனம் நர்த்தனம் புரிந்தன.

இந்நேரம் ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது. பல்லை நரும்பியபடி றிசீவரை எடுத்தவன் காதருகே வைத்தான்.

"அரவிந்தா நான் தவேந்திரன் கதைக்கிறன், பரிஸ் வந்துபோனியாம்! ஏன்ரா என்னட்ட வரேல்லை? வெள்ளைக்காரி வேண்டாம் என்றாளா? அதுதான் பரவாயில்லை, உன்ர அப்பாவோட நிலையப்பற்றியாவது என்னோட கதைச்சிருக்கலாமே! அந்த நல்ல மனிசன் படுத்த படுக்கையா கிடக்கிறாராம். சீதா கடிதம் எழுதியிருந்தாள். நீ அவள் எழுதிய கடிதத்தை படிக்கேல்லை போலிருக்கு"

ஒரேமுச்சில் சொன்ன வார்த்தைகள் அரவிந்தன் மனத்தில், பதியவில்லை.

"தவே உனக்கொண்டு சொல்லுறன், அந்தநாள் கட்டாயம் வரவேணும்"

"சொல் கேக்கிறன், வீட்டுக்கு முதலில் கடிதம் போடு"

"அது கிடக்கட்டும், எனக்கும் புளோறன்சுக்கும் சனிக்கிழமை மேரியில்

கலியாணப்பதிவு, நீதான் சாட்சிக் கையெழுத்துப் போடுறாய். கட்டாயம்
மறக்காமல் வந்திடு"

பதில் கிடைச்சதோ இல்லையோ றிசீவரை அடிச்ச வைச்சதும் அவளை
அணைத்துப் புரண்டான். பெற்ற தகப்பன் படுத்த படுக்கை, தாயோ
செய்வதறியாத நிர்க்கதி, நாடோ அல்லோல கல்லோலப்படுது,
அரவிந்தனோ! ஆலிங்கனத்தில் ஆனந்த வெள்ளத்தில். அங்கே அந்த
ஆத்துமங்களுக்கு கமலாவும், சீதாவும் பக்கத்துணை, இங்கே
அரவிந்தனுக்கு ஆசைநாயகி கட்டிலில், தவேந்திரனோ கவலைகளால்
வீங்கி நொருங்கிய மனசோடு பதகளிக்கிறான். தவேந்திரனுக்கு பார்வதி
அம்மாள் மீதும் தீராத கோபம். பார்வதியின் வரட்டுக் கௌரவம்தானே
அரவிந்தனை பாதைமாற வைத்தது என்று திண்டுவிமுங்கிற ஆத்திரம்.
அரவிந்தனின் இன்றைய முடிவையும், கோரத்தாண்டவத்தையும்
புவனேஸ்வரன் நேரில் பார்த்தால் படுக்கையில் கிடக்கிற உயிர்
பாடையில் படுத்திடும். பெற்று வளர்த்த நல்லதோர் ஆத்துமத்தை
பற்றிச் சொல்லும்போதுகூட இரக்கத்தொனி துளிகூட தென்பட
வில்லையே. புண்ணில் புழுப்பத்த நின்றான் தவேந்திரன். கண்கள்
கலங்கி நின்றவன் அரவிந்தன் முடிவைத், தடிப்பை தெய்வத்திடம்
முறையிட்டான்.

சனிக் கிழமை மத்தியானம் புஜிசி மேரியில்
கல்யாணப்பதிவு நடந்து முடிந்தது. தவேந்திரனும் சுமைக்கல்லுகளின்
பாரம் தாங்கமுடியாத மனத்தோடு வந்திருந்தான். இத்தாலியன்
ரெஸ்ரோனரில் விருந்துக்கும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது.
தவேந்திரனுக்கு இக்குதாகலத்தில் முழுமையாக பங்கெடுத்துக்
கொள்ள மனசு இலேசப்படவில்லை. மேரியை விட்டு வெளியே
வந்தவர்கள் அதன் படிகளில் நின்று படம் எடுக்க ஆயுத்தப்
படுத்தும்போது தவேந்திரன் புளோறன்ஸ், அரவிந்தன் இருவர்கிட்டேயும்
போனான். அரவிந்தனுக்கு முதலில் கையைக் கொடுத்தவன்
மௌனமாக சோகத்தை வெளிக்காட்டினான். திரும்பி புளோறன்சுக்கு
கைகொடுக்கும்போது ஒரு புதுமொழியைப் பொழிந்தான்.

தருமணம் என்பது சொர்க்கத்தில்

நீச்சய்க்கப்படுவது எங்கட பண்பாட்டில்!

தருமணப் பந்தம் என்பது நரகத்தில்

வ்ளையாடுவது உங்கட வாழ்க்கைமுறையில்!

பிரெஞ்சில் இவ்வார்த்தைகளை கேட்டபோது ஒரு சில வெள்ளையர்கள் அரவிந்தனை எரித்திடப் பார்த்தார்கள். அரவிந்தனின் குதூகலக்கோலம் மாறி முகம் கறுத்து நின்றான். அப்போதுதான் தன் மடமைத்தனத்தை நொந்து கொண்டான். தவேந்திரனை ஏன் அழைத்தேன் இவ்விழாவுக்கு? அரவிந்தனோடு பேச்சுக்கொடுக்காது முகம்முறித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான் தவேந்திரன். அவன் போவதை இமைவெட்டாது பார்த்துக்கொண்டு நின்றவன் மனதில் தவேந்திரன் செயல்கள் பழிவாங்கலாகத் தென்பட்டது.

அழகான மேரிப்படிகளில் நின்று படமெடுக்கும்போது புளோறன்சின் கன்னங்கள் இரண்டும் இரத்தினக்கற்களாகப் பளிச்சிட்டன. கண்களோ கறுவி நின்றன. தவேந்திரன் புதுமொழிக்கு ஒருகை பார்த்திருக்கலாம் என்ற சன்னதம் நின்றாடியது. தங்களுடைய இனத்தவருக்கு இச்செயலை காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்பதால் கள்ளச்சிரிப்பை அரவிந்தனோடு சேர்ந்து காட்டி வெளிவேசம் போட்டாள்.

மேரிப்படிக்கட்டுகளிலும் பூங்கா, ஆற்றங்கரைகள், ஆலயங்கள், இன்னும் ரெஸ்ரோறன்ற் பார்ட்டியிலும், ஆடிக்களித்தபோதும், வெள்ளைக்காரியின் கள்ளச்சிரிப்புகளோடு நின்று எடுத்த போட்டோக்கள் குவிந்த கிடந்தன. அரவிந்தனுக்கு இருப்புக்கொள்ள முடியாதிருந்தது. வடிவான போட்டோக்களை தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஊரில்உள்ள தன் நண்பர்களுக்கும் தாய்தந்தைக்கும் அனுப்புவதற்காகவே இந்த தேர்வு.

புவனேஸ்வரனுக்கும் பார்வதிக்கும் தெரியாமல் செய்த கல்யாணம் என்றாலும் ஒரே மகனான என்னை தள்ளியா வைக்கப்போகிறார்கள்? இந்தப் போட்டோக்களைப் பார்த்ததும் சந்தோச மிகுதியால் நடந்தவற்றை ஒரு கெட்ட கனவுபோல் மறந்து மன்னிப்பார்கள் என்று (F)பாதர் இல்லாமல் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டான். போட்டோக்கள் போய்ச்சேர்ந்ததும் அவர்களது நிலபரத்தையும், சந்தோசத்தையும் அறியவேண்டும் என்ற ஆவலும் அலைமோதி எழுந்தது. மாதங்கள் பல மறையத் தொடங்கின. புளோறன்சின் செயல்களிலும், நடத்தையிலும் மாறுதல்கள் தோன்றின! சிலநேரங்களில் மனஉழைச்சலையும், உபத்திரவத்தையும் உண்டாக்கி உலுப்பியது.

நெஞ்சத்தை! ரீவியில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகளை பார்க்கும்போதும் போட்டி பொறாமைக்குணம் சுண்டி நின்றது. ரி.எப்.அன் (T.F.I) அலைவரிசையில் பிற்பகல் நான்கு முப்பதுமணிக்கு கிழமைநாட்களில் போடப்படும் குடும்பத்தங்கம் நிகழ்ச்சி ஒரு (Famille. en. Or) கேள்விபதில் நிகழ்ச்சியாகும். சிலநேரங்களில் அரவிந்தன் வேலை முந்தி முடிந்தால் இதைப்பார்க்க ஆசையாக வருவான். புளோறன்சும் இருந்து பார்ப்பாள். ரீவியில் போட்டி நடத்துபவர் பலதரப்பட்ட உலக விடயங்கள், நாட்டுக்குத் தேவையான முக்கிய பொருண்மியத் தேவைகள், குடியிருக்கும் வீட்டுக்குக் கிட்ட என்னென்ன முக்கிய கடைகள், பாதுகாப்புத் தேவைகள் என்பன பற்றி கேள்விகள் கேட்பார். போட்டியாளர்கள் பதில்சொல்லும்முன் அரவிந்தன் படாரெனப் பதில் சொல்லிவிட்டு புளோறன்சைப் பார்த்து சிரிப்பான். அவளுக்குப் பிச்சுப் புடுங்கிற கோபம் பத்திக்கொண்டு வந்து நின்றாடும். இவன் ஒரு ஆசிய நாட்டவன் எப்படி இந்தளவு உலக அறிவு தெளிவாக நிக்குது என்று கோபத்தோடு சிந்திப்பாள். இப்போட்டியின்போதும் இருவரிடையேயும் பேச்சு விட்டுப்போச்சு.

குசினிக்குள்ளிட்டவள்,

"அரவிந் கோப்பி வேணுமா?" என்று குரல் கொடுத்தாள்

"நீ எப்ப குசினுக்குள்ள போனாய்!" வியப்புடன்

"அது கிடக்கட்டும் கோப்பி வேணுமா? வேண்டாமா?" எரிச்சலோடு

"கொண்டுவா குடிப்போம்" வெறுப்புடன்

"நான்போடும் கோப்பிதான் சுவையில்லை என்பாய்" திமிருடன்

"என்ன செய்வது என்ற தலையெழுத்து உன்னைக் குசினியிக்க பழக்கி எடுக்க முடியாதிருக்கு"

"ஏன் அரவிந்! ஒரு வேலைக்காரி வைச்சா நல்லது எனத் தோன்ற வில்லையா உன் மனசில?"

செற்றியிலிருந்து ரீவி பார்த்தவன் எப்படித் துடித்தெழுந்தான்? மின்னல்தான்! . . . இனந்தெரியாத வெறுப்புடன் திரும்பியவன் கிட்டநின்றால் உயிர்போற போடு போட்டிருப்பான். வீராப்போடு முன்னோக்கி நடந்து குசினிக்குள் பைப்பை திறந்த குவளையை கழுவிக்கொண்டு நிற்பவளை ஏற இறங்க பார்த்து நின்றான். "கேடுவரும் பின்னே மதிகெட்டுவரும் முன்னே எங்கட பெரியவங்க அனுபவம் இன்றியா சொன்னாங்க, புளோறன்ஸ்

கீ.கீஸ்ரீயன்

உன்னட்டை எவ்வளவு நாளா கெஞ்சுறன், அந்தப் பாக்கியத்தை தருவாயா?"

அடிக்கடி கொடுப்பவள் போல எகிறி நின்றாள்.

"என்ன இப்ப வேணும்"

"ஒரு குழந்தை பெற்றுக்க வேணும்"

"அதுக்கு இதுவல்ல காலம்"

"நேர காலம் பாத்தாடி பிள்ளை பெத்துக்கிறது."

"எங்கட முறையிலை அப்பிடித்தான"

"தாய்ப்பால் கொடுக்காததுதான்ரி உங்கட முறை எனக்காடி சொல்லுறாய்"

"இப்ப என்னாலை முடியாது புள்ள பெத்துக்க"

உச்சி பிளந்த உபாதையில் வெள்ளிச்சிரிப்பிழந்து இருளானது முகம்.

"ஆத்திரத்தோடு எப்பயடி என்ற ஊருக்குப் போறது?"

"இப்பவே போயேன்! யார் தடுத்தது"

வள்ளென விழுந்தாள்.

உணர்ச்சி வலக்கையை ஓங்கி எழுப்பியது..

அவளும் திரும்ப கை ஓங்கும் கோலமாய் நின்றதால் சற்று விலத்தி நின்றான். இறுகிய இதயம் இளகியது. உடல் எங்கும் பரவிய கோபத்தை வெளிக்காட்டாமல் அவளை ஒரு குற்றவாளியாகவே மனச்சிறையில் போட்டடைத்துக் கொண்டான். அரவிந்தன் முகத்தில் சோகரேகைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக படரத்தொடங்கியது. அடுத்தடுத்த வருடத்திலாவது ஒரு குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவளோடு ஊருக்குப்போய் தாய்தந்தையர்முன் நின்றால் வெறுத்துத் தள்ளிவிட மாட்டார்கள். . . . அவர்கள் மனசுமாறிக் குழந்தையின் மழலையில் பட்டதுன்பங்களை மறக்க வைத்திடலாம் என்ற எண்ணத்திலும் மண் அள்ளிப்போட்டுட்டான் புளோறன்ஸ். இவளோடு வீணடித்த காலங்கள் மனமெனும் மேடையில் சோக நாடகமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. நாடகத்தின் பின்னணிக் குரல்களாக தெய்வ தரிசன ஒளியாக தவேந்திரனதும், சீதாவினதும் குரல்கள் ஆரவாரமற்ற அமைதியோடு தெய்வீக வாக்காக அரவிந்தன் காதுக்குள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. புளோறன்ஸ் தன் பாத்திரத்தை தங்களது நாகரீகத்திற்கு ஏற்றவாறு நடித்துக்கொண்டு அரவிந்தனின் சகல செல்வத்தையும் அள்ளிச் செல்கிறாள்.

திடீரென்று சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த தோம்சன் மணிக்கூட்டை பார்த்தவாறு

"ஓ... மேர்தா! அரவிந்! நேரமாச்சு சாப்பாட்டுக்கு"

சட்டென்று பேச்சை முறித்து நடந்தவள் அலுமாரியைத் திறந்து அழகான ஜக்கற்றை எடுத்தப் போட்டாள். அவளது அவசரத்தைப் பார்த்து முழிபிதுங்கச் சிரித்தான். நடந்தவற்றை தூசி தட்டுவது போல தட்டி நின்றவன்

"அரவிந் இப்ப நம்மளைப் பார்த்துக்கொண்டு என்ர பிறெண்ஸ் இரண்டுபேர் நாம சாப்பிடுற ரெஸ்ற்றோறன்ற முன் நிக்கப்பொறாங்க, வாங்க கெதியாப் போவம்"

ஒரே மூச்சில் முக்கியவள் விறுமனாட்டம் கதவுத் தாழ்ப்பாளைப் பிடிச்சபடி வித். வித் . . என்றாள்.

சீக்கிரத்தில் விம்மலையும், பொருமலையும் அடக்கிவைத்தவன் பசப்பில்லாத பாசத்தோடு கேட்டான்.

"புளொறன்ஸ் இங்க கிடக்கிறதை சாப்பிட்டா குறைஞ்சா போயிடுவாய்"?

"எனக்கு நீ சமைக்கிற சாப்பாடு பிடிக்குதில்ல அரவிந்"

"அப்ப ரெஸ்ரோரன்ற சாப்பாடுதான் பிடிக்குமோ?"

"என்ர பழக்கம் அப்படித்தானே!"

"எடியே இப்பிடி போனல் என்ர கதி என்னடியாகும்"

"ஒன்றும் ஆகாது அரவிந் எழும்பி வாங்க"

அவளது குழைவும் நெளிவும் கிட்டப்போய் கட்டிப்பிடித்துக்கொடுத்த இதழ்த்தேனும் அரவிந்தன் மனத்தை இளக்கியது. விறைத்துப்போய் நின்றவன் அவள் மனசைத்துழாவிக்கண்டுபிடிக்க முடியாத ஆராய்ச்சியில் அசந்துபோனான். பதிலுக்குப் பதில் சொல்பவளிடம் நியாயம் கிடைக்கும் என்பது அரவிந்தனுக்கு விட்டுப்போச்சு. சீரழியப்போறாய் என்று அச்சுறுத்திய தவேந்திரன் வாக்கு வந்துவந்து போனது மனசில். நெஞ்சு கனக்க மௌனத்தை அடைகாத்தவன் பொறுமையின் சின்னமாக விளங்கும் புண்ணியவதி சீதாவின் நினைவும் நிர்மலமாக தெளிந்தாடியது. துன்பத்தையெல்லாம் இன்பமாக்கும் கற்பின் சிகரமான பெண்தெய்வங்கள் அரவிந்தன் முன்னின்று சிலம்பொலி புரிந்தனர். கதவைத்திறந்து புளொறன்ஸ் படியிறங்கும்போது இவளை இப்படியே போகவிட்டு

கதவைப்பூட்டிக்கொண்டு உள்ளே இருந்தால் எவ்வளவு நிம்மதி என நினைத்துக் கொண்டான். பின் சுடுநெருப்பில் நன்று தவிப்பனாக படிகள் இறங்கினான்.

எந்நேரம் பார்த்தாலும் அலட்சியப்போக்கு. செய்யும் எக்காரியத்திலும் வேண்டாவெறுப்பு. வெளியில் போகும்போதும் வரும்போதும் முகம் எடுத்துக் கதைக்கும் வழக்கம் விட்டுப்போச்சு. அரவிந்தனின் மனஉழைச்சலுக்கு உத்தரவாதம் இல்லாமல் போச்சு. இத்தாலியன் ரெஸ்ரோறன்ற் வழமையான மேசையின் கதிரையிலிருந்த எத்தனை அட்டகாசம் செய்து பழக்கப்பட்டவர்களை இன்று பல கண்கள் ஏளனமாகப் பார்த்தன. வழக்கமான பரிமாறுபவன்கூட கேலியாகப் பார்த்து சிரிக்கத் தொடங்கினான். மேசையில் நாலு மெனு (உணவுப்பட்டியல்) கிடந்தது. நாடியில் கையை ஊன்றியபடி இருந்தான் அரவிந்தன். புளோறன்ஸ் மெனுவைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தான். பரிமாறுபவன் இருவரையும் பார்த்து பல்லிளிச்சபடி இருவருக்குள்ளையும் என்னமோ கிடந்து ஆடுதி, அந்தாளைப் பார்க்கும்போதுதான் பரிதாபமாகக் கிடக்குது. இந்த மேசையில் எத்தனை ஆயிரம் பிராங்குகளை செக்காக எழுதிப்போட்டிருப்பான்.... இந்தப் பிரெஞ்சுக்காரிகளே இப்படித்தான்! கொஞ்சம் இடம்கொடுத்தால் மிஞ்சித் தலைக்குமேல ஏறி ஆளைமுழுசா முடிக்குமட்டும் முறிச்சப்போடுவாளுகள். அவனது இரக்கம் நிறைந்த அனுதாபம் அரவிந்தன் மேல் வீழுந்தது.

இந்தநேரம் புளோறன்ஸ் எதிர்பார்த்த இருவரும் கண்ணாடிக்கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே வரும்போது இருவரும் சொல்லிவைத்தாற்போல் ஒன்று சேர்ந்த குரலில் அலோ புளோறன்ஸ் யோன்சுவா என்றார்கள்.

குரல் கேட்டதுதான் தாமதம் கதிரை பின்னால் விழுந்ததும் தெரியாது விழுந்தடிச்சுக்கொண்டு எழுந்துபோய் இருவர்கன்னத்திலும் இச். இச். இச். .. இச்சத்தம் கேட்டதும் அரவிந்தன் இறைவா என்னை உன்னிடம் எடுக்கமாட்டாயா? என வேண்டிக் கொள்ளும்போது அவர்கள் மூவரினதும் சிரிப்பொலி சுவரெங்கும் முட்டிமோதி எதிரொலித்தது. வழமையான சேவர் (Server) அவர்கள் கிட்டவரும்போது அரவிந்தனை தாற்பரியத்தோடு பார்த்தான் இன்றைக்கு எவ்வளவு பிராங் பறக்கப்போகிறது என்பதால். புளோறன்ஸ் முன்னால் இருந்த சோனியா

மிஷல் இருவரையும் சிரித்தபடி பார்த்துச் சிலுப்பிக்கொண்டவள்
"மிஷல், சோனியா உங்களுக்கு விருப்பமானதை ஓடர்பண்ணுங்கோ,
நான் எனக்கு விருப்பமானதை சொல்லுறன்"
என்றாள்.

அரவிந்தன் மௌனமாகவே இருந்தான். சோனியா நிமிர்ந்து ஒரு முறை
அரவிந்தனைப் பார்த்தாள்.

"என்ன அரவிந்! நீங்கள் ஒன்றும் சாப்பிடேல்லையா?"

"மெசி, என்னாலை ஒன்றும் சாப்பிட முடியாமல் இருக்கு"

"லைற்றா என்னத்தையும் சாப்பிடுங்களன்"

"நான் பால்கோப்பி சூடா குடிக்கிறன்"

"கோப்பி குடிக்கிற நேரமா இது?"

சோனியாவுக்கு ஏற்பட்ட இரக்க சுபாவம் இந்த அரக்கிக்கு சிறிதேனும்
தோன்றவில்லை. சீமைக்காரியின் சின்னத்தனத்தால் நேரப்போகும்
சீரழிவை, சித்திரவதையை நிர்மலமாய் சிந்தித்தான். சாப்பாடு,
குடிவகைகள் மிதமிஞ்சி ஆர்ப்பாட்டமாக நடந்து முடிந்தன. சேவர்
அழகான வெள்ளித்தட்டில் பில் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு
நாலுபேரையும் கண்களால் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு கைகளைக் கட்டிப்
பார்த்து நின்றான்.

புளோறன்ஸ் அசைவுபெற்றாள். அலங்காரச் சிங்காரி சிரிப்பைச்
சிந்தினாள். வலக்கையை மெதுவாக எழுப்பி அரவிந்தன் தோள்மீது
போட்டாள். புத்தூர் மாட்டுக்கு குறிசுட வைச்ச நெருப்பாணி
போலிருந்தது அரவிந்தனுக்கு. இதுதான் நடக்கும் என்பது
பரிமாறுபவனுக்கும் தெரியும். அரவிந்தனுக்கும் புரியும். பணம்
பல்லாயிரம்....இலட்சத்தைத் தாண்டி பலநாட்கள் கடந்துவிட்டன.
புளோறன்ஸின் இண்டைய சேட்டைக்கு இந்த ஆயிரம் பிராங் பெரிய
காசா? அரவிந்தன் செக் எழுதிப் போட்டுவிட்டு ஐம்பதுபிராங்
தாளொன்றை ரிப்சாக போட்டான். நால்வரும் எழுந்து வெளிவந்தனர்.
இருண்ட இடைவெளிக்குள் தெரிந்த விளக்கொளியில் விடைபெற்றுக்
கொண்டார்கள். பசியின் கொடுமையைவிட புளோறன்ஸின் செயல்கள்
ஒவ்வொன்றும் அரவிந்தனின் விலாஎலும்பை பிடுங்கி எடுத்தன. வீடு
வந்து இருவரும் சேர்ந்தார்கள். ஒருங்கிணைந்து வந்தார்கள்
என்பதைவிடவும் வீதியல் அடிபடாமல் வந்துசேர்ந்தார்கள் என்றுதான்
சொல்லவேண்டும்.

இருவரும் படுக்கையறைக்குள் உள்ளிட்டதும் ஒருவர்முகத்தை ஒருவராகப் பார்த்துக்கொண்டார்கள். பசியும் பதைப்பும் மனத்துணியை தாக்கி நின்றது அரவிந்தனுக்கு.

"எடியே புளோறன்ஸ் என்ன துணிவில் அந்த நாய்களை சாப்பிடக் கூப்பிட்டாய்?"

"உன்ர துணிவிலதான்"

"பொத்தடி வாய் என்னட்ட சதா காசிருக்கும் என்ற நினைப்பாடி"

"பொத்தடா வாய் காசில்லாட்டி என்னை ஏன் வைச்சிருக்கிறாய்?"

"அடியே நன்றி கெட்ட நாயே! என்ற காச ஏப்பமிடத்தானா என்னோட சேர்ந்தனி?"

"இந்தா பாரு இந்த உறுக்கல் மிரட்டல் என்னோட வைச்சுக் வேண்டாம்" கடைசி அத்தியாய விளிம்பில் நின்றவன் கண்ணை மறைச்ச ஆத்திரத்தில் அவளது கன்னங்களில் படாரென அறைவிட்டான். அடிவாங்கியபடி விலகி நின்றவள் பெண்ணா பேயா பறந்துவந்து ஓங்கி ஒரு அறை! அரவிந்தன் கன்னத்தில் பதித்தாள். அறைமுழுதும் அலங்கோலப்பட்டது. அரவிந்தன் இருகைகளாலும் காதுகளைப் பொத்தியபடி கொலைபாதகச் செயல் புரிந்தவனாய் முழங்காலில் நாடி அடிபட குந்தியவன், குழறியழவும் வெட்கப்பட்டவனாய் துடியாய் துடித்தான். துடிப்பின் துயரத்தில் தூயமகள் சீதாவின் குரல் திரும்பத் திரும்ப எதிரொலித்தது.

புளோறன்ஸ் கட்டிலில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக்கொண்டாள். அரவிந்தன் மூலையில் முடங்கிக்கொண்டான். பெற்றவளின் திருமுகம் திணறடித்தது. தாய்க்குப்பின் தாரம் எனும் பெருமதிப்பை என் தாயின் அணைப்பை இந்த அறுவாளிடம் எப்படி காணமுடியும். நியாயம் கேட்க அயலுமில்லை! துணைக்கரம் நீட்டிய உற்ற நண்பனும் பக்கத்தில் இல்லை.

"உலையில் கொதிக்கும் நிலையில் உள்ளமும், உடலும் சீர்கெட்டுக் கொதிக்குது. வாச்சவளின் ஈரமில்லா நாங்கிப் பிடிவாதம் பிடிப்பாலை பிடிச்சது சனியன்! வெடிச்சது வேதனைகள். . . தனிமையில் தத்தளிக்கிறான். கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் குமுறுகிறான். நித்திரையை இழந்தவன் காலைச்சேவல்போல் கூவிய எலாம் மணிக்கூட்டை அடிச்ச நொருக்கினான். வேலைக்குப் போகவும் பிடிப்பில்லாதவன்போல கூனிக் குறுகியிருந்தான். வேலைத்தளத்தில்

வேலையை பங்குபோட அங்கொரு சலோமன் இருப்பதை உணர்ந்தவன் பாத்துறாமிற்குள் உள்ளிட்டு முகத்தில் குளிர் தண்ணீரைப்போட்டான். வெளியே வந்ததும் துவாயால் முகத்தைத் துடைத்தபடி புளோறன்ஸ் கட்டிலில் படுத்திருக்கும் அழகை ரசித்த இதயக்கசிவோடு, சொண்டு இழுத்த சீரிப்போடு திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி கதவை இழுத்தத் திறந்து படிகள் இறங்கினான்.

மத்தியானம்

வேலைமுடிந்து சாப்பாட்டுக்கு வீடுவரும் முன்னம் சுப்பர் மாக்கட் கடைக்குள் புகுந்து புளோறன்ஸ் முதல்நாள் ஆசையாகக்கேட்ட கூவிறர் ஒன்றும் சுவீற் பைக்கற்றுகளும் வாங்கிக்கொண்டு புதிய புன்னகையோடு அறைக்குள் நுழைந்தான்.....!

கட்டிலில் புளோறன்ஸ் இல்லை! புன்னகை புதியவடிவம்கொண்டு சோகப்புயலாய் வீசியது. வீடெங்கும் தேடிவிட்டு படிகள் இறங்கி அப்பாட்மென்ற பொறுப்பாளரான கார்டியன் இடமும் விசாரித்துவிட்டு அறைக்குள் மேலும் நோட்டமிட்டு துழாவியபோது கட்டிலின் பக்கத்தில் இருந்த மேசைமீது வெள்ளை நிறத்தாள் மட்டும் சற்று பறந்திடும் பாவனையில் கிடந்தது. அது கடிதம் என்பதை உடன் புரிந்தவன் எடுத்ததும் இருகைகளையும் நீட்டி பார்த்தான்.

அரவிந்தன்!

உன்னோடு இன்மேல் நான் வாழப்போவதில்லை! வ்வாகரத்து சிசய்வதாக முடிவுசெய்துவிட்டேன். என்னை தேடி வரவேண்டாம்.

இப்படிக்கு

புளோறன்ஸ்.

இரண்டு வரிகள் மட்டும் எழுதப்பட்டிருந்தது. இரண்டு வரிகளும் அரவிந்தன் நெஞ்சில் இரண்டாயிரம் அம்புகளாக பாய்ந்தது. விபரமற்ற பயமும், பாழும் கிணற்றில் விழுந்தவன் நிலையும், முகமோ சிவந்து சின்னாபின்னமான வெடிப்பால் இரத்தம் ஓடுவதுபோலும் இருந்தது. புளோறன்ஸின் முகம் மனக்கண்ணில் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது. அரவிந்தன் இத்தகைய கோரணிய வாதைக்கு உட்பட்ட பின்னரும் படிகளில் காலடிஓசை கேட்கும்போதெல்லாம். . . . வாசல்கதவின்

கீக்ரீஸ்ரீயன்

நடுவில் பூட்டப்பட்டுள்ள ரெலஸ்கோப் வழியாக வலக்கண்ணை வைத்துப் பார்த்தபடியே நினைவலைகள் மோதிமோதி எதிரொலிக்க நின்று தவித்தான். புளோறன்சின் நிழல்கூடத் தோன்றவில்லை. ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்தால் பொழுதையும் கணிக்க முடியவில்லை. அரவிந்தன் நடந்த பாதைகள் எல்லாம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. கண்களில் சோர்வு, பசி, இளைப்பு வாட்டத் தொடங்கியது. மூன்று இரவுகள் விழித்தபடியே கழிந்தது. . . . வெளியே இறங்கிய அரவிந்தன் எங்கு தேடியாவது புளோறன்சை தேடிப்பிடிக்கும் பரிதாபக் கோலத்தோடு கால்கள் தடுமாற நடந்து கொண்டிருந்தான். மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணி உச்சி வெயில் உயிரை வாங்கிக்கொண்டிருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தபோது தொலைவில் தெரிந்த இரண்டு உருவங்கள் மனச்சோர்வை சிறிது இறக்கியது.

"வாறவங்க இருவரிடம் இரக்கத்தை தெரிய வைக்கவேண்டும். அப்பத்தான் அவங்க உண்மையைக் கக்குவாங்க" எனும் வெட்கங்கெட்ட நடிப்புடன் கவலையை முகம்காட்ட, நடைகாட்ட எதிரே வந்தவர்கள் முன் முகம்முட்ட நின்றான். மிஷல், சோனியா இருவர் நாரிக்கையும் கயிற்றால் கட்டப்பட்டு விடுபட முடியாதவர்கள் போல் காட்சி கொடுத்தார்கள். அரவிந்தன் தனக்கே உரித்தான முதல் வணக்கத்தை தெரிவித்தான். அவர்கள் பின்னாக சிலஅடிகள் வைத்ததும் அரவிந்தன் அவர்கள்முன் மேலும் ஒரு அடிநடந்து வறண்டவாய் கிறுக்கிய நெக்கோட்டாக, தாய்தந்தையரை இழந்த சோகமாய்

"புளோறன்சை எங்கேயும் கண்டிங்களா?"

இருவரும் சேர்ந்தாப்போல் தெரியாது என்று தலையாட்டினார்கள். அவள் எங்கு போயிருப்பாள் என்றாவது தெரியுமா?"

அப்போது இருவரின் நாரிக்கயிறு அறுபட்டு விடுபட்டது. சோனியா தனது ஓரப்பார்வையில் ஒழிந்துகிடந்த இரக்கத்தை காட்டினாள்.

"புளோறன்சை எத்தனை நாளை தேடுறீர்?"

மூன்று நாட்கள் என்றான்.

"அப்படியென்றால்" சற்றுத்தயங்கியவளது தயக்கத்தை கிரகித்தவன் "பரவாயில்லை சொல்லுங்கள்"

"புளோறன்சுக்கு. . பழைய சிநேகிதன் ஒருவன் இருக்கிறான், அவன்ர வீட்ட போயிருக்கலாம்"

இடிவிழுந்த அதிர்ச்சியில் விம்மல் மேலிட

"வீடு எங்கேயெண்டு தெரியுமா"

"எங்களுக்குத் தெரியாது"

"ஒவ்வா, ஒவ்வா" (விடைபெறும் சொல்) சொன்னவர்கள் சொன்னதுபாதி சொல்லாதது பாதியாக வெகுதூராம் போய்விட்டார்கள்.

தனிமரமாய் நின்றவனின்

நரம்புகள் அத்தனையும் முறுக்கேறி நரபலிக்கு உயிர் காவுகொண்டு போவது போலிருந்தது. தலைகுனிந்தவன் தார்தோட்டின் நிலையில் தன்முகம் இருப்பது போலவும், நிமிர்ந்தால் மரங்களும், செடிகளும் பார்த்துச்சிரிப்பது போலவும் எங்கட அறிவுகூட அற்பமனிதா உனக்கில்லையா என்று கேலிசெய்வதுபோலவும் எதிரொலித்தன. நடுங்கிய நடுக்கத்தால் கடவாயால் ஒழுகிய வீணியும், கிடுங்கிய பல்லுமாய் பைத்தியக்காரனாய் புலம்பிப்புலம்பி நடந்து வந்தான். வீதியால்போன மனிசற்ற கண்களெல்லாம் விசரனைப்பார்த்து பகிடிசேட்டை அடிச்சுக் கேலிசெய்வதாக இருந்தது.

குடியிருக்கும் அறைக்குள் வந்ததும் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த படங்களைப் பார்தபடியே நின்றான். கண்களில் வடிந்த கண்ணீரால் கண்பார்வையும் மங்கிக்கொண்டு வந்தது. நண்பர்களுக்கெல்லாம் திருமணப்படங்களைக் காட்டி எத்தனை ஆர்ப்பாட்டங்கள் பண்ணியிருப்பேன். இனிமேல் யார்முகத்தில் முழிப்பேன். . . . ?

கதவு தட்டும் சத்தமும், கோலிங்பெல் சத்தமும் சேர்ந்தாற்போல் இரைந்தது. இதயத்துடிப்பும் சேர்ந்திட கண்ணீரை புறங்கையால் இழுத்துத் துடைத்தபடி ஓடிப்போய் திறந்தான்! நிமிர்ந்து நின்றான் தவேந்திரன்! அவனைக்கண்டதும் அரவிந்தன் இருகைகளையும் உயர்த்தித் தலைதலையாய் அடித்துக் குழறித் துடித்தான். உயிரற்ற ஓவியமாய் ஓடிந்து, குறுகி மனிசமுகமற்ற ஜீவனாய், சீரழிந்திருக்கும் சிறுமதியோனை பார்த்துக் பொறுக்க முடியாத தவேந்திரன் கண்களும் கடலாகியது. அறைகள் முழுவதும் அலங்கோலமாகக் கிடந்தது. ஊர்க்கடிதங்கள் பிரித்துப் படிக்காமல் பத்துக்கு மேற்பட்டவை சிதறிக் கிடந்தது. பிரித்துப் படித்தால் அரவிந்தன் நெஞ்சுவெடித்துவிடும் என்று பயம். . . ? தவேந்திரன் சுற்றி வந்த கோபத்தோடு

க.கீர்ஸ்ரீயன்

"என்ன கோலமடா? ஏன்ரா இப்படியாகீற்றா? உன்னைப் பார்த்து பொறாமைப்பட்டவங்கள் எல்லாரும் சிரியாய் சிரிக்கப்போறாங்கடா" உணர்ச்சி பொங்கக் கதறியவன் கண்களை முறைத்துப் பார்த்தபடி "எங்கையடா அந்த அபாக்கியவதி?"

அரவிந்தன் பத்துவிரல்களை விரித்துக் காட்டியபடி போய்விட்டான் என்ற பாவத்தோடு தலையை பலமுறை பொம்மையாட்டம் ஆட்டினான்.

"இப்ப என்னடா செய்யப்போறாய்?"

அனுங்கிய குரலில்

"அவளைத் தேடப்போறன்"

தவேந்திரன் கண்கள் நெருப்புத்தணலாக சிவந்தன.

"எங்கேயடா தேடப்போறாய்? ரோசம் கெட்டவனே"

"இந்த உலகம் முழுதும் தேடுவன்"

புளோறன்சால் சீரழிந்தவன் தொண்டைக்குள் விக்கி நின்ற காதல் உணர்வு பேச்சை தடுத்து நிற்பதை உணர்ந்த தவேந்திரன் ஆத்திரம் கலந்த அமைதியோடு, நம்மஊர் மரியாதையோடு பண்போடு நம்ம பிள்ளைகளில் ஒன்றை நீ கலியாணம் முடித்திருந்தால் எவ்வளவு சந்தோசமாக வாழ்ந்திருப்பாய். பலமுறை சொன்னன் கேட்டியாடா மடையா! இப்ப எல்லாம் முடிஞ்சது. பணம் போனாலும் பறவாயில்லை, மானமே போச்சு. . . டேய் அரவிந்தா புருஷர்களின் கோரணியத்திலும், . . . பண்பாடு மாறாத பெண் தெய்வங்களடா நம் தமிழ் பெண்கள்?"

"தவேந்திரன் தத்துவம் அரவிந்தன் காதுக்குள் ஏறுமுன்"

"தவே நீ இப்ப என்னோட வாறியா?"

"எங்கேயடா?"

"புளோறன்சை தேடிப் பார்க்க"

"நான் அந்தத் தேவடியாளைப் பாக்கமாட்டன், நீ போ"

"சரி நீ இங்க இரு, புளோறன்ஸ் இங்க வந்தா மறிச்சு வை". .

அந்த பண்பாடு தவறிய ஆட்டக்காரிமேல் இன்னும் இவன் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதையும், தனிமைப்பட்டு நிர்க்கதியான நிலையில் நின்று தவிப்பதையும் பார்த்துத் தவேந்திரன் நெஞ்சம் எழும்பித் தாழ்ந்தன. காற்றும் மழையும் கிராமத்தையே அடிச்ச நொருக்கி அள்ளிக்கொண்டு போய்விடும் போலிருந்தது. அந்த பயங்கர அடைமழை காற்றுக்கும் எதிர்த்துப் போராடி வீரமாய் நடந்தான் அரவிந்தன். நேரமும் எட்டு மணியை தாண்டிக்கொண்டிருந்தது.

புளோறன்ஸ் எங்கு போனாலும் இத்தாலியன் றெஸ்ரோறன்ற் சாப்பாட்டை மறக்கமாட்டாள். அம்பிலும் வேகமாக றெஸ்ரோறன்ரை நோக்கி நடந்தான். பாவப்பட்ட ஜென்மம் அடைமழைக்காற்றில் சர்வாங்கம் அனைத்தும் நடுங்கி விறைக்க ரெஸ்ரோறன்ற் படிக்கட்டுகளில் ஏறிக் கண்ணாடிக் கதவை அடிபடத் தள்ளி உள்ளூட்டதும் நிலைகுத்தின பார்வையை வழமையான சாப்பாட்டு மேசைமீது படரவிட்டான்.!

புளோறன்ஸ் இன்னுமொருவனோடு கட்டியணைத்து முத்தத்தில் சித்தம் கலங்கி பிணைத்திருக்கும் காட்சி மின்னலையும் மிஞ்சிப் பாய்ந்தது. சப்தநாடி தளர்ந்தது. . . . திரும்பிப்பார்த்து வழமையான பரிமாறுபவன் இரக்கத்தோடு ஓடிவந்தான். அவனது இரங்கு தொனி சுவர்களில் பட்டு எதிரொலித்து. அரவிந்தன் தலைகுனிந்தபடியே கதவை இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு படிகள் இறங்கினான். நீண்ட பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் மாப்சான் பெயருள்ள வீதியை அங்குமிங்குமாக வெறித்துப் பார்த்தான். ஊரைவிட்டு வெளிக்கிடும்போது தந்தை புவனேஸ்வரன் சொன்ன வார்த்தை கண்ணைத் திறந்தது.

‘மகனே! நீ எங்க போனாலும் இந்தச் செம்மண்

பூமியல்தான் வந்து வாழப்போறாய்.’

பனிமண், பனிப்பெண், பனிமண் வாழ்க்கை எல்லாவற்றையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு செம்மண்போய்ச்சேரும் உறுதிசூலையா பொறுதியற்ற நினைப்போடு தாய் மண்ணில் வாழும் சீதாவின் முகம் மலர்ந்தாட புறப்பட்டான். அவனது பாதையிலே போகவிட்ட தவேந்திரன் தடைத்திரை போடாது மௌனமாகவே திருந்திய மனிதனின் செயல்களை கவனித்து நின்றான். தவேந்திரனின் மௌனத்தை கலைக்க அரவிந்தன் தக்கவைத்த விரக்தியின் விளிம்பில் நின்றபடி குரல் உயர்த்திக் கேட்டான்

"தவே இனிமேலும் தாய்மண்ணில் வாழும் சீதாவின் உள்ளத்தில் மட்டும் எனக்கு இடம் கிடைக்குமா?"

ஒருகணம் சகல அசைவுகளும் ஸ்தம்பித்து நின்றது. மறுகணம் தவேந்திரன் புன்சிரிப்போடு தலையை மெல்ல மெல்ல அசைத்தான். அரவிந்தன் திரும்பித் திரும்பி அவனை பார்த்துவிட்டு கடைசியாக பனிமண்ணையும் கண்ணுற்றபடி

க.கிருஷ்ணன்

போய்க்கொண்டிருந்தான். அரவிந்தன் போக்கிலும் பார்வையிலும்
தெளிந்த அர்த்தம் இருப்பதுபோல் தெரிந்தது.

மீண்டும் ஓர் அரவிந்தனை காணவேண்டுமா?

இக்குறுநாவல் தொகுதியின் இரண்டாவது நாவலான உள்ளத்தில் மட்டும் கதையில் பிரெஞ்சு மொழிச்சொற்களும், சில ஐரோப்பிய மொழிச்சொற்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற்கான தமிழ்ச்சொற்கள் இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ரெஸ்ரோறன்ற் உணவகம்	Restaurant
மெற்றோ பாதாளமின்வண்டி	Méto
பொன்சுவா மாலைவணக்கம்	Bon soir
அத்தோசியோம் கவனம்	Attention
ஒப்ரா அகதி அந்தஸ்த்து வழங்கும் இடம்	O.F.P.R.A
ஒட்டோபான் பெரும்வீதி (ஜெர்மன்)	Auto bhan
ஒட்டோறூற் பெரும்வீதி (பிரெஞ்)	Auto route
சில்வுப்பிளே தயவுசெய்து	S'il vous plaît
பப்பி அடையாள அட்டை	Papier
பியே பிரயாணச்சீட்டு	Billet
காட்டுஒரேஞ் மாத பிரயாணச்சீட்டு	Carte orange
புஜிசி ஒரு பிரான்சிய கிராமம்	Boussy Saint Antoine
ஒவ்வா விடைபெறும் வார்த்தை	Au revoir
கார்டியன் கட்டிடத்திற்கு பொறுப்பானவர்	Gardien
பார்தோம் மன்னிக்கவும்	Pardon
நொம் பெயர்	Nom
டிசான் வடிவம்	Dessin
வித் விரைவு	Vite
கொன்றோலர் பரிசோதகர்கள்(ஆங்கிலம்-பிரெஞ்)	Controllor
லாசப்பல் பாரிசின் ஒரு பகுதி (சுட்டெண் 10)	La Chapelle
மேரி நகரசபை மண்டபம்	La Marie
திநே பியான் மிகவும் நல்லது	Trés bian
பூவல் குப்பைக்கூடை	La Poubelle
மன்மஷல் செல்வி (திருமணம் ஆகாதவள்)	Mademoiselle
ஸ்ரையில் நாகரீகம்(ஆங்கிலம்)	Style
அபோம் நல்லது	Ah Bon
ஜக்கற் மேலங்கி(ஆங்கிலம்)	Jacket
மெனு (உணவு)பட்டியல்	Menu
மெசி நன்றி	Merci
சுவீற்ஸ் இனிப்புவகைகள்(ஆங்கிலம்)	Sweets
கோலிங்பெல் அழைப்புமணி(ஆங்கிலம்)	Calling bell

இந்நூல் ஆசிரியர்பற்றி கொஞ்சம். . . .

தமிழ்த்தாய் இதுவரை பெற்றுத்தந்த கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகள் எண்ணற்றோர். மறைந்தவர்களும், உயிரோடு இருப்பவர்களும் பதிந்துவிட்ட சுவடுகளை மகோன்னதமானவை. அவர்கள் தமிழ் மண்ணுக்கு அளித்துள்ள மகத்தான வாழ்வியல் படைப்புகள் காலத்தின் தேவையறிந்த உயிரோவியங்கள். இவர்களைத் தொடர்ந்து, இவர்கள் விட்டுச் சென்ற பணிகளையும் தமதாக்கி இலக்கியப் பரப்பில் சமூகவியல் புரிந்தும் தெளிந்தும் தங்கள் படைப்புகளை அளித்து வருகிறார்கள் இன்றைய எழுத்தாளர்கள்.

இத்தகைய இளையதலைமுறைப் படைப்பாளியாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பவர் கிறிஸ்ரியன். இவர் இலக்கியத்தை இதயசுத்தியோடு நேசிக்கும் கவிஞர். தாய்மண்ணில் வாழ்ந்தபோது, நாடகக்கலையோடு தொடங்கிய ஆர்வம் கவிதையின் வாயிலாக இலக்கியப் பரப்பில் விளையாடும் முயற்சிக்குப் பயிற்சியானது.

1982இல் அகதியாக பிரான்ஸ் மண்ணில் காலடிஎடுத்துவைத்த அதேஆண்டில் தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு வெளியிட்ட 'ஈரிமலை' ஆசிரியர் குழுவில் அங்கம் வகித்து அன்றிலிருந்து நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகள், கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள் ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள், நாட்டுக்கூத்து, நாடகங்கள் என எழுதியதோடு கவியரங்கம் ஆற்றுகையில் ஒரு தனிப்பாணியை உருவாக்கி விட்டவர்.

இவரது முதல்வெளியீடான 'உயிர்ப்பில்' கவிதைத்தொகுதி மக்கள் மத்தியில் பாராட்டுக்குரியதானது. தொடர்ந்தும் பல படைப்புகளை வெளியிடும் முயற்சியில் தளர்ச்சியற்ற வளர்ச்சியில் நிற்கிறார்.

பக்கம்	பிழை	திருத்தம்
22	சேட்டுப்	சேட்டுப்
53	அனுதா....	அனுதாபமாக
53	தெ பட்டது	தென்பட்டது
53	மறுத்தவர்க	மறுத்தவர்களை
63	பரமேஸ்வரன்	புவனேஸ்வரன்
64	பூவிரித்த இதம்	பூவிரித்த இதழ்
64	பின்தொடர்ந்தா	பின்தொடர்ந்தார்
67	பள்ளிக்குடம்	பள்ளிக்கூடம்
67	கீவன்	சீவன்
68	வார்த்தைகடேடு	வார்த்தைகளோடு
72	பாதுகாப்புத்	பாதுகாப்புத்
76	ஆனையியவு	ஆனையிறவு
83	மெமுகுபோலிந்தது	மெமுகுபோலிருந்தது
99	கரங்கள்	கரங்கள்
99	களிச்சண்டு	கிளிச்சண்டு
116	புளொறன்ஸ்	புளொறன்ஸ்
117	நன்று தவிப்பவனாக	நின்று தவிப்பவனாக
124	மாப்சான்	மாப்பசான்

உள்ளத்தில் மட்டும் என்கின்ற இந்தக்கதை எழுதும்போது **TFI** தொலைக்காட்சியில் இடம்பெற்ற குடும்பத்தங்கம் (Famille. en. or) நிகழ்ச்சி மாலை நான்குமணிக்கே இடம்பெற்று வந்தது. தற்போது அதன் நிகழ்சி நேரம் மாற்றப்பட்டுள்ளது.

Les artistes qui ont contribué à la littérature tamoul sont innombrables. Aussi nombreux sont les traces suprêmes qu'ils ont laissées par leur contributions immortelles. Leurs créations sont plutôt centrées sur la vie du peuple tamoul produisant des magnifiques tableaux réalistes. Tandis que les écrivains actuels ont non seulement assimilé ces grands oeuvres de leur ancêtres mais aussi assurent la continuation de leur taches. Ces jeunes

créateurs manifestent leur capacité de compréhension profonde de leur société à travers leurs oeuvres. Christian appartient à cette nouvelle génération d'écrivains qui se voue à la littérature de tout son cœur. Cet amour pour la littérature et créativité sont

apparus dans ses premières pièces de théâtre qu'il a écrites dans son pays d'origine le **Sri Lanka**. En suite, Il s'est entraîné dans la poésie. Dès son entrée en France en 1984 il fut nommé éditeur de "ERIMALAI" publié par le comité de la Réunification des Tamouls. Ce depuis, il a écrit des centaines de poèmes, Plus de cinquante romans, de nombreuses pièces de théâtre moderne et folklorique, et d'autres articles. "Uyirpil" sa première collection de poésies sortie en 1995 l'a rendu célèbre. De plus, sa présentation de poésie sur la scène est réputée pour son style unique. Il continue toujours sa mission dans plusieurs domaines littéraires.